

Валія Киян, Юра Лоцький

Знищити в онлайн, або кінець Казанови

Тернопіль
Видавництво «Крок»
2014

Співавтори Валія Киян і Юра Лоцький познайомилися по інтернету. Валія живе в Києві, Юра в Лодзі, спілкуються в онлайн. “Знищити в онлайн, або кінець Казанови” це третій плід їхньої співпраці. Перша книга “Правда про секс. Ілентина” та друга книга “Віртуальний Іван” розповідають про секс знайомих і незнайомих авторам людей, а також змальовують сексуальні мрії Ілентини. В третій книзі події розвиваються далі. Автори продовжують тему сексуальних стосунків. Книга розрахована на широке коло читачів дорослої аудиторії.

Дякуємо друзям реальним і віртуальним, дякуємо знайомим і незнайомим людям, всім хто поділився з нами своїм здобутим сексуальним досвідом, хто мав таку сміливість.

Дякуємо художникам, які дали дозвіл ілюструвати цю книгу своїми творчими роботами.

Всі події і персонажі в книзі видумані і всяка подібність з реальними може бути тільки випадковою.

Я, Ілентина, на сайті називаюся Іван, листуюся з польськими друзями від імені Арія, Мовчун, та кілька жінок, моїх подруг знають, хто я насправді. Чому це так? Читайте про це в наших попередніх романах. Зараз я зайнята іншим. Справитися з чоловічою роллю на сайті мені дуже важко, часом не по силі. Мій співавтор Мовчун взагалі непередбачуваний, то ми активно працюємо над романом, то він на кілька днів зникає з сайта. Продовжую записувати розповіді людей знайомих і незнайомих, який секс вони мали та що він для них значить. А ще є віртуальність, де можуть існувати шалені почуття.

1

Реальність.

— Я стала говорити, що рівність не природна між чоловіком і жінкою, — Ілентина розповідала про весілля Таленки. Подія давно очікувана, сподівалися її років десять, нарешті відбулася. Діна слухала без цікавості, Роджер для годиться підтримував розмову, подружжя чекало паузу в монолозі, самі хотіли дещо розповісти, шойно приїхали з Криму.

— Всяка рівність не природна, в природі не має рівності, — філософські зауважила Діна і в півока перевірила свою пошту на комп'ютері.

— Чоловіки і деякі жінки мене в цьому зрозуміли. Але Ярка, цілу лекцію прочитала про гендерну рівність, — Ілентина продовжувала розповідь.

— Закони та юридичні права для жінок і чоловіків повинні бути однакові, а то будуть зловживати, — сказала Діна, тим часом видалила з кореспонденції спам.

— Діна, перед законом всі мають бути рівні, а в житті, чоловіки жінку рівною собі вважати не можуть.

— Жінки чоловіка також, — наголосила Діна, в її кореспонденції цікавих листів не виявилось, а інші почекають.

— Я думаю, значення має тільки те, з ким маєш справу, з розумним, чи з дурним, — Ілентина повернулася до улюбленої теми, говорили про це не вперше.

— Ага! "Дурням закон не писаний", а розумні можуть домовитися між собою, як їм краще, — обізвався Роджер. Звичайно він мав рацію. Жінки з ним згодилися без суперечки. Чоловік сказав!

— Я пробувала розказати, що найбільш важлива любов, а не почуття власника. Таленкіна кума була категорично проти. Вона мала три шлюби, кожен її наступний чоловік був молодшим від попереднього. Аж кричала, що його любиш, а він негідник, не вартий кохання. Але ж це її почуття, не вартий, то не кохай. Говорила, що поки чоловік матеріально від неї залежний, то як шовковий, милий і лагідний, а як став нормально заробляти, відразу змінився. Якого з трьох чоловіків вона мала на увазі, не знаю. Чоловікам, говорить, потрібно або житло, або гроші, а не любов, — Ілентина старалася розповісти докладно, поки не забула. Ходила слідом за Діною по квартирі, дивилася, як та приводить себе в порядок.

— Так, все правильно, чоловіки женяться тільки на принцесі, в якій посаг в пів царства, — згодилася Діна.

— На ціле царство також будуть згодні, це природно, є впевненість що потомство виросте, — Ілентина згадувала деталі. — Ріна, так звати Таленкіну куму, ще кричала чоловікам, що вони змушують жінок робити аборти. Ті захищалися як могли, говорили, що все такі остаточне рішення приймає жінка і бувають жінки, які не знають від кого завагітніли. Видно Ріна на якогось чоловіка дуже образилася, заявила, що досить зробити пару абортів і жінка вже не хоче ні сексу, ні любові, що чоловіки штовхають жінку робити аборт, тим, що дитину не хочуть.

— Щоб вона сказала, як би потрібна була згода партнера для цієї операції? Як би рівність була природною, то були б ми гермафродитами, а не такими різними, — сказав Роджер, показавши інший бік проблеми.

— Роджер, ти в душі філософ, — мовила Діна.

— Ріна мабуть зараз шукає нового чоловіка, — подумала вголос Ілентина. Роджер і Діна почали розпаковувати свій рюкзак.

— Чому думаєш, що шукає нового чоловіка? — засумнівалася Діна.

— Це ж у неї мені взяла адресу того сайта знайомств Таленка і букет нареченої Ріна ловила дуже активно, два рази виривала в мене з рук.

— Як два рази? Його кидають тільки раз, — Діна навіть рюкзак залишила, так здивувалася.

— Був контрольний кидок, перший раз вона вирвала його в

мене з руки і він упав на підлогу. Другий раз я не випустила і ми тримали його вдвох, бо вона також вхопила, — уточнила деталі Ілентина.

— Кому ж він дістався? — запитала Діна.

— Мені. Таленка змусила Ріну відпустити квіти.

— Ти бачила, що ми привезли? — Діна показала Ілентині мушлі та кримські плоди. Роздивилися, обговорили, потім розмова знову повернулася на наболілу “гендерну рівність”.

— Такі активістки, як Ярка, хочуть взяти права чоловіків, але не брати їхніх обов'язків, — говорила Ілентина, тримаючи мушлі в руках.

— Я чула, в Америці включають в шлюбний контракт пункт, хто буде мити посуд, — додала Діна. — Ти в Таленки спала? — поцікавилася.

— Так, було пізно їхати до дому, темна ніч, ми всі там залишилися, хто був запрошений — я, Арій, Сюзана, — Ілентина перерахувала гостей Таленки.

— Вранці мабуть продовжили гуляти.

— Не дуже. Ярка залишила Таленці двох малих дітей, так нам там було “занадто весело”, — Ілентина дістала, розгорнула лист паперу, стала читати написане. — "На безлюдному острові зустріч", "важливий тембр голосу", "щастя, це наш внутрішній стан".

— Що це означає?

— Один з гостей розповідав для моєї книжки, Сюзана конспектувала для мене, те, що він говорив.

— Щось він говорив не по темі, — зробила висновок Діна.

— Звичайно не по темі. Спробував би він з такими думками сексом зайнятися. Я не знаю чому, але як узнають, що розповідь для книжки, то так по науковому говорять, що я й слів таких не знаю, — Ілентина склала дві половинки мушлі, показала. — Тут більше сексу.

Віртуальність.

Прогрітий сонцем берег всіяний мушлями. Біля самої води ВОНА йшла босоніж, накинувши на себе шовкове покривало. Знала, ВІН тут. Бачила його, плавав неподалік від берега, почував себе, як риба в воді. Зайшла в море, шовк обліпив тіло. Розгинаючи ногами хвилі, пішла до нього. ВІН був голим. Прозора вода не приховувала

Валія Киян, Юра Лоцький. Знищити в онлайн, або кінець Казанови

нічого. Підійшла, обняла, не сказав ні слова. Дозволив себе пестити. Без слів кохалися в прозорих хвилях, без слів відпочивали. Не обізвався й тоді, коли пішла берегом, огорнута мокрим шовком. Дивився й мовчав. Тільки пхикнув Голос за кадром. Була тиша.

Автор цієї роботи Є. Смаж.

Реальність.

— Привіт, ти дома? Я подзвоню тобі по домашньому.

— Ні, я не дома. Я тебе наберу, коли прийду до дому, зараз у друзів.

Так почалася моя чергова розмова з Юзлісом. Як тільки він зрозумів, що сексу між нами не буде, він став дуже зайнятий, зовсім на мене часу не мав. На мої запитання:

— Ти як?

Відповіді були різні, але зміст один.

— Поламалась машина, поламався комп'ютер, термінове замовлення, знову машина, знову комп'ютер.

Це означало, не має сексу, то не має й часу. Як більшість чоловіків, сказати прямо про це, Юзліс не міг, бо не гарно звучало, псувало його імідж. Йому потрібно, щоб жінці набридло і сама його покинула, він робив так, як розповідав мені Еней: "Зайнятий, зайнятий, зайнятий...". От тільки ситуація була трошки інша, я "щиро вірила" у всі сказані ним причини, просив передзвонити, передзвонювала, потім дзвонила знову і знову.

— Юзліс, не маєш часу? Коли тобі можна передзвонити, я тебе наберу. Ні, що ти, я сама подзвоню, ти не повинен витратити гроші на телефонні розмови, адже це потрібно мені.

Реальність.

Співавтор черговий раз зійшов з дистанції, не кожен здатний витримати стільки сексу. Мабуть мені потрібно було б відпустити Мовчуна, не мордувати його більше. Мовчун не міг послати мене чим подалі, йому потрібно, щоб ініціатива йшла від жінки, як і більшість чоловіків, він прийняв пасивний спосіб рішення проблеми — нічого не робив. Типовий представник слабкої чоловічої статі, вирішувати мала я. Знову прийдеться змінити сюжет, вже в котрий раз. Чи хоч згадаю, як було задумано на початку? Пробувати писати без Мовчуна, а як же моя любов? Любитиму, як і любила, ніхто не може мені заборонити. Це тільки моє почуття. Що буде з нашими польотами у віртуальності? Буде залежати від мого настрою, Мовчун ніколи не посміє заборонити мені їх, а раніше дозволив лігати. Чи писатиму йому листи? Не знаю.

Листів до мене Мовчун і раніше писав мало. Кінцевий результат, написана книга, можливо його б зацікавив, тільки надто довго чекати не зможе, немає терпіння.

Так розпікала себе, маючи паскудний настрій, бо Мовчун знову ігнорував мене, підкреслено не помічав. Не отримуючи від нього жодних знаків уваги, всі репродукції, які не сподобалися йому, з його сторінки видалила, а також і свої коментарі, на які Мовчун не відгукнувся. Черговий раз з ним попрощалася. Не хотіла образити, можливо з нього кепкують його подружки, тикаючи в ніс мою любов. Тому написала Мовчуну в чаті про те, як важливо мені, що він є.

Ліквідація коментарів і фото на його сторінці не сподобалася Мовчуну. У відповідь отримала кліп пісні про Раскольникову, який сокирою зарубав Софію Петрівну. Зрозуміла це, як “не рубай з плеча”. Ще кілька політичних пісень Мовчун повісив на сторінці в себе. Завжди любила його відповіді піснями, великий вибір трактування. Найбільш мене інтригувало, коли та пісня висіла на його сторінці, не відомо кому адресована. Подякувала, звичайно. Повісила дещо у відповідь. Майбутнє й надалі буде, як завжди — не визначене.

Пережили ми ці чергові розбори. Киця пройшлася по його і моїй сторінці і всі наші знаки уваги, кліпи і репліки відмітила, що їй сподобалися, ніби сказала нам: "я все бачу!" Мовчун знову замовк і зник, тільки в чаті написав мені одне слово: "любо". Не зрозуміла нічого абсолютно.

Спробувала без емоцій проаналізувати, що я про Мовчуна знаю. Знань було мало. Дружина пішла від нього, залишивши з сином. Пішла не до іншого чоловіка, просто пішла, не витримала і не мислить більше про одруження, їй і цього вистачило по самі вуха, а син спокійно мешкає з Мовчуном, легко все витримує. Спілкування і стосунки з чоловіками у Мовчуна хороші, з жінками є якась проблема. Тому, що вони для нього сексуальний об'єкт? Згадую, Киця говорила, що їй потрібна "війна" з партнером. Мовчун влаштував її, поки був "бійцем"?

Мабуть Мовчуну також потрібна боротьба з партнером, чомусь на початку в мене виникали думки про "садо мазо" стосовно нього. Можливо він моральний садист? Схоже на то. Як мені бути далі, як що це так? Шукати в собі нахили до мазохізму? Пошукала, не визначилася.

Мовчун зробив сміливий чоловічий вчинок, заховався, щоб перечекати цю напасть, ревність двох жінок. Тим часом я переглянула, про що раніше запитувала його подружок. Виявилось, завжди одне й те ж саме: "Де зник Мовчун?".

— Мовчун напевно зайнятий чимось, — написала Сабріна.

— Мовчун, як завжди, зайнятий, що аж страшно, — іронізувала Киця.

— Куди він подівся? — я прискіпливо допитувалася у Сабріні і Киці. Частіше відгукувалася Киця.

— Хгм, — давала мені багатозначну відповідь.

— Що то означає? Не можу перекласти.

— Мовчун розказав би тобі в двох версіях, тверді і м'які, — відсилала мене до Мовчуна за роз'ясненням Киця. По всьому відчувалося, що вони добрі друзі.

— Марго, а ти? Хоча б в середній, між твердою і м'якою, — я тоді, як Арій, періодично називала Кицю іменем Марго.

— Я занадто делікатна жінка, щоб могли то відповісти.

— Добре написала, буду знати, що делікатна, а то думав, ти як Фаїна Раневська.

— "Хгм", це означає — хто знає? Або холера його знає? — відгукнувся і пояснив Мовчун. В той час він ще писав до мене, думаючи, що я Арій.

— Мовчун, ти добре пояснив, а Марго не могла, — від радості ліпила що попало, та Мовчун знову зникав на довго. Хвилювалася і "діставала" його подружок по новому кругу.

— Марго, де зник Мовчун? І чому він сумний? З ним все в порядку?

— З ним все добре. Розмовляла з ним годину тому про свої проблеми. Скоро його побачу, їду на концерт до Лодзя, — Киця розповідала мені про свої плани на найближчий місяць, про дворового кота Філіпа, прислала фото того кота.

— Гарний кіт, Марго, тільки трохи худий, мало його годуєш.

— Той кіт ходить своїми дорогами, приходиться і відходити, коли хоче. І совість його не гризе.

— В нього дуже задоволена морда, відразу видно де той кіт ходив.

— По чоловікові також на морді видно, як що був у жінки, —

Киця писала Арієві, ще не знала хто я насправді.

— Дуже видно? Обличчя задоволене?

— Як лице Сатира. Не знаєш, хто такий Сатир?

— Знаю. З козячими ногами, грає на дудці, нещасливий, гібрид грецького бога і звіра.

— Ти є великий!

— Знов щось не так написав? В нас він називається Пан.

— Знаю. Усе добре.

Ще трохи порозмовляли з Кицею. Вона була спокійна за Мовчуна. Отже, зникати для нього нормально, можна не хвилюватися. Та я хвилювалася. Тоді ситуація була трохи інша. Зараз Мовчун мене принципово уникав, не спілкувався, але й відпускав. Чого хотів? Щоб знову з ним говорив Арій? Я не могла так більше, не мала сили бути Арієм.

В. Корнієнко. “Хижак”.

Реальність.

— Ілєнтино, я зараз обідаю, якраз насипала собі їсти.

— Обідай, Яся, передзвониш мені потім?

— Передзвоню.

Я подзвонила Ясі, щоб продовжити нашу розмову. Поки вона обідала, вирішила пообідати також, щоб потім не відволікатися. Встигла навіть випити чай до її дзвінка.

— Задавай свої питання, серце, я уже готова, — Яся до справи підійшла серйозно.

— Раз ти маєш двох дітей, ясно, що ти була вагітна, — запитала я, цього разу трохи підготувалася до розмови, тому почала здалека.

— Я була вагітна шість раз, три рази родила і мала три аборти.

Мене заткало, про ще одну дитину знала, а от про все інше ні. Яся зрозуміла паузу і продовжила.

— Перша дитина прожила рік і померла. Це був жахливий рік. Вона народилася хвора токсиплазмозом.

— Хіба вагітних не повинні перевіряти на цю хворобу, і як є підозра радити аборт?

— Повинні, але ніхто мене не перевіряв. Тепер я розумію, що могла подати в суд на лікаря, але тоді була молода і тільки плакала. Ворон поїхав продовжувати навчання, а я з дитиною по лікарнях і сама лікувалася. Та дитина була цілком неповноцінна, в неї не було половини мозку, вона не чула і не бачила. Це був такий страшний шок, я довго не могла відійти від нього. А аборти робила, бо вагітніла, після того всього не мала впевненості, що дитина народиться здорова. Я лікувалася і перевірялася, робила аналізи. Те лікування дуже токсичне і довге. В мене тепер печінка дає себе знати.

— Ви не береглися?

— Береглися, але то спіралька випала, то таблетка не спрацювала, ніщо не дає стопроцентної гарантії.

— Я чому про вагітність заговорила, хотіла запитати, під час вагітності ти сексу хотіла більше, чи менше?

— Я не пам'ятаю. Не до того було, не звертала на це увагу. Питай, що ще хотіла знати, тобі потрібно було б записати їх собі на папері, ті запитання, тоді не думала б так довго.

Було чути як в паузі Яся хлюпає водою, щось переставляє.

— Я не хочу готувити запитання заздалегідь, щоб не було подібне до тесту, бо то так поверхово, абсолютно не дає ні про що уявлення. Як тебе чоловік заводить?

— Я вже казала, я сама себе заводжу.

— Як він тебе задовольняє, пестить руками, тобі подобається?

— Звичайно, як всім жінкам.

— Не скажи, різним жінкам по різному. Мені розповідали про одну жінку, яка взагалі не признавала ніяких дотиків, тільки одним місцем до одного місця. Тебе збуджує вид статевих органів твого чоловіка?

— Там немає на що дивитися, дуже негарно, то некрасиво, щось там є під животом. Я не люблю чоловіків з пузом. А Ворон, він ніколи спортом не займався, в нього завжди був живіт. а тепер ще й трохи збільшився. Я ж не вибирала собі чоловіка, мої гормони вибирали. Але ні, так не можна сказати, він був дуже милий і мені подобався, тільки в основному, як сексуальний об'єкт. Це вже потім я його полюбила. Особливо після того жахливого року, він тоді був опорою для мене. А зовнішність? У Ворона вузькі плечі, є живіт, як вперше разом були під душем, я його раз голим побачила й більше не захотіла. Тільки, якщо вже любиш людину, то все це не має значення. Коли Ворон починає ходити голий по квартирі, говорю, щоб одягнувся, як що хоче мене звабити, бо роздягнений мене не збуджує зовсім. Одягнений він виглядає значно краще. Чорна борода, вишита сорочка, просто красень!

— Секс у вас тільки на темно?

— Темно не обов'язково, але так, щоб на нього не дивитися. Перше, що я йому подарувала після шлюбу, це гантелі, але Ворон і спорт, то речі не сумісні.

— Разом зайнятися спортом пробували?

— Я пробувала все! Без результату. Сидить за комп'ютером і матюкається, любить зі всіма поговорити, тільки на мене часу не вистачає.

— Що тебе збуджує?

— Сама себе збуджую, сама себе готую. Я знаю, що ти хочеш знати, я бачила голих чоловіків на фото в анатомії для художників, вони пропорційно складені, там є на що дивитися, там красиво, А

Ворон, це не той випадок. Як виходила за нього заміж, то думала, що за кілька років з ним розведуся, але бабця мені каже, що не варто розлучатися, щоб діти не росли без батька. Так я й лишилась з Вороном, а потім полюбила його. Тепер він мені близький і рідний. Та й ні з кого вже було мені вибирати, однокласники, яким я подобалася, роз'їхалися, в будинку моделей чоловіків не було. А Ворон, до нього в мене був дуже сильний сексуальний потяг, а потім і любов. Я художник і розумію, що красиво, а що ні, тільки для любові це не має ніякого значення. Люблю Ворона не за красоту.

— Ворон досить симпатичний чоловік.

— Як одягнений, то так. Рослий, красиве лице, борода, я прошу його відпускати бороду, бо щоки стали обвисати, як і живіт. Вибираю йому широкі сорочки, щоб той живіт трохи приховати. Голий він мене не збуджує зовсім, навіть навпаки. Цілуватися ми не цілуємося. В нього страшний запах з рота. Ти знаєш, що в нього проблема з зубами, там страшне запалення і нічого лікарі не можуть з тим зробити, а від запалення дуже сильний запах, так що поцілунки відпадають.

— Як ти розповіла своїм дітям, звідки беруться діти?

— Не пам'ятаю вже докладно, але яюсь розповіла, що у мами в животику, як від татка туди потрапляє, пропустила, а так, то старалася пояснити правдиво. А пізніше дала ту американську книжку для дітей, де все детально намальовано, весь процес. Я випадково побачила, що син онанірує і зробила вигляд, що не бачу, а потім дала йому ту книжку, там було написано, що онанірувати не шкідливо. Є батьки які з дітьми ходять на нудійський пляж, в мене учениця шести років, татка малювала тільки з яйцями. Я думаю що то занадто. Що ще запитаєш?

Я замислилася над наступним запитанням.

— Як часто в тебе секс?

— Це вже, здається було, але відповім ще раз. Як що секс хороший і мені сподобалося, то наступний буде скоро, тепер уже, звичайно не цього ж дня, як ми могли в молодості, а наступного. А як поганий, то мені не скоро захочеться. Останнім часом секс у нас дуже короткий, хвилини три, чотири максимум. За цей час я маю все встигнути і отримати задоволення.

— Все сама, сама.

— Так. Я легко з тим справляюся, готую себе, збуджую, На Ворона стараюся не дивитися, маю гарну уяву, уявляю його з гарною фігурою, як у античної скульптури. Готую Ворона, зараз це вже трохи важкувато, як би ж він за собою дивився, не пив би, алкоголь дуже шкодить потенції. Ти ж розумієш, уже в нього повністю майже не піднімається, так ми таким напів-стоячим і за короткий час спішимо разом отримати задоволення.

— Отримуєте?

— Отримуємо, хоч по різному буває. Буває що в мене оргазм раніше ніж у нього, буває навпаки, ну то гірше. І хочу випередити твоє запитання, позиції 69 ми не практикуємо. Орального сексу в нас немає. Ворон хотів, але я не змогла, мене просто нудить від цього. Ми таким не займаємося. Ворон пробував мені робити оральний секс, та я дуже соромлюся, це сковує і заважає отримувати задоволення. Так що орального в нас немає.

— Я думаю, що анального також.

— Так, також.

Я почула в трубці шум, хлюпання води і телефон замовк. Потім шурхіт і обізвалася Яся.

— Вибач, серденько, я одночасно мила посуд, трубка впала у воду.

Ми поспіхом попрощалися, Ясі потрібно сушити трубку.

Реальність.

— Привіт, Летина, з виставки?

— Якої?

— Квітів, наприклад.

— Ні, я просто гуляла з кумою.

— В тебе неправильна орієнтація.

— Петер, Кізочка згідна на групу: ти, вона й Арій.

— Навіщо мені Арій?

— Для кількості, щоб було в трьох.

— А жінку?

— А Кізочка, що, не жінка?

Між мною і Петером йшла чергова словесна розминка.

— А ще?

— В чотирьох Кізочка не хоче. Тобі мало? Кізочки мало не

буває.

— Так... Прийдеться мене викреслити.

— От бач, який ти! Відразу злякався. А говорив, хочеш груповуху, а сам в куці.

— В куці, в куці.

— Груповуха в куцах? Петер, ти обіцяв розповісти.

— Лентина, в цей період в мене зовсім інші спогади, сумні, взагалі то, тому давай не зараз, не завтра і не післязавтра, я сам напишу. А що твій співавтор? Здусься?

— Співавтор старається, як може. Що в тебе сталося? Чому сумно?

— Сталося. Уже п'ять років буде, як сталося. Поки що у співавтора розпитуй.

— Петер, співавтор відноситься до мене з дуже складним почуттям, він не може про щось таке мені писати. Та й не було у нього такого досвіду.

— В чому ж тоді співавторство?

— В іншому, у польоті фантазії.

— Ненаукова фантастика?

— Навчальна з інструкцією.

— Ну то, як американці говорять — той хто може — робить, хто не може — учить як.

— Ти прав.

— Це в мене недолік такий.

— Який?

— Те, що я прав.

— Він дійсно не може, після операції.

— Сумно.

— Тому він має багату фантазію, має бути вихід тих відчуттів.

— Думаєш, така причина? Можливо. Сублимація, тобто.

— Що значить це слово?

— Захисний механізм психіки, являє собою метод зняття внутрішньої напруги з допомогою перенаправлення енергії на досягнення соціально дозволених цілей, творчість, наприклад. Вперше описане Фройдом.

— Мабуть так. Він дуже вразливий. Ти його розумієш? Теоретично я розумію, що для чоловіків це дуже багато значить.

— Доводилося чути, що при втраті і жити не хотіли. Ніби хірург наш відомий київський, так з життя пішов.

— Мій дід по материній лінії помер перед такою операцією, перехвилювався, серце не витримало.

— Співчуваю.

— Щось ми дуже багато про сумне, Петер. Співавтор і жартує, і фантазує гарно.

— Це добре. А сумне також має часом бути.

— Сумно буває. Іноді я ненавмисно, йому по всіх "мозолях" пройдуся. А потім жалкую.

— Ти садо?

— Ні! І не мазо.

— А що ж ти по мозолях?

— Я ненавмисне. Спочатку зроблю, а потім дивлюсь.

— Добре, що ти хоч не за кермом.

— Добрий.

— А то!

— Жінки так часто роблять.

— Точно. І шкодять собі цим.

— Невідомо, чи по іншому було б ліпше.

— Цілком відомо, а де ні, то і не варто.

— Петер, ну ти закрутив! Чи було б краще невідомо, а скучно було б це точно.

— А, так це розвага така, по мозолям їздить, щоб не скучати.

— Ні! Просто я не знала, що там є мозолі. А зараз ти мене по мозолях, навмисно?

— Ні в якому випадку!

— Аж легше стало.

— Та ладно.

На цьому наша розмова закінчилася. Мабуть вже була ніч і ми побажали один одному гарних снів.

Реальність. Минуле.

— Вона була в мене перша. Я чомусь відразу подумав, що це моя майбутня дружина.

Ворон розповідав Ілентині. Була весна, біля своєї майстерні садив на клумбі квіти. Ілентина слухала в пів-вуха, вона поспішала, але

потребувала його допомоги. Пообіцяв їй перевезти гобелени після виставки, тепер переступала з ноги на ногу, чекала, слухала. Ворон говорив:

— Я також в Ясі був перший. Ми “залетіли”. Я відразу вирішив на ній оженитися. Щоразу при зустрічі пропонував: “Може вже пора нам побратися?” Вона сумнівалася довго. Десь на шостому місяці згодилася, одружилися. А потім був кошмарний рік. Виявилось, Яся була хвора токсіплазмозом. Дитина народилася хвора і через рік померла. Це був жах. Яся потім розповіла, що виходячи за мене заміж, збиралася розлучитися років через три. Але переживши разом такий жахливий рік, побачила в мені друга і полюбила. Краще б вона того не говорила, довго мені потім по душі “кішки скребли”. — Ворон полив посаджені квіти, помив руки, витер рушником.

— Я її полюбив відразу. Як сказала, що мене полюбила тільки потім, то на душі мені заболіло.

Пішли до автомобіля, нарешті поїхали.

— В сім'ї Ясі мене прийняли, як рідного. Її бабця, щоб ми мали де жити, дала нам свою квартиру, сама пішла до якогось старого пердуна. Буде там йому труси прати.

Лєнтина поглядала на годинник, хвилювалася, не хотіла запізнитися.

— В мене чудова, красива, маленька дружина. Завжди хотів робити їй приємне і дарувати подарунки, тільки їй не можна нічим догодити, може вибрати щось собі тільки сама, часто не з першого разу. — Ворон вів автомобіль і посміхався. Приїхали вчасно, не запізнилися.

Валія Киян, Юра Лоцький. Знищити в онлайн, або кінець Казанови

В. Корнієнко. Без назви.

Реальність.

— Як у тебе в інтернеті? Бо я не висипаюся, не встигаю жінкам відповідати.

— Так я ж просто, книжку пишу.

— Може щось для книжки розказати?

— Давай!

Мирослав зайшов до Ілентини обговорити деякі ділові питання. Вони пили чай, він розповідав, як йому ведеться на сайті знайомств.

— Мені жінки пишуть і пишуть, відповідаю одночасно кільком, деякі це розуміють. Більшість пишуть з інших міст, хоч я указав, що мене цікавить тільки Київ.

— Всі хочуть до Києва переїхати.

— Схоже, що так. Одна з Маріуполя писала. Я тобі говорив? Вона приїжджала сюди до сина й батька, то не мусив витратити на неї час. Має в Маріуполі приватний будинок, говорить, що він зовсім не приносить її радості. Правда, вона ділить його з колишнім чоловіком, а у Києві син та батько, звичайно хотіла б сюди переїхати.

— Чоловіки також не проти в мене поселитися і для цього переїхати до Києва, навіть на десять, двадцять років молодші від мене. Ти б міг когось у себе поселити? Привикаєш жити так, як живеш і не хочеться нічого міняти.

— Я б поселив у себе, але не на довго, — поміркувавши, сказав Мирослав.

— Більшість чоловіків у яких є житло, хочуть, щоб жінка прийшла, побула і пішла, а постійно, щоб перед очима не маячила.

— Одна із Миколаєва приїжджала до мене, хороша жінка. В неї там робота, будинок, все добре. Ми поговорили і що? Вона не може там все покинути і сюди переїхати, я не можу покинути тут. Пропонувала літо разом жити в неї, зимою разом жити в мене. Але ж розумієш, це також неможливо. Землячка, з нашого району жінка, та вважає, щоб жити разом потрібно житло побудувати разом, або купити. Тоді це й буде разом.

— Я на одному сайті від імені чоловіка спілкуюся, в основному з поляками, там є хороші симпатичні жінки, може хочеш з ними листуватися?

— Давай, спробую.

Мирослав записав Ілентині свій електронний адрес. Ще трохи поговорили про дерева, які збиралися садити, Ілентина погадала йому на картах на чергову знайому жінку. Карти показали, що жінка чекає від нього подарунків, Мирослав здивувався, не зрозумів навіщо жінкам подарунки, випив чай і пішов.

Реальність. Минуле.

— Я зараз у Києві, у вечері повертаюся до Львова.

— Чому не подзвонив раніше?

— Та я тільки приїхав. Маю тут справи, оформляю візу у польському посольстві.

— У Львові хіба немає польського посольства?

— Там така шалена черга. Раніше даєш стільник і тебе заводять без черги, а зараз ні, черга така агресивна, що можуть побити. Побачив, що краще в Києві оформити. Правда трохи носом покрутили, "чого не у Львові?". Але закон не забороняє, то взяла мої документи оформляти. За два тижні маю приїхати забрати.

Флегматик подзвонив Ілентині вранці. Домовилися зустрітися біля метро, так щоб ще був час поговорити перед його від'їздом. Це було літо, стояла спека, зустрівшись пішли в тінь дерев старого ботанічного саду. Фотографували квіти, пейзажі, котів, що ходили там, дивні пам'ятники, приголомшливі скульптури.

— Тут все таке занедбане. Я вже ходив тут вранці, поки чекав прийому. На клумбах квіти тільки ті, які самі змогли вирости, довголітні.

— Це старий сад, ніхто за ним не дивиться.

— Ми їдемо до Польщі робити виставку живопису, я і ще двоє.

Зараз з тими візами така морока.

Флегматик розповів про друзів, з якими їхатиме, про виставку, про свій живопис, який розкритикував його колега.

— Після того як ти колись розкритикувала мої роботи, їх критикували всі, кому не лінь.

— Ти хочеш сказати, що до того їх ніхто не критикував?

— Так, ніхто. Ти перша почала. — Флегматик говорив і фотографував краєвиди для майбутніх пейзажів, Ілентина фотографувала його. Згадували однокурсників, хто що робить.

— Флегматик, я хочу писати книжку про секс.

Флегматик зупинився з фотоапаратом, зробив фото Ілентини, всім своїм виглядом показав скептичне відношення до цього питання.

— Ти останнім часом сексом займаєшся, Флегматик?

— Та якось не дуже.

— Мені розповідають знайомі про свій сексуальний досвід, я хочу, щоб ти також розповів.

— Воно тобі треба? Який в мене досвід?

— Не важливо який. Який є, такий і годиться. Розповіси?

— Зараз ні. Вже мало часу. Я буду в Києві весною, тоді.

Дерева міняли колір в вечірньому освітлені, Ілентина трохи провела Флегматика в бік вокзалу. Домовилися обмінятися фото. До весни.

Реальність.

— Вітаю і запрошую! Чи "коти" у подарунок зарезервовані тільки для Киці?

Так Пампушка запросила мене в друзі і попросила розповісти про себе. Я призначалася їй, що Іван не справжнє моє ім'я, а псевдонім. Завершила логічну думку тим, що оскільки я взагалі не знаю хто вона, то яка їй різниця, хто я. Вона ж запевнила мене, що Пампушка, це справжнє її ім'я. Тільки що мені ім'я, якщо на в неї не було виставлено жодного портрету?

— Може дізнаємося з часом, хто то є насправді Іван.

— Зараз я й сам не знаю, хто такий Іван. Тобі дуже цікаво? Думаю, що дівчата знають, я одній з них розповідав по секрету.

— Ну, як що по секрету, не випадає допитуватися, на разі. Бо секрет то щось таке, що було таємницею, але його власник не втримав і мусив похвалитися, розповів ще комусь. І уже знають дві особи і так далі, потім уже всі знають, звичайно по секрету. Але як довідаєшся, хто то є Іван, даси знати, звичайно по секрету.

— Думаю, що так і є, всі уже знають по секрету. А Мовчун узнав і образився. Мені приємно розмовляти з вами, хай поки що, буде так як є. Як що ти не проти.

— Любиш котів? Вставляєш зображення фантастичних котячих історій. Люблю всілякі несподіванки, якщо ця розвага нікому не шкодить, то не маю нічого проти.

— Стараюся нікому не шкодити, Пампушка. Багато часу витрачаю на спілкування з вами, це не тому, що мені робити нічого, а тому, що в тому маю свій інтерес.

— Інтереси крутять цим світом, але не мною. Хоч я також маю тут інтерес і від нього почала своє спілкування. Той інтерес, то був молодий хлопець, який любив співати, любив сцену і себе на ній. А я полюбила його. При нагоді потроху збільшилася група осіб з якими спілкуюся і це мене бавить. Знаю кожен має тут свій інтерес і кожен інший.

— Що тебе бавить в спілкуванні зі мною? — запитала Пампушку.

— Бавить мене спілкування з вами всіма. Це мило симпатично, весело, цікаво. З тобою також.

— Що ти любиш? Що тебе радує?

— Люблю спілкуватися з людьми з позитивною енергією, інтелігентними. Така я є, не обманюю, але також і не відкриваю всього.

— Я є зануда, гумору додає тільки тлумач.

— Зануда? Такі також є потрібні на світі. Зрештою, то свідчить тільки про те, що маєш душу. В кожного можна то занудство знайти, в мене також, тільки не в кожного таку ж кількість. Цікаво мені, що в тебе ще, окрім імені є неправдиве? Але то таємниця? Цікавість, то перший щабель до пекла, — сказала Пампушка. Так вона розпочала докопування до істини, хто такий Іван.

— Ще маю придуманий вік і ще дещо, все інше стараюся писати правду, — відповіла Пампушці. Це викликало в неї бурхливий сміх.

— Так, щось собі подумала, але не випадає питати. Хай все так залишиться, дорогий Іване.

— Добре, нехай тим часом все залишиться так. Любиш котів?

— Два рази, так. Коти такі незалежні і таємничі. Не до кінця їх розумію. Але я знаю кількох у знайомих, вони прекрасні. Я раніше мала пса. З псом можна порозмовляти і завжди відповідь. Завжди готовий до забави і узнає тебе. Кіт трохи ігнорує людину. Вважає, що то він, кіт, має людину, а не людина має kota.

— Пампушка, скільки маєш років? Чи то секрет.

— Скільки як і тобі, шістнадцять. Жартую. Менше ніж Киці, але досить багато, вже маю підлітка в домі. Це не таємниця. Молодий

на моїх фото, то мій син. Бачив? То важливо для тебе?

— Звичайно важливо! Вишлю тобі голого кота, а тобі не має вісімнадцяти, — пожартувала я.

— Цілком голого? Ні Іване, чи не за сильно?

— Нічого не можу зробити, не всі художники прикривають кота ромашками, може бути голий.

— Раз так, що ж хай буде голий. Ми вже дорослі. Правда?

— Раз ми маємо дорослих дітей, значить дорослі, — погодилася з Пампушкою.

— Не переймайся тим, правда можна було б років двадцять скинути, але щоб розум зістався, — втішила мене Пампушка.

— Так не буває. Навіть зараз його часом втрачаєш. За розум потрібно триматися сильно. Не можна весь час бути мудрим, думати потрібно рідко і потроху, — писала Пампушці цілковиті дурниці, за які вона хвалила. Чоловікам все прощалося. Для неї я була Іваном.

Розмови-допити Пампушка вела зі мною часто, але приховано від інших, приватно в чаті, такий мала стиль.

Віртуальність.

Берег моря пам'ятав його. Зберігав відбитки босої ноги та копит однорогів. Йшла по слідах як слідопит. ВОНА стояла по коліна в воді й озиралася, далі слідів не було. Однорогів побачила на пагорбі. Де був ВІН не знала. Можливо свідомо її уникав. Не шукала, скупалася й пішла до однорогів. Голос за кадром не обізвався також. Всі мовчали. Панувала тиша.

Валія Киян, Юра Лоцький. Знищити в онлайн, або кінець Казанови

Автор роботи В. Батраков.

2

Реальність.

— "Ти підшиваєшся під Івана.... "

Мовчун не спілкувався зі мною після тих слів. Тільки іноді, як бачив, що можу далі вже не писати йому зовсім, кидав мені кілька знаків уваги і це все, нічого більше.

А на вулиці була осінь. З середини жовтня в чоловіків прокинулася цікавість до жінок. Не те щоб вони хотіли сексу, але вже хоча б стали дивитися на жінок і думати про секс без паніки. Киціна віртуальна подружка Пампушка, тепер і моя подружка також, стала активно "відбивати" мене від Киці, як Іван я потроху піддавалася. Дивлячись на це, Киця розгубилася, не знаючи ким вважати мене — жінкою, чи чоловіком, на всякий випадок писала до мене в чаті на ім'я Арія. З подорожі повернулася Вода, регулярно слала листи мені, адресуючи їх Іванові, їй все рівно, що я Ілентина. Запевнила мене, що нікому не говорила про мою статтю.

Юзліс, схоже, захопився місцевими молодими жінками, на розмови зі мною не мав часу. Петер готовий примчатися з Одеси, "як тільки, так зразу", жаль тільки, що з фінансами в нього туго. Про любов став знов писати Южин і Жепард. В скайпі з'явився Олаві, знову спробував поговорити зі мною на англійській і побачив, що англійська в мене не стала ліпшою. Барин розповідав мені, як активно листується з жінками, шукає собі коханку. Вибрав серед жінок років на двадцять молодших себе, і дивувався, що вони не хочуть бути йому "жінками, що приходять".

— Ні, Ілентино, вона мені не відповіла, вона є мавпа, — жалівся Барин на чергову кореспондентку. Заспокоювала його, а сама не знала, яка жінка хотіла б бути з ним на його умовах. Барин похвалив мій ноутбук, бо набагато краще стало розмовляти, добре коли комп'ютер більш потужний.

— Ти є спокійна, а я минулого року нервував, як наша розмова переривалася, через твій комп. Але то правильно, жінка має бути спокійна. Років два тому я був домовився з жінкою про секс і вона до мене приїздила. Я нервувався, а вона була спокійна.

— Чого нервував? Боявся, що не захоче сексу.

— Ні, про то уже було домовлено, вона для того їхала. Я давно

не був з жінкою і не був впевнений. Знаєш, то ж таке, може нічого не вийти, то й був на нервах. А вона так спокійненько, делікатно і м'яко, що ось уже й встало. А там ще трохи ніжно, ніжно та й пішло і все добре вийшло.

— Не варто було нервувати.

— Але чоловік переживає, нервується. Щось я тебе не того навчу, — спохватився Барин і повернувся до уроку польської мови.

Осінь. Жінки також стали активніші. На чоловіків стала поглядати Тася. Всі помалу оживали після тяжкого літнього відпочинку. І тільки Мовчун мовчав. Можливо йому важко так спілкуватися зі мною, я ж не змогла витримати й далі бути з ним "Іваном", призналася, що це я. Мені полегшало, а як йому? Моя любов до Мовчуна змінила мене, я уже інша, не б'юся в істеричі від ревностей, коли він записує собі нових друзів-жінок. Для мене важливо дружити з тими, хто знає Мовчуна реально. Кожного нового друга запитувала про це. Знали його найбільше: Киця, потім Сабріна, далі Роверист, бачив, але не говорив з ним Кучер.

В Пампушки немає шансів "відбити" мене "Івана" від Киці, вона незнайома з Мовчуном. Я знову і знову запитувала Кицю про Мовчуна. Киця сприймала це як жарти, хвалила моє почуття гумору.

— Твій гумор мені також подобається, Марго. А як підняти настрої Мовчуну? Він сумує?

Киця на це нічого не відповіла. Я зачіпала Мовчуна по емейлу, "топталася" на його сторінці, так щоб і Киця побачила. Потім запитала в неї знову.

— Марго, в Мовчуна поганий настрої? Я мабуть занадто категорично написав на його сторінці? З ним все в порядку?

— Так. Ми всі, хто його знає, не поділяємо його поглядів і тому такий злий. Я не нарікаю інших, як що вони думають відмінно від мене, а Мовчун не може погодитися з фактом, що люди можуть мислити інакше, можуть не вірити в Бога і Качинського. Але це його справа. Він віддаляється від друзів, якщо так і далі піде, буде один на полі бою. Що до Мовчуна, Арій, сам мусиш зробити висновки. Я так розумію, — писала Киця, вона знову стала називати мене Арієм.

— Не хочу, щоб Мовчун був самотній. Але й не можу мислити так як він, не потрібно бути сумним. Ти знаєш його добре, порадь, що можна зробити?.

— Обмежся з ним розмовами про мистецтво і нуль політики.

— Дякую, Марго! Але політика мене також цікавить, тільки я відношуся до неї з гумором. Вона є, від неї не відхрестишся. Просто, маю свою позицію щодо неї, вона курва.

— То й потрібно поступати з нею, як з курвою. Як що просить — всипати. Я завжди вірна собі. Мовчун буває розірваний, бо і те, і те хотів би. Тому нещасливий. Для мене не є це відвертість і щирість. То його проблеми. Мені це часом докучає. Думаю, що заздрить. Я люблю і вмю жити радісно, а він ні.

Мені зрозуміле роздратування Киці, вона також хотіла щирості й відвертості від Мовчуна, і також нічого цього немала, як і я.

Знову Киця питала Арія, чи могла б вона дійсно приїхати колись до Києва. Я, як завжди по-чоловічому, на це питання не відповіла. На сторінках у всіх моїх друзів стало більш активне життя і тільки Мовчун мовчав. Осінь.

Реальність.

— Вітаю, Яся, ми домовлялися про розмову сьогодні, але я не маю часу і сили.

Подзвонила Ясі, щоб перенести розмову на інший день.

— Добре, серденько, тебе мабуть, заганяли.

Домовилися в який день буде зручно нам обом. Потім Яся почала натякати, що сказане нею перед тим бажано було б уточнити, а то дещо можна зрозуміти неправильно.

— Знаєш серце, як Ворон потім прочитає, а він таки прочитає, то я не хочу, щоб він образився.

— Не хвилюйся, всі імена будуть змінені.

— Та по тексту легко зрозуміти, хто що говорив. Я так говорила, що можна подумати, ніби його тільки мої гормони вибирали, це була б неправда, почуття також були.

— Ну звичайно, я відразу зрозуміла, що почуття були.

— Знаєш, те що Ворон багато часу проводить за комп'ютером, на нього погано впливає, чоловічої сили від того не додається, але от останній раз, так ми згадали молодість. То було щось надзвичайне!

— Додавайте більше романтики в секс. Яся, ти в сексшопі коли-небудь була?

— Заходили раз з Вороном, років десять тому.

— Так знов зайдіть. Я коли там була, купувала молодятм подарунок на річницю весілля, молодий хлопець-продавець мені багато цікавого розповів. Я його розпитувала, він мене трохи соромився, все йому падало з рук, але розповів багато. Там була така штука, як сіточка, на член одягається, жінці від нього більше задоволення і чоловікові. Головка члена не закрита, чоловік все тонко відчуває, а головне, це покращує ерекцію і продовжує її.

— Потрібно буде якось з Вороном зайти туди. Як то називається?

— Я не пам'ятаю. Ти запиташ. В секшопі не тільки фалоімітаторів і гумових жінок продають.

— Ми зайдемо. А ти все таки те, що я тобі наговорила трохи пригладь, бо дещо можна зрозуміти неправильно.

— Я все пригладжу, не тільки те, що ти говорила, а й те що інші також, не маю наміру нікому псувати стосунки.

Реальність.

— Твориш? — Пампушка постукалася до мене в чаті.

— Говорю з Бариним. Вибач, Пампушка, він учить мене польської мови. Маю зараз урок.

— Що ти, Іван, як маю на тебе гніватися! То я вам перешкоджаю, перепрошую.

Пампушка терпляче чекала. Киціна подружка, як прийнято в жінок, активно "промацувала" чоловіків зі сторінки приятельки.

— Чудово, уже можеш довго розмовляти зі мною? — запитала Пампушка по закінченню мого уроку.

— Сподіваюся. Я не дуже здібний до вивчення мов, — відповіла їй.

— Але супер. Все розумію, 99%. Часом дивуюся, як перекладач тлумачить. Я вчила колись російську мову, багато років тому. Трохи пам'ятаю, але писати мені було дуже важко.

— Без перекладача, Пампушка, я не розумію абсолютно нічого.

— Це не шкодить. Але добре тобі то вдається. Ти є милий і дотепний, а то в іншій мові важко. На яких мовах ти розмовляєш на сьогоднішній день?

— Українська рідна, російською вільно, а всі інші тільки зі словником, бо не знаю жодної.

— Важко так на сайті з різних країн розмовляти. Я вивчаю німецьку і маю здавати екзамен. Колись учила, та вже забула. Важкі слова, довгі, але швидко зрозумію. З російського розумію досить багато, але писати — ні, кирилицею, дуже важко. Ти зараз зайнятий? Я перешкоджаю?

— Ні. Все добре, Пампушка. Ще маю написати один лист на англійській мові з допомогою перекладача. Знати б ще, що я там пишу.

— За багато учиш, фі, фі...

— Ні не забагато. Освоїв тільки перекладача.

— Я є цікава. Ти живеш в місті? Я мешкаю в великому місті Лодзь. Там де й Киця. А ти? Це не таємниця?

— Київ.

— Дуже гарно! Любиш його? Моя бабця народилася у Львові. Але нічого більше не знаю, бо вона вже давно не живе. Ніколи там не була.

— Шкода, звичайно. Я навчався у Львові.

— Що ти вивчав? Я право в Університеті у Лодзі, потім друга освіта, податки. (Ніхто податків не любить).

— Я закінчував Художню академію.

— Ясно, художник. Що робиш, живопис, різьба?

— Текстиль, батік.

— Чудовий маєш талант і великий майстер батіку. То мабуть важко?

На таке запитання я не відповіла і Пампушка продовжила.

— Я колись трохи робила гобелени простенькі і різні узори, в школі була в спеціальному класі. Але малювати не умію, а ще в школі робили намисто, коралі.

— Ти все вмєш робити.

— І дуже люблю робити то, але зараз не маю часу, маю зовсім іншу спеціальність. Шкода, податками займаюся, але душу маю артистичну. Хі, хі...

— Податки то страшна справа.

— Так вибрала, бо юристом там працюють цілими родинами, сторонніх в той бізнес не беруть. Не знаю, чи ти то розумієш. Потрібно ж з чогось жити. Я б хотіла займатися чимсь іншим, як ти. Мрію.

— Моє життя також не мед. Ти живеш цікаво. Мрій.

— А ти мрієш? Говорив, що сумний і порожній, але то не правда. Ти симпатичний і цікавий. Сьогодні усміхався вранці? Усміхався? Любиш сміятися, чи дуже поважний? Я дуже люблю жарти і сміх.

Симпатичний для Пампушки, звичайно Арій, вона бачила його фото на сторінці Івана. Я писала їй про політичну обстановку в Україні і жалкувала, що вона зараз така. Розмову вела, як належить чоловікові. Пампушка думала, що в поляків ситуація з демократією трохи ліпша.

— Я мушу жартувати, Пампушка, бо в нас кругом конкретна срака. Почуття гумору нас врятує.

— Так, мені подобається, коли ти веселий. Ти вмєєш жартувати, а на іншій мові, то не так просто. Ти підбираєш нам цікаві різні репродукції, мені подобається дуже. Всім подобається, кожен хоче від Івана щось мати.

— Дякую, люблю коли мене хвалять.

— Буду часто то робити. Добре, що ти є. Звідки ти узявся? Від кого потрапив? Кого знав? Зараз усе довідаюся про тебе.

— Знаю Мовчуна віртуально. Не розпитуй занадто, коли багато розповім, то залишу ту сторінку в інтернеті.

— Замовкаю, не розпитую, залишайся з нами. Люблю з тобою розмовляти, якщо залишиш ту сторінку, то не буде як.

Пампушка мило попрощалася з Іваном, ми закінчили розмову до наступного допиту. Чим зацікавив Іван Пампушку? Іміджем Казанови? На сайті вона мала небагато друзів, не колекціонувала їх, як Киця, чи Сабріна.

Реальність.

— Привіт, Флегматик. В тебе номер кївстаровський?

— Ні, МТС.

— Добре, я тоді дзвонитиму тобі з іншого номера.

— З того, що в мене записаний? Він в тебе не мінявся?

— Той самий, не мінявся. Ти обіцяв мені розповісти про секс.

— А, ти про це. Може зимою приїду. Це ще не буде пізно?

— Ти вже весною збирався, зараз осінь.

— Обставини помінялися, тому не приїхав.

Знала Флегматика зі студентських років, збиратися їхати він

міг дуже довго, тому подзвонила на мобільний телефон.

— Флегматик, давай не будемо чекати так довго, ти розкажеш мені по телефону. Коли тобі можна буде подзвонити, щоб ти міг на цю тему розмовляти вільно?

Флегматик подумав, назвав годину і день, він дуже обов'язковий, раз пообіцяв, буде виконувати, якщо я подзвоню, розповідь.

Я подзвонила.

— Добре, Ілентина, задавай свої запитання.

— Розповідай про секс.

— З чого почати?

— Від початку. Коли в тебе появилася цікавість до цього питання?

— Після школи в інституті. Пізня моя молодість. Пізно сформувався.

— Як це виглядало?

— Ну... Дівчат обнімав, цілуватися пробував.

— Розкажи про свій перший сексуальний досвід.

— Після армії женився і мав той сексуальний досвід.

— Давай детально, як все відбувалося. Ти хвилювався, боявся чи все буде добре? Як?

— Та чого хвилюватися, вона принесла багато книжок на цю тему. І той процес був довгий, десь два тижні.

— Поясни. Що два тижні?

— Так, не протикалося так відразу, десь два тижні над цим працювали, старалися.

— О! Займалися цим кожен день? Кілька раз в день.

— Та... Я на роботу ходив, жінка на роботу ходила, як у нас виходило, мабуть, десь раз у півтора дня, приблизно.

— Ти то задоволення отримувал кожného разу, не залежно від результату?

— Ну так. Краник відкрився, все спустив, ясно, що отримувал.

— Що ти відчув досягнувши результату?

— Нічого я не відчув, вона сказала, що уже все, кров пішла, хіба відчув, як просунувся трошки глибше.

— Розкажи як у вас далі було сексуальне життя.

— Нормально, все було добре до розлучення. Ну там іноді

вона хотіла, щоб іще трохи. А чоловік як, струмінь пустив і йому більше нічого не треба, уже добре, хочеться повернутися і спати, тільки вона щось там ще хоче. Ти в мене була в гостях тоді коли ми уже розлучалися?

— Ні, ви тоді тільки збиралися розміняти квартиру, щоб жити окремо від батьків. Моя дочка тоді була знайшла на кухні твою маму.

— То мама її знайшла і забрала на кухню, вона на їхньому ліжку плигала.

— Значить ми мало приділили їй уваги. Ти тоді говорив, що дружина не уживається з батьками і ви розмінюєте квартиру. Як часто у вас був секс?

— Два рази в тиждень. Коли розмінялися, стало не краще, а гірше, появились якісь претензії, секс став рідше.

— Де ти познайомився зі своєю майбутньою дружиною?

— В себе на курсах, як став там працювати.

— Вона тебе вибрала, чи ти її?

— Я вибрав, красива, фігура так нічого і ніби не дурна.

— Вона робила аборти? Ти щось, колись говорив.

— Коли завагітніла, лежала на збереженні, але все рівно був викид. І як уже розлучалися, також завагітніла, тоді зробила аборт, мов не дістанься ти нікому.

— Як розлучалися, то сексом не займалися?

— Займалися і досить активно. Розлучення, розлученням, а секс сексом. Одне другому не заважало. В неї уже мабуть тоді хтось був, але не завжди мала можливість усамітнитися з ним, а мені також потрібно було.

Я згадала той час, це був важкий період для Флегматика. Невпевнений в собі, з почуттям вини, дружина переконала, що причиною викиду був його від'ємний резус фактор крові. Після розлучення Флегматик повернувся до батьків. Він не одружувався більше.

— А потім ти зустрічався зі своїми студентками?

— Ну так. А чого б ні, я був "робочий". А колишня дружина відразу вийшла заміж і народила, мала ж від мене квартиру. Я потім запитував у лікаря, взнав — те, що в мене такий резус фактор, не мало ніякого значення.

— Я знаю, що це не має значення.

Ми замовкли і я подумала про те, чого не сказала. Чому лікарі не допомогли молодій сім'ї? Чому не розповіли їм, що потрібно робити, як що в них різний резус фактор крові. Не було тоді інтернету, щоб знайти все самому.

— Ти ще щось хочеш запитати?

— Липа з нашої групи, ти зустрічався з нею, як було?

— Та ні, якраз з нею нічого не було. Так якось склалося, то вона не хотіла, то потім я не хотів. Просто друзі і тільки. Так що, думай інше запитання.

— Давай наступним разом, я поки що це законспектую.

Домовилися про наступний раз. Флегматик говорив ліниво, повільно, старався цим приховати свою соромливість.

Автор роботи О. Бойко-Гулівата.

Реальність.

— Зі всім згодна. Є тільки одна різниця, я не курю файку.

На репродукції огрядна жінка одягнена тільки в панчохи, грала на піаніно і курила файку. Киця ототожнила себе з нею.

— Марго, серце, це добре, що ти не палиш і ти маєш тоншу фігуру, Але той автор того не знає, — написала їй.

— То знайди тепер відповідно моїм пропорціям, — Киця пригрозила, що викине мене з сайта, хоч зображення і красиве. Я прикинулася "шлангом".

— Марго, зрозумів, що хочеш вивалити сюди своє фото для порівняння. Не так зрозумів? — називала Кицю Марго, колись мені здалося, що їй до вподоби це.

— Не так, звичайно, але й так тебе люблю, все то є жарти, — подобришала Киця.

На сторінку Киці зайшла Пампушка, прочитала нашу розмову. Річ у тім, що їй на сторінку я також повісила роздягнену жінку.

— Я не можу, Іван, ти нас обох сьогодні роздягнув. Я скоро кашель дістану. Уважай Киця, холодно є. Тобі то хоч в домі, а мені в лісі.

— Пампушка, ти ж хвалилася, що гаряча жінка, — я старалася не підвести Арія, тримала марку "Казанови".

— Іван, серце, так. Але катар уже маю, бо від ранку гола ганяю по лісі, — Пампушка хотіла розваги, чоловік Іван не міг бути байдужим до такої еротики, тож я включилася в гру.

— Мусиш бути більш активна, Пампушко, тоді буде тепло. Марго не мерзне, вона може проїхати 50 кілометрів на велосипеді.

— Іван, 80 кілометрів, — поправила Киця.

— О!!!

— А що, то є багато? А ти не їдши на велосипеді? Як приїду до Києва то тільки з велосипедом. Завжди його вожу, так що починай від сьогодні тренуватися, — дала установку Киця. Видно їй дуже подобався Арій-Казанова.

— Ні, ні, я не їджу на велосипеді. То тебе лякає?

— Не лякає, але смішить. Я тебе навчу і будеш їздити велосипедом для мене по вино.

Якщо Киця знала, що я Ілентина, то вона дуже вміло розіграла

своє незнання — артистка. Знову Пампушка нагадала нам про себе, ввірвалася в наш діалог.

— Іване, на милість божу! Активніша? Такі речі то тільки на приватно.

Я тоді не знала, що в поляків слово активно використовується в основному тільки стосовно сексу. Киця затихла, дала можливість Пампушці зваблювати Івана.

Віртуальність.

Пожовклий, мокрий листок дуба торкнувся щоки. Осінь. ВОНА стояла під дубом. Холодок пробіг по плечах. Здригнулася. Мрячило. Мокрий стіл, мокра трава, мокрі жолуді під ногами. З моря віяло сирістю й холодом. Тримала парасольку проти вітру. Тріпотів текстиль. Від скелі війнуло димом. Пішла степом в тому напрямку. ВОНА прийшла побачити ЙОГО.

ВІН ворухив прутиком мокрі галузки майже згаслого вогнища. Диміло. Стала поряд, дим їв очі. Докинула у ватру якоїсь трави. Оперлася спиною об скелю, позвала ЙОГО до себе і заслонившись парасолькою від вітру, віддалася.

Вітер досипав у вогонь опале листя. Потроху розгорілося полум'я. Осінь.

В. Корнієнко. “Вечір”.

Реальність.

Ремізка мерзла, аж посиніли їй губи.

— Ти б одягла ще що-небудь. Вже стало холодно. Осінь, — порадила їй Кришталева.

— Я одягнена тепло, тільки ноги мерзнуть, в чоботах тонка підошва, — відповіла Ремізка і стала швидко ходити, то вперед, то назад, щоб зігрітися.

— Візьми в мене хустину, обгорни свої стегна, відразу стане тепліше, — Ілентина дала хустку. Ремізка обгорнулася. Їй стало тепліше, зупинилася біля Кришталевої послухати розмову.

— В театрі уже не буде вистав, тільки репетиції. Мені Малахов сказав, я говорила з ним учора. Запитала чи не заважатимемо ми театру, тільки рукою махнув. А ще я говорила з архітектором, так він сказав..., — в деталях ділилася новинами Кришталева.

— Кришталева, яка різниця, що він сказав? Місяць тому він говорив одне, зараз друге, ще через місяць скаже третє. Давай не будемо переживати наперед, — Ремізка зупинила Кришталеву, знала, що вона скаже далі, цю розмову з архітектором Кришталева переповідала третій раз.

— Ти заходила на сайт, бачила Ровериста? — спитала Ремізку Ілентина.

— Бачила, але я злякалася, він так подібний до Акача. Після розлучення я таких чоловіків боюся. Я стала така корислива, мабуть Арися так впливає на мене, вона у всьому шукає вигоду. Зараз стала зустрічатися з одним в'єтнамцем-французом, може це її змінить. Я його бачила, він приїжджав, хороший чоловік, невеликого зросту, нижче від мене, — Ремізка говорила, стискала в руках килимок, хвилювалася, не звикла до таких розмов. Так і стояли біля Кришталевої.

— Ремізка, розкажи мені для книжки про свій сексуальний досвід, — попросила Ілентина.

— Я також? — здивувалася Ремізка, знала про розповіді інших. Подумала трохи. — Добре, Ілентина, запитуй.

— Давай почнемо з початку, розкажи про свій перший секс.

Ремізка знітилася, тоді Кришталева відійшла, щоб не заважати їхній розмові.

— Та я уже й не пам'ятаю детально, Ілентино.

— Розкажи, що для тебе значить секс, дехто починав згадувати від дитсадка.

— Їхали з гастролей на автобусі. Ми були школярами-артистами, дитячий ансамбль українського танцю. Їздили з виступами по Україні. Тоді був вечір, в автобусі напівтемно. Я дуже строго вихована і дуже правильна, ні з ким не цілувалася і цілуватися не вміла, але Акач подобався мені. Він сів біля мене і став учити мене цілуватися, мені це подобалося.

— Потім ви стали зустрічатися?

— Ми зустрічалися, він проводив мене до дому, мати сварила, що я гуляю з ним допізна. А перший свій досвід ми спробували в батьковій машині у гаражі. Тільки нічого в нас не вийшло, я не захотіла, сказала, що так мені не подобається. А все добре в нас вийшло, так це в мене в хаті на лежанці, тільки я дуже боялася. Як проводила Акача, то переживала, говорила йому, що він тепер буде думати ніби я погана. А він мені відповів, що нічого такого не думає і давно хотів бути зі мою близьким. Перед тим ми більше року просто тільки ходили, гуляли. Нам тоді було років по сімнадцять, його скоро мали в армію забрати. Я пропонувала одружитися перед армією, він не захотів, боявся, що дитина буде, а я не боялася, навпаки говорила, що це добре, поки прийде з армії і дитина підросте. Яюсь так тоді серйозно не задумувалася.

Ілентина знала, чому Ремізка не задумувалася, в той час вона перенесла операцію, ніхто не знав на скільки успішно. Лікар сказав: "Живи поки що...". То й жила, як могла. Танцювала як і раніше в ансамблі, хоч лікар їй заборонив фізичне навантаження, не могла залишити танцювальний ансамбль, бо там був Акач.

— Ти чекала Акача з армії?

— Так. Він прийшов й ми одружилися. Мене умовили вийти заміж. Не дуже то й Акач хотів на мені женитися, батьки нас заставили.

Ілентина не знала, що ще можна було б запитати. Подумала. Потім жінки ще поговорили про дітей, про погоду і домовилися продовжити розмову наступного разу.

Реальність.

— Ой, Іване! Аж мову мені відібрало, — написала Пампушка.

— Розумію, бо трохі холоднувало.

— Холодно? То хіба тобі, бо мені жарко, хоч на дворі пізня осінь.

На репродукції роздягнена жінка в лісі на колінах у чоловіка. Таку я вивісила Пампушці.

— Ти є гаряча жінка? — запитала в Пампушки, підкреслюючи свій імідж Казанови.

— Дуже! Пане Цікавський.

І оце після такої розмови Пампушка жалілася мені на катар. Топталася в Киці на сторінці і водала, що замерзла гола в лісі. Киця після такого шуму заглянула на цю сторінку.

— Рани Бозькі, Пампушка! Я то там хоча б в панчохах, — кепкувала Киця.

— Були, але порвалися на дрібний мак, — відповіла жартом Пампушка.

— Іван гірший від Распутіна, — зробила висновок Киця.

— А такий солодкий вечорами, повороткий, як в швидкому твісті. Демон вдень. Казанова вночі, — видала європейський варіант порівняння Пампушка.

— Ну могли б ми в його гаремі бути, не погано було б, тільки хіба Іван не п'є текіли, самогон хлебче, — писала Киця, мабуть змовилися проти мене, скубали з обох боків.

— Дівчатка, ви що? Такі делікатні? А як же "коня на бігу, у вогонь увійти"? — запитала скупю, по чоловічому.

— О Матір Божа, Іван! Коня на бігу, а то хіба не шкідливо? — настрашилася Пампушка.

— Пампушка, мабуть, ти дуже делікатна, — я писала й думала, що полячки мабуть всі делікатні, порівняно з українками.

— Іван, дівчатка вже ми трохи підтоптані. Хоч би ми з Пампушкою якоїсь небажаної пропозиції від тебе не дістали. Хоча в моєму віці то не така вже й зневага, — Киця знову натякнула на мій імідж Казанови.

— Марго, серце, як ліпше вас називати, щоб не образити? Пані?

— Ні, дівчатка, це є супер, — вирішила Киця.

— Так називай нас дівчатками! — підтримала Кицю Пампушка.

— Добре. Називатиму вас дівчатками, — згодилася я.

3

Реальність.

Мовчун мовчить. Іноді вішає щось на сторінку про політику і мовчить. Тоді запитую, що з ним, в Киці. Вона на нього сердиться, не хоче на цю тему говорити. Не витримую і знову пишу до Мовчуна лист. Пишу про любов, про те як я хочу його, хочу обнімати, цілувати.

— Тому що ти теплий ніжний і красивий. Я хочу піти з тобою в осінь. Я хочу відчувати тепло твоєї шкіри, я хочу відчувати тебе. Дозволь мені тебе любити. Тебе насторожує книга, яку ми пишемо? Можна не писати, можна видалити з неї все те, що ти скажеш. Дозволь віртуально тебе обняти, уткнутися в твоє плече і відчувати тебе, чути стук твого серця. Мені так важливо що ти є.

Тиша. На мій лист не було відповіді, але Мовчун з'явився в інтернеті, активізував діяльність на сайті. Мені повісив пісню, що кожному своє. Собі про сто років самотності. Киці про те, що шкода втраченого часу, в який можна було кохати. Я похвалила, що хоч не має політики. Не знаю, що знову було між Мовчуном і Кицею, як результат читата з біблії у нього на сторінці і знову тиша.

— Марго, що з Мовчуном? В нього знову релігійний настрої?

— Не знаю! Амінь!

Киця закрила тему, не говорила більше про Мовчуна. Можливо Мовчуну стало тільки гірше з моєї вини, може я розбудила в нього бажання любові. Але любов він хоче від Киці, не від мене, а можливо, від Сабріни, та немає відгуку на свої почуття і тому тільки більше страждає. Може це так? Совість мене розтерзала. Я написала Мовчуну наступний лист.

— Я люблю тебе! Ти мені потрібний! Напиши хоч слово! Кліпи, які від тебе, я розумію так, як мені більше подобається, вони говорять мені про те, що ти любиш мене також. Хочу обнімати тебе вранці після сну, теплого і беззахисного.

Приліпила палкий поцілунок в кінці листа. У відповідь тиша. Може в нього не має інтернету?

Реальність.

— Якщо ти зараз зайнятий, то можемо перенести на потім нашу розмову про секс.

- Якщо не довго можемо поговорити.
- Давай перенесемо, бо я хочу говорити довго.
- Ні. Давай будемо малими дозами, — так я почала чергову сексуальну розмову з Флегматиком.
- Добре, тоді розповідай. Після розлучення ти став вибирати молодих жінок зі своїх студенток. По яких якостях ти вибирав? Що мало значення? Стегна? Груди? Запах? Що?
- Та нічого з того, жінки в мене були дуже різні, нічого спільного. Я дивився, є контакт, чи не має контакту.
- Як ти цей контакт бачив?
- Ну... Не знаю. Скажемо так, що мав значення тільки психологічний момент.
- Ти хотів, щоб були почуття?
- Всі хочуть, щоб були почуття.
- В тебе таких жінок було багато? Скільки? Десять? Двадцять? Ти їх хоч пам'ятаєш?
- Ти що? Не так багато. Я всіх пам'ятаю, чекай зараз порахую, — Флегматик став рахувати, було чути як він напружено згадував, пошепки для себе вимовляючи жіночі імена.
- Десять менше п'яти.
- Ти з кожною довго зустрічався?
- Років три.
- Довго. Ти зустрічався з студенткою на своїх курсах, вона закінчувала навчання, їхала, а ти починав стосунки з іншою?
- Не завжди так. Одна була закінчила, а потім повернулася поступила тут в технікум і ми знову зустрічалися.
- Ти давав їм надію? Вони мріяли створити сім'ю?
- Нічого такого я не говорив.
- Але вони хотіли за тебе заміж?
- Ясно, що хотіли, жінки хочуть заміж.
- Ти давно не був близький з жінками?
- Давно.
- Як давно? Скільки років?
- Років п'ять мабуть, а може й усі сім.
- Через що? Розчарувався? Втратив до жінок інтерес. Чи твої студентки перестали тобою цікавитися?
- Ну, зі студентками, стала велика різниця у віці, —

Флегматик замислився, чим мотивувати свою пасивність що до сексу в останні роки і придумав.

— В мене не було часу на жінок. То виставку робив, то мусив робити халтуру, бо потрібні гроші. Весь час був зайнятий.

Розмова зайшла за виставки. Флегматик згадав як їздив на пленери..

— Як був у творчих групах, ти там сексом займався?

— Та ні.

— Там же були жінки.

— Хіба то жінки, то живописці.

— В сексі ти віддаєш ініціативу жінці, чи активний сам?

— Якось так виходило, що ініціатива була моя.

— Тебе також цікавлять жінки тільки років на двадцять молодші?

Флегматик пом'явся, заперечив, потім дав свою згоду на жінок молодших лише на десять років.

— Я б хотіла знати в тебе деталі, але уже мало часу.

— Ти запитай, я підготуюся, розповім наступного разу.

— Розкажеш, що відчуваєш, як доторкаєшся до жінки, бачиш її і відчуття коли вона торкається тебе. Детально.

— О! Це не просто.

Прості запитання виявляються самими складними. Домовилися про наступну розмову, ще поговорили про виставки, згадали не один пленер, творчі групи. Флегматик готовий приїхати на виставки до Києва, але зараз не мав часу. Хіба зимою, але тоді, можливо не буде виставок.

Валія Киян, Юра Лоцький. Знищити в онлайн, або кінець Казанови

Автор роботи В. Батраков.

Реальність.

— Не зміг остаточно вирішити, хто з них подібний до тебе.

Написала я до Сабріни під черговою репродукцією, там була зображена красива оголена жіноча фігура серед одягнених. На тій сторінці я й далі називалася Іваном і всі зверталися мене так. І тільки приватно дехто називав мене Арієм, а ті, хто знали, що я Лентина, зверталися без імені, не називаючи ніяк. Кучер кликав мене Іваном. Сабріна його сусідка, вони знають один одного реально. Професія в Кучера вікарій, по рангу це аналогічне, як у нас дяк, так мені пояснив. Він часто писав на сторінці Сабріни.

— Несміливо втручаюся, напевно подібна та Богиня з лівого боку, — написав Кучер під тією репродукцією.

— Не інакше! — підтримав його Пернатий. Та що з лівого боку, якраз і була оголена.

— Пернатий, ми обоє дістанемо від Сабріни сьогодні ввечері. Тішуся, що буду не сам, — попередив Кучер.

— "То я вийду з халупи і сховаюся в житі", — Пернатий процитував якусь відому полякам цитату про росіян. Поговорили трохи про російську горілку, поки не зауважили деталі зображення.

— Помітив, що ніхто не звернув увагу на символічний символ "мушлі" по правому боці у кошику, — зробив акцент Пернатий.

— Я є чоловік дуже скромний, а до того дуже соромливий, — Кучер робив двозначні натяки.

— Ви мене інтригуєте. Що то означає? Може Сабріна мені скаже? А може увечері отримаю від неї, так як і ви, — написала я тримаючись чоловічої ролі.

— Я запитувати в неї не буду. бо дуже близько від неї живу, а ти, Іван, можеш запитати.

— Думаєш вона мені відповідь? То твоя сусідка, Кучер? А чи не зробить вона нам так? — запитала і вставила кліп, де чоловіка б'ють по яйцях. Як "чоловік" я могла собі це дозволити.

— Може бити нас також так, Іван. Маємо захищати те, що нижче пояса, голова не така важлива. — Пернатий жажнувся, уявляючи таку розправу. В цей час до своєї сторінки повернулася Сабріна.

— Була зайнята, так дуже, що не могла вийти до інтернету. Однак поворот в його лоно втішив мене, тим більше, що є велике задоволення бачити себе як "мала мушля" і читати ваші веселі жарти.

— Великодушність її велика. Я не молю про цілість "його" і про честь "її", — цей жарт Пернатого Сабріна не зрозуміла, я також. Між ними почалося легке прирікання.

— Кицю рятуй! — просив Пернатий допомогу в Киці.

— Сам себе рятуй. Киця не всунеться в це базікання, — Сабріна делікатно застерегла Кицю від втручання в суперечку.

— Чоловік дурнішає, а як щось йому не йде, гукає до подруги. Це є карма, — зробив висновок Кучер. Він був сто процентів правий. Весь мій досвід це підтверджував. Вражало те, що чоловіки жалілися дружині на коханку, яка отримавши подарунок “не дала”. Це була карма! Вчинки чоловіків були дивними.

Наступного дня за свої вчинки я покалася перед Сабріною.

— Вибач Сабріна за вчорашнє, — написала.

— Не має за що вибачатися. Вчора зображення вивісив чудове, дякую.

Для Сабріни тоді я була Арієм.

Віртуальність.

Цього разу було затишно й тепло. Ніжилися в ліжку ВІН і ВОНА. Ніч була бурхлива, зараз ліниво насолоджувалися спокоєм. Крізь штори в'яло пробивалося осіннє світло. Стомлені й розніжені тішилися присутністю один одного.

— Я приготую тобі каву, — сказав і відкинув з себе ковдру. Ходив роздягнений, не поспішаючи виконував ритуал приготування ранкової кави.

В ліжку, на зім'ятому шовку двоє не вдягаючись пили каву.

Реальність.

— Добрий вечір, Ілентинко! Сьогодні зробимо так, як раніше, ти будеш говорити, а я з'їм вечерю, бо ще не вечеряв. Тільки приготував, поставив на столі і ще нічого не з'їв.

Так почалося моє чергове заняття по скайпу польською мовою. З планом згодилася, розпитала, що Барин буде вечеряти. Він перелічив продукти польською мовою, пояснив мені назви страв, які були незрозумілі.

— А ще я маю скибку дині, тільки не гарбуза, а дині — сказав Барин. Ми обоє засміялися, згадуючи ту історію про Попелюшку, де

були заплуталися в слові дня. В перекладі з польської дня означає гарбуз. Подібність мови іноді робить сюрпризи. Ще Барину весело від українського виразу "дуже мало", тому що на польській дуже означає багато, а мало означає теж саме, що й в українській. От і виходить — багато мало.

Барин вечеряв, я говорила про що-небудь, тренувалася в розмовній польській мові, співрозмовник періодично мене поправляв короткими репліками.

— Вона мені не написала. Марися. Мавпа, от вона хто. Культурна людина хоч щось би відповіла — сказав Барин, закінчивши вечеряти. На сайті знайомств він написав одній жінці молодший років на двадцять, а вона не відписала, це його роздратувало. — Я уже проплатив на тому сайті, тепер можу посилати листи кому захочу і уже багатьом жінкам написав.

— Хтось відповів? — запитала в Барина.

— Ще ні, я щойно відправив. Але мені з іншого сайту написала одна бабка, прислала посмішку. Вона живе дуже близько від мене.

— О! Так напиши її! — порадила і зраділа за Барина, нарешті він матиме реальну подругу.

— Але вона на рік старша за мене.

— Той що? Маю знайому, яка мала чоловіка на двадцять років молодшого. Та багато є таких прикладів, в мене також був коханець на десять років молодший.

— То може у вас так прийнято, а у нас в Польщі ні. В одній був коханець молодший, так вона соромилася, применшувала свій вік.

— Барин, сам подумай, якщо жінка шукає не для одруження, а для сексу, так як ти хочеш, то молодший чоловік для сексу ліпше.

— А... Ну, власне, звичайно ліпше секс з молодшим, — згодився Барин.

— Мені Юзліс розповідав, що мав коханку на тридцять років старшу, він тоді мав тридцять років, а вона шістдесят. Так вона таке з ним виробляла, що ніяк того забути не може, все згадує. Не має значення, ровесниця, чи старша, чи молодша, якщо ти хочеш тільки секс, головне, щоб подобалася. Як вона виглядає? Фото є?

— Є фото. Досить зграбна. Я тобі зараз вишлю.

На фото в контражурі цікава жінка з розкішною зачіскою.

— Барин, вона красива, напиши їй.

— А що ж я їй напишу, хіба подякую за усмішку. Власне, я так і зроблю, напишу, що дякую за усмішку.

— Ти похвали її, Барин, напиши, що вона красива і цікава. Схоже вона якраз та, яку ти шукаєш. Дуже для тебе зручно. Будеш їхати в магазин, зайдеш до неї, вип'єте каву, вона тебе приголубить, поговорите. А потім ти підеш в магазин зробиш покупки і поїдеш до дому. Зручно! — я підбирала йому аргументи, для дальшого знайомства з жінкою. Барин замислився. Одружуватися він не хотів, секс хотів, а далеко їздити не збирався, в селі де він живе, якось секс без зобов'язань не пасував. Мав там репутацію порядного чоловіка.

— Добре, я напишу, що вона зграбна і цікава, а я раніше мешкав в її містечку і часто там буваю.

Барин написав лист, прочитав його мені, я похвалила.

— Ну то все, лист відправив, буду чекати на відповідь. Можемо починати наш урок.

Нарешті розпочали.

Реальність.

— Ми запишемо тобі запізнення. Такого ще не було, що б ти прийшла так пізно. Ми вирішили, що сидиш в віртуальності, не можеш від полячок відірватися.

Так зустріли Ілентину Таленка й Ремізка. Біля театру робочі поставили зелену огорожу, що відділила тротуар від проїжджої частини, за огорожею розрита вулиця, там працювали трактори, навіть у неділю.

— Ні, я сьогодні в інтернет не виходила, не мала часу. Вийшла в магазин, бо в хаті не було навіть хліба, а була голодна. Вчора виходила в інтернет.

— Що той Роверист від мене хоче? — запитала Ремізка.

— Не знаю, він не з'являється зараз на сайті, немає інтернету. Іноді виходить від свого брата на сторінку, але рідко. Просто ти йому подобаєшся, може й нічого конкретного не хоче.

— Може не має інтернету, бо не проплатив? То він без грошей!

— Все може бути. Казав, що над цим працює.

— Він відмітив, що сподобалося моє фото, то я тоді і його фото похвалила. Не знаю, що йому писати. Чим він цікавиться, що

робить? Бачила на фото, що велосипедом, а ще чим? Він з якогось села?

— Яке село, Ремізка? Лодзь це велике місто! — Таленка з Ілентиною проказали ці слова майже хором.

— Роверист має якусь технічну спеціальність, не пам'ятаю, яку саме. Я не знаю чи зараз він має роботу. Живе сам з собакою, сучкою-Діаною, у двокімнатній квартирі, — згадувала, що знала про Ровериста Ілентина.

— То хай мене запросить і оплатить мені дорогу, хоч в один кінець, — сказала Ремізка, вона мала якісь ілюзії щодо чоловіків. Таленка стала розповідати їй про місто Лодзь, про текстильний центр, музей текстилю. Ілентина згадала, що там є Академія мистецтва і Музична академія. Багато інформації, звичайно не мали, але згадали все, що могли.

— Туди їздять всі наші текстильники, там регулярно відбувається виставка нетрадиційного текстилю.

— То може й ми зробимо виставку, — запропонувала Ремізка.

Таленка подивилася на традиційний текстиль Ремізки, замислилася.

— Я не знаю, чи їх цікавить традиційний текстиль. Ілентина, ти можеш Ремізці показати, який там виставляють?

— Можу, Тоня мені з флешки скинула фото, я знайду й кину Ремізці на сторінку, — згодилася Ілентина.

— Ви мене зацікавили, я вже хочу їхати в Лодзь. Ілентино, їдемо разом, ти будеш перекладати. Хай Роверист нас запросить, оплатить дорогу і харчування.

— Ремізка, не потрібно хотіти так багато! Нащо нам харчування? Візьмемо з собою сухарі і сало, то протримаємося. А дорога? Є дешевий літак, білет коштує приблизно сто гривень, не дорого. Хай нас тільки житлом забезпечить, все інше ми й самі можемо.

— Я вже запалилася їхати. Можна поїхати на тиждень і все побачити. А Краків від Лодзя далеко?

— Не знаю, здається що ні.

— Віза коштує дорого?

— Також не знаю.

— Я вже хочу їхати в Лодзь. Може музей зацікавиться

виставкою традиційного текстилю?

— Я кину тобі зсилку на їхній музей, розпитаєш, я ж не знаю, що їх цікавить.

Ще трохи жінки говорять про текстиль, потім про чоловіків, далі про дітей.

— За чим я найбільше жалкую і почуваю себе винною, так це за тим, що весь час виясняла стосунки зі своїм колишнім чоловіком, а дітям часу приділила мало. А потрібно було розлучитися з ним відразу й займатися дітьми, — сказала Ремізка, не могла забути свого колишнього чоловіка, не могла простити йому і собі теперішні проблеми з дітьми.

Реальність.

— О!!! Є що малювати!!! — так відгукнулася Сабріна на вивішену їй репродукцію, де художник малює дуже товсту жінку.

— Так, Сабріна! Але зауваж, як він на неї дивиться.

Ми традиційно обмінялися репліками і Сабріна зникла зі сторінки, зайнята своїми справами. Розмову продовжив Кучер.

— Тобі б Іване, також випадає гарно збудованих жінок помалювати.

— Гарно збудовані жінки всім подобаються, Кучер.

— Може і я почав би малювати, як би моя сусідка згодилася так позувати. Але вона не хоче.

— А ти пропонував їй? Може вона не знає, що ти хочеш її малювати і не про те подумала.

— Не маю сміливості їй то сказати. Може тут прочитає і мене попросить про це?

— Будемо сподіватися, що тут прочитає і захоче мати свій портрет.

— Ой, хлопці, хлопці, як будете мого віку то і надію втратите. Трохи перекручую польський, бо то пишу до Івана, — написав нам Пернатий, краще б не перекручував слова, бо тлумач таке не перекладав, та Пернатий думав, що мені так зрозуміліше, старався, згадував шкільні знання з російської мови, тільки писав не кирилицею.

— Надія згасає остання, — кинув Пернатому репліку Кучер.

— В любому віці велике задоволення дивитися на гарну жінку. Я є чемний, відповів той.

— Ну у нас також так говорять. Що ж культури подібні, — написала я.

Далі Пернатий з Кучером жартували над Іваном, що вони слово “любиш” вживають уже в минулому часі, а Іван ще може вживати в майбутньому. Думали про мене як про молодого чоловіка, мабуть тому, що спочатку в себе на сторінці вік написала набагато менший від реального, пізніше виправила, але приховала цю інформацію. Скільки насправді мені років знав тільки Мовчун.

— Та ви ще ого го! Показали б себе, якби вам попалася гаряча молодичка, — відповіла їм жартом.

— О Іван, добре кажеш!

— Кучер, то мусиш трохи почекаати, я зараз включу калорифер, — кепкував Пернатий.

— Що правда, то правда. Що б ми не говорили, а успіх залежить від чуйних жінок, — писав Кучер.

— Боюся, що Сабріна дасть нам прочуханки і нам всім стане жарко, — нагадала їм, що ми все-таки на сторінці Сабріни.

— Лякаєш мене з самого ранку, тепер уже ні в що не вірю, — сказав Кучер, Пернатий посмівався і пояснив.

— Бо любов то дике почуття. Іван, маємо надію, що після прочуханки нам стане..., — Пернатий зробив багатозначну паузу і тільки в другому коментарі додав. — Гаряче.

Я і Кучер оцінили його жарт, невідомо тільки, як Сабріна сприйме те, що троє чоловіків хвалилися один перед одним, уявляючи її реакцію на пропозицію позувати оголеною. Це що ж, чоловікам досить між собою поговорити про жінку і більш нічого не потрібно? Досить покрасуватися уявляючи її, навіть якщо вона відсутня і може бути десь там, не відомо де, вони самі про все помріють і цього їм досить? Дивно.

Д. Корнієнко. "14 поверх".

4

Реальність.

— Іван, боронити, а не боронувати, — поправила Киця черговий ляпсус мого тлумача.

— Дякую, що поправила, Марго! А Мовчун мабуть телепат, він читає мої думки і знає, що я хотів написати. Не поправляє мене ніколи.

— Так! Вчора бачила Мовчуна, не має він рогів диявольських.

— А що має? Кава? Чай? Щось інше?

— Мав чай. Але було дуже мило і нуль політики.

Детальніше про Мовчуна Киця не розповідала. Тепер він іноді з'являвся на сайті, то в Киці то в себе вивішував кліпи, зі мною мовчав. Не мала від нього ні слова. В котрий раз зачіпала й розпитувала Кицю, то про велосипедні прогулянки, то про Ровериста, про погоду і знову про Мовчуна.

— Киця, а Мовчун як зараз себе почуває? Сумний, чи зайнятий? Чи йому просто більше не цікаво на цьому сайті?

— Він не любить цей сайт. Вважає, що ми тут дурницями займаємося, а потрібно рятувати Край. А я думаю, що гумором можна зробити більше.

— Ти права, Марго.

Заздрила Киці, яка може бачити Мовчуна, говорити з ним безпосередньо і по телефону, можливо навіть про мене. Мовчун зі мною не говорив. Але я зануда, вперто вивішувала йому на сторінку репродукції. Одного разу повісила kota в навушниках, бачила такі в Мовчуна, коли ми ще говорили з ним по скайпу.

— То Мовчун? — запитала Киця.

— Так. Я думаю, що на нього подібно.

— Дуже.

Мовчун відмітив, що йому зображення сподобалося. Я раділа безмірно. Не могла залишити Мовчуна в спокою, зачіпала його в коментарях, в чаті. Але у відповідь знову тільки тиша.

— Мовчун! Ау! Де ти? Ти потрібний мені!

Тиша.

— Мовчун!!!! Мовчун!!!! Мовчун!!!! Ти де?

Тиша. Нарешті я побачила його в чаті, мигнув зелений знак.

— Ура, ти є! Я щаслива, що ти є!

Тиша у відповідь. Але ні, не зовсім тиша, він похвалив

наступні репродукції від мене на своїй сторінці. А ще похвалив "очерет" на сторінці Кучера. Йому сподобалася ця робота? Чи це тому, що очерет був у нас у віртуальності. Як би там не було, зраділа.

— Мовчун, дякую!!!! Ах, Мовчун!!!!

Тиша.

Віртуальність.

Тиша. Степ. Вітер гуляв травою, було чути шум моря, тупіт однорогів, шелестіло гілля дуба. Та все ж стояла тиша. ВІН не обзивався. Мовчав і Голос за кадром. ВОНА ходила по знайомих місцях, об'їжджала берег на однорозі, шукала, ніде його не було видно. ВІН не хотів її бачити й чути. Без нього тут було порожньо. Панувала тиша.

Реальність.

— Як життя?

— Що запитуєш, ми ж в одній країні живемо. Час пройшов у лікуванні і відновлюванні. Комп'ютера, а не венеричних.

— У комп'ютера були віруси? А ти як? Я уже на роботу вийшла з відпустки. А ще про секс зі всіма говорю, — я розповіла Петеру новини. Ми розпочали з ним чергову розминку язика.

— Зі всіма, так зі всіма. Тут до мене юна дівчина добивається на предмет екстрему інтимного.

— Це як? Екстрем інтимний? Вдовольниш її, а потім розкажеш.

— Я і про себе не проти потурбуватися.

— Потурбуйся. І все таки, що означає, екстрем інтимний?

— Розповісти, що дівчинка хоче?

— Так!

— Ну, дівчинка цікавилася, щоб десь поблизу були люди, але не бачили, роздягнутися, і всяке таке далі.

— Цікаво! А тобі як?

— Чому ні? Додає градус. В неї фантазія там ще є і підкоряться їй хочеться.

— Молода? Яка фантазія?

— Двадцять три роки має. Хочє щоб з такою різницею в віці. В деталях там має фантазії.

- Давай деталі!
- Їй хочеться ходити в мене перед очима тільки в туплях на каблучках.
- Гарно! Згоджуйся! Що ще?
- Сукню на побачення хоче рожевеньку. Поки там знімати ще, я казав їй, щоб труси не одягала.
- І правильно! Яка фантазія ще?
- Щоб десь в покинутому місці. Думаю, якийсь колишній дитсадок підійде. Мінет в руїнах.
- Ух ти! Цікаво! А що буде до мінету?
- Роздягнутися дівчинка хоче, ну і щоб командували, говорили що робить.
- А не холодно? Що накажеш їй робити?
- Не важко здогадатися, Ілентина. Ти також так хотіла б?
- Не знаю. Двадцяти восьми річний молодий чоловік пропонує мені бандаж показати, але я тільки теоретик. Таке не практикую.
- Бандаж мене не надихає також. Подумай поки що, я буду в Києві скоро, “Мамаєва слобода”, непогане місце для ризикової гри.
- Будеш в Києві? Цікаво тебе побачити.
- Не знаю точно коли. Так що, на “Слободу” згоджуєшся?
- Я не згодилася, звичайно, тільки Петеру цього не сказала. Пригадала поради Класика, ніколи не відмовляти чоловікам, а обіцяти все, що хоче, тільки в далекому майбутньому. Дуже слухні були ті поради, зараз скористалася ними.
- Не знаю, — відповіла йому невизначено.
- Моя приятелька говорить: " Все генітальне — просто."
- Петер, вона права.
- Так, Ілентина, закриваємо цю тему. а то уже немає часу кудись виходити.
- Як скажеш.
- Я б сказав інакше, та який толк.
- Як би ти сказав?
- Що ж говорити в холосту.
- Ти все жартуєш, а я вірю.
- Це на віддалі так. А зазвичай, якщо є умови, то жарти закінчуються.

— Петер, не хвилюйся, все тільки починається.

— Сумніваюся. Фінанси сьогодні на швах. А будуть коли ліпші, то я рвонуті завжди готовий. Ну а далі що?

— Життя покаже.

— Оптимізм має бути присутнім.

Реальність.

— Тихенько, як мишка. Без настрою, чи зайнятий?

— Збираюся з духом.

— Ще багато того збирання? — Пампушка зачепила мене в чаті. Мабуть Киця не натякнула їй, що я, можливо, не чоловічої статі, а може й сама надіялася, що тут на сайті писав Арій. Поговоривши з Пампушкою ні про що, нарешті запитала її про те, що мене цікавило:

— Марго знаєш реально, чи тільки віртуально?

— Віртуально. Серед спільних знайомих, яких я мала. Розмовляємо щодня між собою. Маю познайомитися в реалі, тільки зараз нема коли. Люблю її. Добре нам розмовляти про різне в коментарях і в чаті, а раз говорили по телефону.

— Я всіх вас знаю тільки віртуально. Можливо ви, так як і я, в дійсності трохи інші, але мені цікаво з вами, — в котре підкреслила Пампушці, що я не та, за кого себе видаю, на всякий випадок, бо дуже вона мене Івана “хапає”.

— Може так, а може й ні. Було б добре нам всім зустрітися.

— Не боїшся зустрітися невідомо з ким?

— Колись і в житті.

— Всім одночасно важко зібратися.

— Важко, але не неможливо. Ніколи не говори ніколи. Всі, це може бути декілька, а не всі з цього сайта.

— Кого ще знаєш з друзів Марго?

— Ти хочеш знати, кого я знаю реально? Нікого не знаю. Хіба, в Киці в друзях є двоє, я з ними студіювала разом. Не любиш зустрічатися, Іван? Поговорити, повеселитися? Волієш бути сам? Я люблю часом побути сама і ніколи сама не нуджуся. Не розумію людей, які нудяться. Можна співати, танцювати, читати книжки і ще багато різного.

— Я лінивий, зовсім лінивий. Не танцюю, не співаю, мені й так добре.

— Лінивий? То також добре. Часом також страшно лінуюся. Час перетікає мені крізь пальці. Це приємно, але потім маю візит сумління. І то не добре. Але стараюся тим не перейматися. Лінивий, а які з того зиски? Ну знаєш рахунки, щось потрібно купити за щось заплатити. Не живеш же повітрям. Щось робиш напевне, може малюєш? — запитала Пампушка, як детектив, хотіла взнати про Івана все. Перерахувала цілий рад професій закінчуючи сажотрусом, випитувала в такий спосіб. Сажотрус сподобався мені найбільше.

— Отже я знайшла професію для тебе! Не боїшся лазити по дахах?

— Не боюся, Пампушка. Марго буде мене на мітлі розвозити.

Пампушка хоч так, хоч інакше, старалася видавити з мене більше інформації.

— Любиш ховатися в собі? Мало про себе говориш, а все таки ти є, хіба десь далеко. Більш не буду тебе діставати. Не любиш про себе говорити? Що робиш на цьому сайті? Що для тебе тут цікавого? Що цікавить мене, я вже сказала.

Пампушка нетерпляче чекала, нагадувала про себе, коментувала події, які бачила на моїй сторінці, не дочекалася відповіді, написала знову.

— Я вивчала німецький і навіть їздила здавати залік, тепер трохи розумію, але слабо. Не пішла мені та мова, то було випадково і не серйозно, зараз по англійській розумію, хоч її не вчила. А ще трохи пам'ятаю, хоч більше забула, російську мову. Не знаю, чи знаєш, але раніше в нас було обов'язковим вивчення російської мови в середній школі. А я ще й в інституті її вчила. Але як примусово, то ніхто того не любить. Зараз уже не так. Тому хто хоче, той учить. Дівчина мого сина, хоче бути секретаркою, то має екзамен з російської мови. Дивно, як все складається.

— На польській не пишу, а тільки читаю, тому повільно. Мій інтерес тут, це Мовчун Жаров і його друзі, — я сміливо і чесно відповіла Пампушці, річ у тому, що вже втрачати мені було нічого. Мовчун зі мною не говорив після того — "ти підшився під Івана, не буду більше коментувати", він не писав мені коментарів.

— Ти хоч розумієш, що пишеш? Чи з тим проблема.? Не знаю Мовчуна реально, тому не можу тобі в твоєму інтересі допомогти. Часом читаю, коли він спілкується з Кицею.

— Так, Мовчун дуже цікавий чоловік! Напиши, що думаєш про нього.

— Не знаю його. Колись цікавилася, хто, як веде себе, що робить. Але знаєш, я тут скоріше для відпочинку. Люблю поговорити, пожартувати, побачити, що люблять інші люди. Я не замикаюся на собі. Багато речей мене цікавить. Люблю щось узнати, навіть, якщо мені не відповідають, бо хочуть бачити і мати власну думку. Вибач, що так мудрую. Може тобі нудно, або хочеш вже скінчити? Пиши, я не ображаюся. Потрібно мати приємність з розмови, а не мучитися через вихованість.

— Нормально. Продовжуй коликати.

— Не засни тільки.

— Бачила, якого kota я вклеїв Мовчуну?

— Коли?

— 14 годин тому. Зовсім голого kota, — моя розмова крутилася довкола Мовчуна, нічого не могла з тим зробити. Пампушка сприймала це нормально.

— Зараз побачу. Ну як що голий, то спішу. Йо! Ла, ла.. Який чудний! Не можу нічого коментувати, бо не є його приятелем, але можу украсти, — написала Пампушка і скопіювала того kota собі на сторінку.

— Чи не є то аморальним?

— Цілком морально, не переймайся.

— Той кіт дуже гарний і такий нечемний, люблю таких.

— Ох ці жінки! Шукають проблеми на свою, голову. За що любиш нечемних?

— Має бути ввічливим! Нечемний то трохи інше значення має. Заводила з сильним характером, непокірний. А взагалі, все це жарти.

— Перекладач не завжди пише те, що я хочу, ти трохи діли все на 16, — попередила Пампушку, бо дуже вона здавалася мені серйозною.

Віртуальність.

Степ вилиняв, стали пухнастими одноноги. Вечір віяв прохолодою. На осінні листя дуба падали дощі. ВОНА знову приходила сюди. Його не було. ВІН мовчав.

Валія Киян, Юра Лоцький. Знищити в онлайн, або кінець Казанови

Д. Конієнко. “Лариса і Амур”.

Реальність.

— Як у тебе? Мені жінки пишуть, — запитання було риторичне, бо Мирослав не став чекати на відповідь. — Одна, так заявила, що ті чоловіки які не хочуть з нею листуватися, звичайно імпотенти. Я нічого їй не сказав, не знаю, що на таке можна відповісти.

Ілентина дістала зелений чай, включила чайник. Приготувала кружки, на тарілочку виклала печиво. Мирослав продовжував говорити:

— Одна нормальна, єврейка з Подолу. Вона не приховує, що єврейка. Говорить розумно, завжди весела і радісна. Як що я зайнятий, вона розуміє, не має до мене ніяких претензій. Говоримо з нею час від часу. Мені багато жінок пишуть, є з ким спілкуватися, не встигаю відповідати, — продовжував Мирослав.

— Мені також багато жінок пишуть, там де я зареєструвалася, як чоловік.

Пили чай.

— Подзвонила та, з якою я відпочивав тиждень біля моря. Говорить: "Привіт, я в Києві." — розповідав Мирослав, новин у нього назбиралося багато.

— Хоче з тобою контактувати?

— Не знаю. Вона не сказала мені, дзвонити. Може вже когось знайшла і до нього приїхала.

— Як би не хотіла контактувати, не дзвонила б.

— Нащо мені ці сюрпризи. Може продала там квартиру і переїхала в Київ. То даремно, тут вона нічого з житла не купить за ті гроші що там продасть.

Мирослав почував себе незручно. Відпочив літом з жінкою, провів гарно час, продовження йому було не потрібне, тепер в нього інші жінки. А тут ця подзвонила і поставила в незручне становище. Звичайно вона неправа. Літом було добре і цього досить. Він же написав, що шукає жінку в Києві. Вони, що не читали? Мабуть таки не читали, Мирослав розповів про візити нових жінок, всі вони були зі східних областей України, дуже хотіли поміняти місце проживання. Погано там.

— Я їм говорю, що це вони вибрали нам таку владу. У них було погано, тепер і у нас так само погано, чи їм від цього краще

стало? Не люблять слухати такі розмови, переконані, що зробили правильно. Хоч би усвідомили свою помилку, так ні, одна аж слиною бризкала, доказувала, що права, — Мирослав говорив емоційно, був накручений. Він також не рахує жінку рівною собі, але не до такої степені, як в східних областях. Коли чергова гостя заявила, що уряд має рацію, жінки повинні дома сидіти, а не в політику лізти, нічого їм на люди висовуватися. Не витримав, запитав у неї, що ж вона дома не сидить, а 18 років в школі працює. Не знайшла, що йому відповісти.

— Мирослав, а ти там напиши, прихильників партії “регіонів” просьба не турбувати. Та й будеш спокійний, ти їх ні в чому не переконаєш.

— Так і напишу: “біло-блакитних прошу не писати”. Вони нічого не хочуть бачити, то й не бачать очевидного.

Ще раз закип'ятили чайник, знову заварили чай. Ілентина дивувалася, навіщо Мирослав запрошує до себе жінок з інших міст, як що шукає мешканку Києва?

Реальність.

— Вітаю, Ілентинко! Що робиш?

— Пишу книжку. А ти?

— Зроби перерву, поговоримо.

В суботу в мене не був запланований урок польської з Барином, коли він постукався до мене в скайпі, здивувалася. Через 15 хвилин ми говорили.

Барин проплатив і став привілейованим на сайті знайомств “Симпатії”, тепер активно листувався з жінками, просто не міг не похвалитися цим. Його “розпирало”, детально розповідав про кожну нову знайому, читав їхні листи і присилав фото.

— Я згадав, що хотів розповісти тобі для твоєї книжки, але то інтимне, ти розумієш?

— Звичайно я розумію, що секс це інтимне.

— Я подумав, раз ти пишеш, літератору, можна розповідати, то інакше ніж просто людям, це для справи, щоб використати в книжці.

— Так, Барин, розповідай.

— Я тобі розповідав про ту жінку, яка завелаkonto від мого імені, листувалася з жінкою Іриною, а потім передала то мені. Мусив тоді збрехати, що виходив в інтернет від друга, а тепер, нарешті уже

маю в себе. Ірина мала приїхати до мене для сексу. В неї була така умова, тільки секс, розвага і нічого більше, щоб і не розраховував. Приїхала. Я говорив тобі колись, то про неї, що жінка має бути спокійна. В мене перед тим давно не було жінок і я хвилювався, раптом не вийде. Це було літом, було жарко, вона була в легкому платті, а під платтям відразу Іринка. Дуже гарні груди мала. Випили чаю в мене. Вона пішла у ванну, думав може вмитися. Вийшла і ховає щось до сумки, я зауважив, що то труси, поклала їх туди і сіла на мене. Покрутилася на мені: "То що?" — говорить, — "Будемо кохатися?". Ми на дивані були, навіть не застилали простирadlo і пішло.

— Ти був одягнений, вона була одягнена? Чи як?

— Як вона сказала, що будемо кохатися, то я пішов у ванну. Вийшов обгорнутий рушником, ну та й пішло. Це було у неділю, приїхала зранку і кохалися аж до останнього автобуса о 21 годині. То був перший раз, вона не лишалося на ніч. Потім уже приїжджала і ночувала. Любила слухати, як я розповідав про інших жінок, не була ревнива. Бо то, люди є різні. Розповідав їй про таку, яка любила тільки мовчки. Щоб тільки мовчати і ні слова. Розмова не давала їй можливості зосередитися. Була дуже скупчена, очі заплющені і така вся в собі сконцентрована, щоб отримати оргазм.

— Тобі так подобалося?

— Ні. То якось не природно. Сковано. Кохання має литися вільно, з задоволенням зі словами, коли гарно, хочеться говорити.

Періодично Барин відволікався подивитися, хто є в чаті, чи написала йому Крися. Як що написала, він відповідав, я давала поради.

— Але така ладна "бабка", пише, що має двох дочок.

— То добре.

— Звичайно добре. Хай приїздить до мене.

— Запроси.

— Зараз напишу.

Барин написав Крисі лист, вона відповіла, обох влаштувало те, що мешкають досить близько. Отримуючи кожен наступний лист, Барин по дитячому широко радів, тішитися кожному жарту Крисі.

— Ах! Крися! Крися!

— Ти мабуть її кохаєш, Барин?

— Напевно так! Вона мені пише, що можемо випити каву в кафе, щоб я приїхав.

— Так поїдь. Познайомитесь.

— Але вона живе разом з дочкою, чого їхати? Хай їде до мене, я сам мешкаю. Я їй так і написав, що маю каву і запрошую, ми уже дорослі. Вона відповіла, що я маю рацію.

— Скільки ти зараз маєш жінок до листування? Напевно чотири?

Барин порахував, називаючи імена, таки чотири. Мені здалося, ніби йому все рівно яка з них приїде, аби симпатична і захотіла сексу. Може Барин "попасти", так, як Мирослав. На фото жінка була красива, запросив, за секс домовилися. Приїхала, а в житті вона не така красива, товста, негарна, тільки ж про секс уже домовлено, ночувати залишилась, мусив щось робити.

Барин мріяв, майже співав імена жінок. Може йому досить тільки помріяти?

— А та мавпа не хоче говорити зі мною, заблокувала так, щоб я не міг до неї писати, — повідомив Барин. Запитала, яка жінка і за що.

— Та що в чорному костюмі на сходах стоїть, я вислав тобі її фото. Не запам'ятав яке має ім'я. За що? Я її задачку загадав, а вона мабуть була слабкою в математиці, відразу образилася. Я ж для жарту.

— А Крися?

— Крися гарна жінка, вона мене любить.

Задачки Барин задавав всім, мені також і надалі прагне загадувати, варто тільки заговоритися і урок польської мови може перетворитися на урок математики.

Реальність.

— Як там Роверист? Він написав мені відповідь. Написав: "Дякую", українською мовою.

— Він натренувався зі мною використовувати словник. Я не говорила з ним, в нього немає інтернету.

Знову біля театру та ж сама компанія. Ремізка розпитує Ілентину, Таленка стоїть поряд слухає їх обох, Арій підкреслено не слухає, але й не відходить.

— Раз немає інтернету, значить немає грошей. Що це за чоловік такий, що й на себе не заробляє. Чим він займається? — знову розпитує про Ровериста Ремізка.

— Не знаю, я не говорила з ним на цю тему. Ми з ним по

чоловічому, жінок критикували, — відповіла Ілентина.

— Ти з ним спілкуєшся, як чоловік?

— Так.

— Що його взагалі цікавить? Велосипеди, це я бачила, а ще що?

— Має собаку, сучку і її любить, — Ілентина згадала, що знала про Ровериста.

— Я також не проти, кататися на велосипеді і ні про що не думати, але приходиться гроші заробляти.

— Ремізка, всі хочуть комусь "на хвіст упасти", — поділилася своїми спостереженнями Ілентина.

— Зараз Арися поїхала в Францію до француза, уже ніби серйозно. Якщо буде в неї все гаразд і вийде за нього заміж, то я повірю в знайомства, а так то я в них не вірю, — сказала Ремізка.

— Чоловіки шукають, або секс без зобов'язань, або житло, — сказала свою думку Ілентина, вона проводила опитування на сайтах знайомств, бачила таку тенденцію.

— А ті що вже старші, що вже хочуть разом жити? — з надією спитала Ремізка.

— Дуже рідко, дружину шукають інваліди, щоб доглядала і то не факт, — Ілентина говорила про свої спостереження.

— Воно на то й схоже. Арися каже, що хоч по світі поїжджу, — Ремізка не сперечалася.

— Я не люблю їздити. А тобі цікаво? — запитала Ілентина.

— Мені цікаво! — з запалом сказала Ремізка.

— Моя подруга розповідала, як їздила до француза. Тоді ще в нас інтернету не було, вона через шлюбне агентство познайомилася, — до розмови приєдналася Таленка, почекала поки звернуть увагу і почала розповідати про подругу, до їхнього гурту підійшло ще кілька чоловік. Слухали.

— Ріна невеличка, але бойова жінка. Познайомилася з французом, потім він приїхав сюди, вони один одному сподобалися. Він оплатив курси французької мови, щоб вона вивчила, тільки їй не пішло.

— Французька мова важка для вивчення, — признала Ремізка.

— Він зробив їй виклик, а мову, мовляв, у процесі освоїв. Ріна поїхала. Там виявилось, що він фермер, мав трьох синів,

молодший ще ходив в школу. Кругом бардак, на подвір'ї запчастини від сільськогосподарської техніки. А вона акуратист маніакальна. Завела трактора, згорнула те все на купу, заставила синів перебрати запчастини. Навела порядок, посадила квіти, зробила ремонт. Коли одного разу з мерії прийшла делегація показувати там комусь, яким має бути зразковий двір. Дуже роботяща. Тому французу Ріна подобалася, але їй потрібний був секс, а сексу не було. Спочатку він говорив, що не може так відразу, йому потрібно звикнути. Потім було щось трохи, раз, чи два в місяць. Ріну це не влаштовувало. Вона захотіла купити квиток додому, а той француз не відпускав, заховав документи.

— В чужій країні без знання мови важко, — зауважила Ремізка.

— Мову там вона відразу стала розуміти, молодшому хлопцеві в школі допомагала. Щоб вирватися звідти, вона прикинулася хворою, ніби болить серце. Викликав до неї місцевого лікаря. Поки лікар її оглядав, Ріна умовила його, того лікаря, купити для неї квиток, за це обіцяла познайомити з українською жінкою, не через шлюбне агентство, а безпосередньо. Ще що вона помітила, що цей її француз, обманював відносно свого матеріального становища. Переконавав її ніби він багатий, а у самого з фінансами були проблеми. При зустрічі Ріна розпитала в його мами, та підтвердила, що фінансові проблеми в сина є. Тоді Ріна придумала, ніби в нашому посольстві вона мусить показати паспорт, бо її син буде до армії йти, випросила документ на один день і втекла, квиток уже мала, лікар купив. Француз ще довго вмовляв її повернутися, листи писав, не захотіла, — Таленка закінчила розповідь. Обговорили французів. Обговорили чоловіків. Прийшли до висновку, що в житті буває по різному, дива бувають, але рідко.

— Мабуть я такою стала, що кругом дивлюся за свою вигоду, як з Арисью зв'язалася, — Ремізка виправдовувалася. — Ми з Арисью їздили у Францію і так вийшло, моя природа так вгадала, як тільки приїхали, в мене місячні почалися, що ж тут зробиш, мене ніхто й не чіпав, а вони в мене йдуть шість днів, ми там якраз тиждень були. Спочатку нас повели в крутий ресторан, потім менш крутий, а потім уже в звичайний. Той, що запрошував мене, сказав, що я з ним граюся. А мені що? Я Францію побачила, — Ремізка хотіла переконати сама себе, що зробила правильно, і сама собі не вірила.

Реальність. Минуле.

— Чи можу я делікатно запропонувати знайомство?

— Випити кави? Можна, — написала у відповідь.

— Буду дуже радий зустрічі за чашкою кави з ароматом флюїдів, — так на сайті знайомств до мене постукався Костянтин.

— Це яка кава з таким ароматом? — запитала в нього.

— Просто, я роздивлявся твої фото. Можна без міри любитися ними. Ти чарівно, ти зворушливо мила! Ти сексі, і звичайно вище всяких банальних похвал! Мабуть не буду оригінальним, як що скажу, що тебе обожають чоловіки, та і я не виняток. Якраз тому, моє тіло при зустрічі, буде непомітно для інших, виділяти флюїди бажання, — пояснив Костянтин.

— Дякую за комплімент. Твої фото також дуже красиві, відразу видно, що любиш жінок, — відповіла йому на комплімент компліментом. Я старалася бути дуже делікатною, адже, як говорила кума Кізочка, я не дівчинка і розумію, любов на сайтах чоловіки не шукають. А шукають секс без зобов'язань, або житло, якщо не мають свого. Відповідь Костянтина мене здивувала.

— Ну... Думаю ти також не позбавлена цих приємних відчуттів.

— Яких? Я жінок? Ні! Жінки мене не хвилюють!

— А я, як чоловік активний, так і чоловіків в дитинстві пробував. Хочу зауважити, жінки мені подобаються більше.

— Ой! А чоловіків у якій якості? — уточнила в нього.

— В якості жінок.

— Щось тема у нас складна, може про погоду поговоримо? — запропонувала змінити тему.

— Або про природу? Хоча ні, також складно, — перебрав варіанти нової теми Костянтин.

— Так і про природу складно, — мусила з ним згодитися. Нова тема якось нам не йшла. Костянтин написав мені свої два номери телефону, попросив в мене мій номер і вказати час, в який можна дзвонити.

— Я напишу тобі свій номер і подумаю коли зручніше дзвонити, — пообіцяла йому.

— Дякую, любима і бажана.

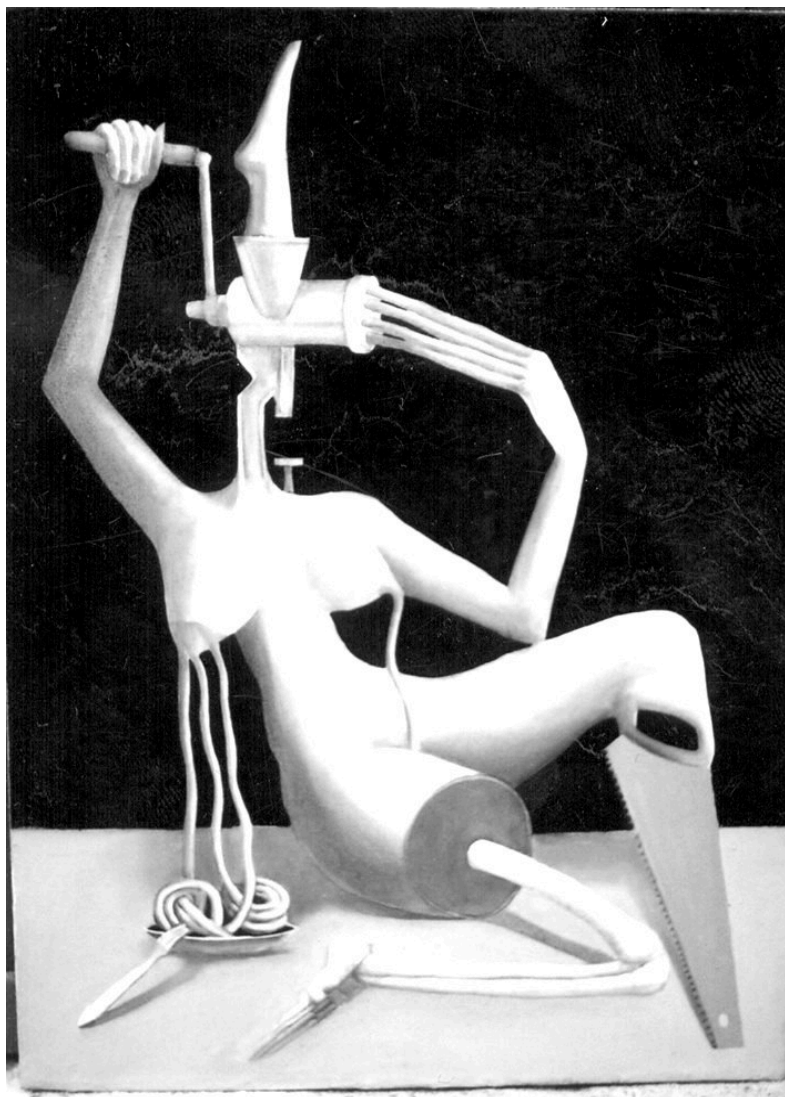
Пізніше ми говорили по телефону. Я дивилася на зустріч, як на

етюд до книжки. Вибирали кафе в якому могли б зустрітись. Він був одружений, але сексу з дружиною йому не вистачало, шукав ще. Ми вибрали день, в який зустрітись було б зручно нам обом. По тому як він вибирав, зрозуміла, що хоче секс від першої зустрічі, натякнула, що так не буде.

— Що значить не буде сексу? Я ще розумію не на першому побаченні. Яка дружба, яке спілкування, нащо воно? Випити каву? Можна тазик кави випити! Але ми знаємо, що "випити каву", як і "випити чаю", означає секс!

— Я тому й говорю тобі заздалегідь до зустрічі, щоб ти не відчував себе потім ошуканим, що сексу на першому побаченні не буде. Випити каву, це означає тільки випити каву, — пояснила Костянтину своє бачення.

— Це щось не нормальне. Мені потрібний секс! Звичайно, не просто спорт, а почуття, і можливо, довготривалі стосунки, але секс обов'язково! — така була відповідь.

Д. Корнієнко. "М'ясорубка".

Реальність.

— Вдала забава була? Змучений? — запитала Пампушка, вона хотіла знати, як мені сьогодні на похмілля, вчора я повідомила всіх, що йду гуляти. Старалася зобразити похмілля правдиво, є з кого списати, знаю який в такому стані Арій.

— Я дуже повільний зараз. Дякую за розуміння, — написала Пампушці відповідь.

— Я відкрила лаптопа, чекаю на когось. А тут бачу тебе, Іван. То й тебе охопила увагою, але якщо чекаєш на когось, то я зникаю. Я на когось іншого чекаю, але його зараз немає.

— Чому не на мене чекаєш? Тут дощ іде. І мене ніхто не чекає.

— На тебе також можу чекати, але на нього чекаю дужче. Бачиш, сиджу тут на сторінці, бо мені нічого не хочеться робити, як і тобі — Іванові. Хі хі хі... — написала Пампушка. Це "хі хі хі", вона вставляла в кожне речення. — На тебе також чекаю дуже, але на нього інакше. Чекаю на нього, бо люблю, дуже люблю.

— Це добре, що його любиш, Пампушка! Не може бути ліпшого почуття.

— Але нікому не говори про це, ще не відомо, що з того буде.

— Кохай і ні про що не думай. Це твоє прекрасне почуття і відчувай його на повну потужність, — порадила Пампушці.

— Стараюся, але то не просто, ні про що не думати, та спробую.

— Спробуй! Почни відчувати і світ стане іншим.

— Гарно говориш. Маєш сьогодні настрої романтичний? — потихеньку починає знову розпитувати Івана про Івана Пампушка.

— Завжди романтичний. Кохати, то мій нормальний стан.

— А говорив, що є порожнім! Буратіно! То не правда?

— Що було неправда?

— Що ти, Іван, пустий! Ти знаєш, що значить кохати і є романтичний.

— Коли кохаєш, всі відчуття стають інші. І наповненість і порожнеча відчуються більш гостро, це прекрасно.

— Бачу зараз іншого Івана. Змінюється. А може потроху показуєш своє справжнє обличчя? Люблю це.

— Такий я є, інший кожного дня.

— Але надіюся, що матимеш кращий настрій. Сумний був.

— Так. Якщо забагато випити, то на наступний день не має настрою, — згадала, що маю імітувати похмілля.

— Не пий забагато. Люблю тебе, коли маєш настрої і інших також. Люблю тебе дуже.

Я вже не шарахаюся від кожного слова любові, мабуть у поляків так прийнято, всіх любити.

— А який в тебе настрій? — запитала в Пампушки.

— Кепський якийсь. Як з тобою, чи з Кицею говорю, то ліпше, але що в реальності? Сама не знаю, чесно кажучи, а тебе учила. Осуджуеш?

— Ні, не осуджую. Можливо всі хочуть втекти від себе. Приходжу до думки, що то неможливо. Спробуй не тікати від себе. Тільки потрібно мати сміливість, бо то страшно, бути з собою віч-на-віч, — так я вчила Пампушку, а сама галопом тікала від себе. Пампушка цього не помітила.

— Так то про мене. Я не оцінюю тебе, не заздрю. Іван, ти що? Сприймаю тебе таким, який ти є, хоч не знаю хто ти, але пишеш ти гарно і мило.

— Як підняти тобі настрої. Він поганий зараз, бо той, кого кохаш не написав тобі? Ну той що? Кохай його таким який він є: неухажливий, необов'язковий, не чемний. То твоє почуття, він тобі за це нічого не повинен. Завдяки тому почуттю, можеш повніше відчувати життя.

— Ні, Іван, вибач, я не кохаю його. То приятель, знайомий такий. Хоча про кохання взагалі з тобою згідна. Також так думаю, що ні за щось потрібно кохати. Тільки за те, що є таким, як є. Все знаєш, як повинно бути. І я згоджуюся з тобою. Але таке кохання не є легке. Правда? Тому люди не уміють і терплять. Але ми зачепили серйозну тему, — застерегла Пампушка. Поміняли тему, перейшли на легковажний тон. Я розповіла їй, що пишу з Мовчуном книжку, Пампушка з мене пожартувала, пообіцяла купила відразу дві книги, щоб сторінок було в два рази більше.

— Я є цікава, про що книжка? Таємниця, чи як?

— Немає таємниці. Про секс. 100 сторінок сексу.

— Ой! Іван! Вражаєш! То не сумна історія буде? Ха ха. Можна було цього сподіватися, той “голий кіт”, — пригадала Пампушка.

— То буде правда про секс, який він є. І не сумна і не жартівлива. Просто життя таке яке є.

— На якій сторінці зараз? Жінок дуже цікавить ця тема. Матимеш багато читачок. Можна почитати хоч половину?

— Ти є дуже нетерпляча. Не закінчену роботу не показують.

— Так що, сьогодні я вже нічого голого не побачу? — Пампушка закінчила розмову.

Реальність. Минуле.

— Добрий ранок! — написала.

— А добрий? — отримала відповідь.

— Тоді, бажаю милого дня! Вихідні дні — це добре. Так я на сайті знайомств розпочала розмову з поляком Збишеком. На фото інтелігентний чоловік.

— Ти сама в житті?

— Не зрозуміла, що значить в житті?

— Маєш чоловіка?

— Ні, живу одна.

— І хочеш чоловіка, щоб тебе трахав?

Написав Збишек не “трахав”, а народним словом, російським матюком. Я якийсь час думала, як бути далі, потім вирішила продовжити писати культурними словами.

— Ти хочеш бути цим чоловіком?

— Так. Хочу тебе трахати.

Знову російським матюком. Я попрощалася скромною посмішкою. Наступного дня він написав знову.

— То як? Хочеш мене?

Я не відразу зрозуміла російські слова написані польськими літерами, перепитала.

— Збишек, мене лякає, що ти так грубо говориш про секс. Але ти цікавий чоловік.

— А ти любиш секс?

— Теоретично, так.

— Любиш поцілунки в ціпечке?

— Не все розумію, що означає ціпечке? А поцілунки люблю, — відповіла Збишеку.

— Там куди пеніс входить.

Що ж, Збишек, можна сказати, став культурним. Не грубив мені більше, але зацікавленість втратив. Більше ми не заглиблювалися в розмови, тільки віталися, бачачи один одного в чаті, перекидалися смайликами, але не спілкувалися. Чому чоловік хоче принизити жінку її потребою в сексі? Що він бачить поганого в тому, що жінка хоче чоловіка?

Реальність.

— Алло, — обізвався Флегматик на мій телефонний дзвінок. Задзвонила йому строго по графіку, як домовилися.

— Я такий змучений.

— Тобі зараз не до сексу? Можемо перенести розмову на інший раз.

— Та ні. Запитуй.

— Я давала тобі запитання.

— Я їх забув, кажи ще раз, — попросив Флегматик. Я також забула їх, але знайшла де занотувала на листочку, прочитала одне.

— Що відчуваєш, коли торкаєшся до жінки?

— Електричні розряди, звичайно. Не 220 вольт, а так, десь 15.

— До чого торкаєшся? — уточнила в Флегматика.

— До руки, до талії, так делікатно до плеча. Можна до шиї, як що не проти.

— Що значить не проти?

— По морді не отримав, значить не проти.

— Продовжуй! Що далі? Що в цей час має робити вона? Як тобі подобається?

— Вона? Ну щось має робити, але в основному роблю я.

— Цілуєш? Куди любиш цілувати?

— Губи, звичайно, потім шия, там вухо. Груді, соски, то ясно, самий смак, ну і потім можна трохи нижче, якщо дозволяє.

Флегматик старанно відповідав на запитання, але сексуального запалу не відчувалося. Ми домовилися перенести розмову на інший день, стомленому чоловікові сексуальна тема була недоречна. До мене прийшла думка, чи не роблю я Флегматику шкоду такими розмовами? Біля семи років чоловік жив спокійно без сексу і добре себе чув, а я почала втручатися в його спокій, ворушити спогади. Перед тим, як попрощатися, мова зайшла про мистецтво, про виставки і спільних

знайомих. Флегматик ожив, в голосі з'явилася зацікавленість і де й ділася втома. От так! До наступної розмови потрібно буде старанно підготуватися. Допит про секс не зацікавить ніякого співрозмовника.

Автор роботи О. Бойко-Гулівага.

Реальність.

— А може прийдеш до нас, до Лодзі? Запрошую!

— Марго, дякую! Зараз не зможу, а потім життя покаже.

Чергове запрошення Киці і чергова відмова мене, Івана-Арія.

— Чому не вийде? Давай до нас! Ми нормальні люди, нічого з тобою у нас не станеться.

— Хто знає! Раптом позбавите цноти.

— То ні. То хіба жарт. Я не боюся до вас приїхати, бо то що мала стратити, стратила, — жартом відповіла Киця.

— Не боїшся, але й не їдеш, — написала їй, натякаючи, що вже більше року збирається приїхати в Київ.

— Була на фестивалі і їду до Води, бо обіцяла їй. Може приїду до тебе зимою.

— Вода уміє робити смачну помідорову зупу. Тобі сподобається. Зимою приїхати також добре.

— Приїду в грудні, — назначила чергову дату свого візиту Киця.

— Добре, приїжджай. Який настрій у Мовчуна? Ти не дуже свари його за безлад, — на всякий випадок попросила Кицю бути толерантною до Мовчуна, турбувалася за нього..

— Завтра зустрічаємося. Маємо йти в басейн. Потім до чоловіка, який робить Мовчуну протез ноги. Сьогодні дзвонив до мене, але часом він мене ображає і не хочеться мені говорити з ним. Потім мені прикро, але я є вибухова суміш.

— Новий протез це добре, напевно не такий як Мовчун хотів би, який показував в інтернеті. Ти добре плаваєш, Марго?

— Я ні. Мовчун плаває так, як риба в воді. Має багато нагород зі змагань по плаванню. Був рятувальником перед випадком.

— Басейн далеко?

— Басейн близько. Мовчун плаває геніально, ніхто не може його догнати.

— Мабуть він дуже любить плавати. А ти? Також любиш плавати?

— Я ні.

— Їдеш до басейну за компанію з Мовчуном? Після басейну п'єте пиво, чи каву?

— Чай у Мовчуна.

— От бачиш, він робить тобі смачний чай, а ти його за безлад свариш.

5

Віртуальність.

— Давно не була, — обіззався Голос за кадром.

— Давно. Той що?

— Дивишся, що тут змінилося?

— Все змінилося. Я змінилася.

— Що будеш робити?

— Не знаю.

— ВІН тут, — повідомив Голос за кадром.

— Я надіялася на це.

— Підеш до нього?

— Не знаю.

Осіннє море, осінні дерева, шелестіла суха трава під ногами. Осінь це сила! Серед сухих стебел, зеленіли свіжі пагони.

На місці для ватри, біля дуба ВОНА розвела вогнище, поклала туди сухе гілля і коли розгорілося, кинула шовкове покривало, потім килим. Тільки спалахнуло.

— Може ще й стіл туди вкинеш, щоб спалити? — запитав ВІН. Підійшов тихо, навіть не почувала.

— Стіл ні. На ньому можна обідати, — сказала, щоб щось сказати, ВОНА.

— Або вечеряти, — уточнив ВІН, сів поряд, вкинув до вогнища кілька хворостин.

— Однороги будуть іти, — сповістила йому.

— Знаю. Вони не лосі, з під снігу траву не видовбуть, — сказав, забрав в неї з рук простирадло з малюнками однорогів, моря, скель, не дав кинути в полум'я.

— Чому палиш? — чекав відповідь.

— Не варто жити вчорашнім днем, — не знала, що ще сказати ВОНА.

— Завтрашнім також не варто.

Кинув простирадло на траву біля ватри.

— Роздягайся! — наказав.

— Прохолодно, осінь, — озирнулася довкола.

— Ти любиш осінь, роздягайся, біля вогнища тепло!

Сам не роздягався, дивився як ВОНА зняла одяг і кинула його на лавку, як босоніж стала на простирadlo, здригнулася на вітрі, сіла ближче до вогнища. Сів поряд, розстібнув свою куртку і притулив до себе. Було гаряче з боку вогнища і прохолодно з протилежного. Ніжно гладили один одного. Хрустіла суха трава під покривалом. ВОНА пестила ЙОГО і говорила, говорила, говорила.

— Ти іноді мовчати можеш?

— Теоретично — так. Практично — важко.

Їй подобалося все, дотик жорсткого волосся, що лоскотало лоно, стук серця, дотик шовку, жар від вогнища, їхнє синхронне дихання, шалені рухи, вибух оргазму.

— Довго не можна лежати так, все ж таки осінь, — сказав ВІН.

Але лежали, як в невагомості, ніби єдині з цілим світом. Потім струсив опале листя з простирadла. Ткнув пальцем в дірку пропалену жариною, поворошив, простягнув їй.

— Тепер можеш кидати в полум'я, — дозволив.

Нахилилася, торкнулася пальця губами, потім язиком, легенько стисла. Завмер здивований. ВОНА губами гралася з його пальцем.

— Тепер, ні, не кину. Я збережу це покривало, не на пам'ять, ні, а щоб ти міг гратися тією дірочкою.

Ще докинули галуззя у вогнище. Сутеніло, осінній день короткий.

Валія Киян, Юра Лоцький. Знищити в онлайн, або кінець Казанови

В. Корнієнко. “Кінь”.

Реальність.

— То що, будемо читати?

— Добре. Побачу тільки чи мені щось написали.

Розпочався черговий урок польської з Бариним.

— Барин, ті жінки тобі пишуть? Що написала Крися?

— Крися? Вона мене любить. То не Крися зараз пише. Це нова знайома, щойно написала, живе близько від мене в Містечку.

— Це там куди ти їдиш в магазин?

— Так. В магазин і на ринок. Завтра буду їхати туди на ринок.

— Можеш з нею зустрітись.

— Власне. Так і напишу, що буду завтра на ринку, як що хоче може прийти мене побачити, — Барин писав лист, повторюючи слова в голос, щоб і я чула. Іноді втручалася підказувала, він враховував мої зауваження, я ж тепер спеціаліст по звабленню жінок.

— Може я трохи завчасно назначаю зустріч, ми щойно познайомилися, — завагався Барин.

— То й що? Вона гарна? — поцікавилася в нього.

— Гарна.

— Молода?

— Молода. О! Написала, що можливо прийде. Запитує, чи впізнаємо ми один одного? — Барин прочитав мені лист.

— Впізнаєте! — запевнила його. — Дай їй номер свого мобільного телефону, тоді легко зустрітись.

— Ні. То ні. В мене там зовсім не має грошей на рахунку, — категорично відмів мою пропозицію Барин.

— То й що. Вона подзвонить.

— Чоловік має дзвонити, а інакше то не добре. Мобільний ні, не буду давати. О! Вона знову написала, запитує в якій годині я там буду. А коли ж я буду? Один автобус приходить о восьмій, другий о дев'ятій.

— Пиши о дев'ятій, — підказала йому.

— Добре, пишу. Запитаю в неї, чи матиме щось на голові, чи буде з відкритою головою і ще, буде в штаних, чи ні?

— Вкажи місце де ви зможете зустрітись, — порадила, бо мала в тому досвід.

— Місце? Ні. Це ринок, там потрібно ходити, вибирати, що

купить, а не стояти чекати. О! Написала, буде в туніці. Що таке туніка? Це щось довге? — не слухав мене Барин. Розповіла йому, яка туніка, як вона може виглядати зараз, осінню.

— Барин, запроси її на каву. На ринку напевно є кав'ярня, або щось такого.

— Каву? Ні. Каву потрібно пити дома, в кав'ярні занадто дорого.

Що ж, знайомитися можна по різному. Можна ходити по ринку, робити покупки і за одно зустрітися з жінкою. Недуже романтично, звичайно. Я не сказала цього Барину, він чомусь переконаний, що та жінка сприймає це як жарт і не прийде.

— Ілентинко, я написав їй, що може бути холодно, тоді було б добре випити гарячого чаю, вона згодилася. Я тепер хочу запитати, чи гарно вона чай заварює.

— Ти хочеш пити чай не в кав'ярні?

— Так. Хай запросить мене до себе до дому і почастує чаєм.

— А в кав'ярні?

— Там дорого. А в неї, то може і обідом почастує. Я ж уже зроблю покупки, їх можна тимчасово в холодильник поставити, а обід можемо разом приготувати, — Барин розмріявся. Жінка написала йому ще один лист, в якому надіялася, що вони все ж таки впізнають один одного. Урок нарешті розпочався, ми прочитали наші дві сторінки.

Наступний день розпочався листом від Барина.

— Ілентинко! Вона прийшла на ринок. Гарна є і має ім'я Тереза, — Барин не дочекався вечора, не дочекався наступного уроку, написав мені відразу, як повернувся з ринку.

— Ми пили чай в барі на ринку.

Значить, Тереза таки змогла заманити його в бар, розумна жінка.

— Розкажи як було, Барин, — попросила я його пізніше, в час уроку, перед початком нашого читання.

— Було дуже гарно. Я зробив закупи і став дивитися по боках, чи є вона. Пройшов один раз по всьому ряду, потім повернув і йду назад, а хтось мене не пропускає і посміхається. А то вона мене впізнала і підійшла. На сайті вона записана як Аня, а звати її Тереза. На фото мені здавалося, що вона висока, а насправді ні. Я не люблю дуже високих.

Барин сам невеличкого зросту. Розповів мені, як вони вибирали де ліпше випити чаю, що в кав'ярні чай готували не смачний, тому вони зайшли в бар, де чай був добрий і коштував недорого, за дві кружки чаю він заплатив десь, з пів євро. Я подумала, що Тереза добре орієнтувалася в кав'ярнях і барах на ринку, а Барин ні. Успіх в знайомстві з Терезою окрилив Барина. Він навіть готовий був знову потратитися на чай при наступній зустрічі з нею. Ми довго не могли розпочати наше читання, Барин відволікався на написання коментарів до Терезки і не тільки до неї. Напевно в нього зараз було п'ять чи шість жінок в активному листуванні. Всім їм він хвалив статуру, груди, очі і обличчя, робив двозначні натяки. Жінки дякували за комплімент та увагу, Барин свято вірив, що їм це сподобалося.

— Барин, яка з цих жінок, що листуєшся зараз, подобається тобі більше всіх?

— Та що найближче живе. А так то вони всі красиві.

— Так визначся. Навіщо тобі так багато? Ти ризикуєш, раптом прийдуть усі разом.

— Так, я боюся. Поб'ють вони Барина. Потрібно буде зробити для них чергу, щоб кожна приїздила в свій день.

Нарешті ми почали читати детектив Хмелевської, час від часу я чула клацання клавіатури, Барин продовжував писати Терезі, так щоб я того не помітила.

— Я запросив її на піцу і вона згодилася!

— Десь в кафе?

— Ні. Я маю приготувати в себе дома, а вона до мене приїхати.

Потрібно згадати, як то робиться.

Знову було чути клацання клавіатури.

— О, знайшов в інтернеті, як робити піцу.

Барин проінформував мене, скільки потрібно взяти муки, з чим розмішати, як випікати, щоб була смачна піца.

— Знаєш, вона сама запитала мене, чи зустрінемося завтра на ринку. Зацікавлена.

Барин майже співав в той вечір. А потім наступного дня, обізвався до мене зовсім сумний.

— Вона не прийшла. Ми не зустрілися. Я написав їй, що чекав годину на тій алеї, але її не має в інтернеті.

— Могло щось трапитися, може в неї не було інтернету. Як би

ви обмінялися номерами мобільних телефонів, вона б тебе попередила.

— Але по мобільному телефоні, то тільки саме важливе.

— Так це ж і є важливе.

— Ну власне.

Ми почали читати, в паузах Барин все повертав розмову на зустріч, яка не відбулася.

— Напиши, що ти хвилюєшся за неї.

— Добре, як написати? — капітулював Барин. Я продиктувала, він написав. Зітхнув. Відіслав написане. Потім побачив Терезку в інтернеті, нарешті вона йому написала, що не могла прийти і не мала можливості попередити, терміново мусила піти до сина пильнувати хворого пса. Тепер Барин зрозумів переваги мобільного зв'язку, в першу чергу дав Терезі номер телефону. Далі наш урок чергувався з читанням її листів.

— Вона написала, що ми можемо зустрітися в п'ятницю. Я пошлю їй смайлик-поцілунок, бузьку. Чи може послати сердечко?

— Пошли сердечко!

— Я соромлюся...

— ? Займатися сексом не соромишся, а сердечко послати соромишся? Як так?

— Та так. Як пошлю сердечко, то все, я пропав! Але посилаю! Вже відправив. О!!! Вона прислала мені сердечко навзаєм! Треба бути сміливішим! Жінки люблять, щоб хлопак був сміливішим. Я її напишу, що наші серця тепер стукають разом.

Я ще погано читала на польській, тому в моєму варіанті звучало, що їхні серця пукали разом. Стримала сміх.

— Барин, або ми продовжуємо урок, або я відпускаю тебе до Терезки, — не витримала й поставила ультиматум.

— Зараз я запитаю в неї.

Чекала, слухала стук клавіатури.

— Читаємо далі. Вона не може зараз зі мною говорити, бо розмовляє по телефону з мамою, то я не буду їй перешкоджати.

— Дві жінки по телефону, це надовго. А як Пані Ковальська?

— Я не розмовляю з нею. Останній раз вона написала до мене з такою претензією, що мов, не хочеш розмовляти, то ніхто тебе і не примушує, а її не було на скайпі коли я заходив. Хіба може була невидима?

- Так поясни їй.
- Не хочу. В мене тепер Терезка є.
- Читаємо далі.

Реальність.

- Бачу, бачу тебе!

Кинула мені в чаті Пампушка, як тільки я вийшла в інтернет.

— Вийшла на сторінку і лечу до Івана привітатися. А він мабуть зайнятий. То не буду перешкоджати. Зникаю. Маю сумний настрій сьогодні.

Я для Пампушки була Іван-Арій.

- Чому сумна сьогодні? — запитала в неї.

— Ностальгія. Про свої справи думаю. Слухаю сумну музику.

Пампушка розповіла мені про музику, яку любить і як її потрібно слухати.

— Я знаю. Мовчун говорить, що потрібно, аби в душі грало, — згодилася з нею.

— Мені в серці грає. Чи бачиш ти кліпи, які ми вклеюємо? Бо Пернатий в Німеччині не може їх бачити.

- Так, я їх бачу без проблем.

Пампушка вислала мені ще ряд кліпів з своїми любимими сумними піснями. А щоб я знала про що співається, вислала до них текст.

— Тобі потрібно заприятелювати з Мовчуном, Пампушка, він також любить вирішувати соціальні проблеми і сумувати.

— Соціальні проблеми? Солодкий ти, Іванку. Чи ти хочеш попрощатися зі мною? Кудись поспішаєш? Десь ідеш?

— Пишу книжку і розмовляю з тобою, тому повільно. А в голові суцільний секс.

— О! То добре! Перший раз розмовляю з чоловіком, який в цей час думає про секс не зі мною, а тільки з іншими. Це добре! Мабуть з письменниками так буває.

— Друг розповідав мені про свій перший сексуальний досвід. Спішу записати поки не забув.

- Ви чоловіки не маєте іншої теми.

— Маємо: футбол, політика, — постаралася не вийти з чоловічої ролі.

— Тобто, як кругом на світі. Я є цікава. Можеш, Іване, мені не відповідати. Любиш когось? Крім мистецтва, звичайно, ну і родини. Про жінку річ іде, чи чоловіка? Упс!? Зараз Іван мені вивалить всіх знайомих.

— Навіщо тобі то?

— Бабська цікавість, можеш не відповідати. Бо такий смутний зараз Іван, ніби нещасливий став. Я, наприклад, не знаю, чи кохаю. І це також не добре. Складна це справа. Образився? Не мала такого наміру.

— Розкажи.

— О ні! Щоб Іван описав про мене! Ні, Іване! І так ти забагато знаєш.

— Чому задаєш питання, на яке сама не можеш відповісти?

— Я вже відповіла тобі, але без подробиць. А ти мені ні. Не відповів, чи кохаєш когось зараз? Я написала, що є хтось, але не знаю, чи кохаю його. Мабуть, що ні, раз не знаю. Бо про то мусиш знати. Правда? Можемо поміняти тему розмови, як що хочеш.

— Як так? А хто знає? Я тобі також розповідав, а ти не пам'ятаєш. Я маю один інтерес на цьому сайті.

Пампушка згадала про який інтерес їй було написано, пригадала Мовчуна.

— Ну так! Ото інтерес! Ех, Іван, Іван... Пам'ятаю про той інтерес. Але і так гарно з тобою говорити. Любиш від людей вивідати інформацію про них. Цікавський. Мені то не перешкоджає. Люблю тебе.

— Пампушка, в тебе одне в голові, я гетеросексуальний.

— Ну і добре. Написала про то, бо ніколи не відомо. Навіщо комусь прикрість робити. Можна щось не так написати, коли мова йде про кохання. Є такі і інші. Мені то не перешкоджає, не маю упередженості. Я також гетеросексуальна. Маєш тепер матеріал до своєї книжки.

— Матеріалу багато навколо мене, — запевнила Пампушку.

Реальність. Минуле.

— Адам хоче зраджувати Дані.

— Чому ти так вирішила?

— Коли Дані не має на Замкові горі, де ми збираємося, він обнімається і цілується з іншими дівчатами.

— Дівчата знають, що він зустрічається з Данею?

— Знають і їм це все рівно.

Діна розповідала Ілентині, повернувшись з прогулянки по Замковій горі. Вони сиділи на кухні і кололи горіхи, передаючи одна одній горіхокол. Була осінь.

— Троля і Леший з ним говорили, що так не роблять, ми тут всі одна компанія. Тільки мені здається, Адам нічого не зрозумів.

— А Даня знає?

— Її поки що, ніхто не говорить. Тінь був розповів про себе, для прикладу, що так робить не можна. Він зустрічався відразу з трьома дівчатами. І думав, що дуже хитрий, мудрий і як все добре. Але вони, ті дівчата, якимось відчували і дізналися одні про одних. І от одного разу він приходив до дому, а вони чекають його всі троє. Він звичайно розгубився, відбрехатися йому було ніяк. Одна й говорить, що як ти рахуєш себе таким сильним чоловіком, який може нас трьох задовольнити, то давай, задовольняй. На щастя якась з них психанула і пішла, а дві залишилась, щоб задовольняв. Ледве вижив після такої ночі. Довгий час на жінок не міг дивитися взагалі. Всім розповідав, як це погано, коли забагато і коли жінка уже тебе не береже, а виживає повністю для свого задоволення. Після того ніколи більше не зустрічався так, щоб ще з кимось паралельно, тільки по порядку, поки з тією, що є не розстався, з другою зустрічатися не починав. Навчився, все радів, що хоч одна з них пішла, якби залишилась, мабуть не вижив би.

— Адам це чув?

— Тінь це Адамові розказував, тільки я думаю, Адам висновків не зробив.

Д. Корнієнко. “Сумніви Юри”.

Реальність.

Падало листя. Діна й Ілентина йшли по алеї. На клумбах збирали сухі стебла квітів жінки, напевно, працівники по озелененню.

— Що говорить Ван?

— Нічого нового, все так само.

— Йому скоро 30 років, а він все ще не пізнав жінки?

— Він хоче неможливого. Щоб була красуня, всім забезпечена, акуратна, добре готувала їсти і була згодна на секс без зобов'язань.

— А одружитися?

— Не знаю, може й хоче, та не говорить. Про що говорить, так це про те як хотів би поїхати десь з порядною дівчиною по історичних

місцях, зупинитися в готелі, мати з нею секс. Навіть готель та квитки готовий оплатити.

— Чому б йому не взяти шлюху?

— Шлюха дорожче коштує, за годину буде більше, чим за всю поїздку. До того ж шлюхи абсолютно не тактовні, а справа делікатна.

— В них практика є.

— Хіба, було б можливо, якщо наперед про все домовитися.

Діна з Ілентиною йшли повільно, зробили кілька фото осінньої клумби, жовтого листя, дерев.

— У поляків зараз на сайті якісь релігійні дебати. Дебатують на польській, не все розумію, але захищаю Мовчуна.

— Дискусія хоч про що?

— Поняття не маю. Хтось когось звинувачує, що той лояльно відноситься до абортів.

— Аборти не можна забороняти, без причини їх ніхто не робить, — говорить Діна.

— Був період, коли вони були заборонені. Тоді зросла смертність жінок. Робили підпільно у неспеціалістів. Або травилися, хотіли витравити плід, а не завжди вдало, — Ілентина згадала, що знала на цю тему.

— Погано бути не бажаною дитиною. Або відмовляться і здадуть в дитбудинок, або росте без любові, нелюбиме, — подумала про долю дітей Діна.

— Це страшно, особливо дівчаткам. Вони потім все життя не можуть компенсувати ту нестачу любові, — згодилася Ілентина.

— Це ті, яких психологи називають недолюбленими?

— Угу. Вони потім нещасливі в сімейному житті, чоловіки з ними не витримують.

Реальність.

— Мій ноутбук знову лікувати потрібно. Через кілька годин повезу і знову зв'язку не буде. Надіюся, що не на довго, — написав мені Петер по скайпу.

— Уже полікував? — запитала, побачивши, що він є на зв'язку.

— Забрав сьогодні. Одне полікував, друге з'явилося. А "лікар" поїхав на три тижні в Штати.

— Що робитимеш? Хотіла запитати, як відбувся в тебе

екстремальний секс? — згадала про нашу попередню розмову.

— Дівчинка поляякала і стерла себе з сайта. Може це її і задовольнило уже? — відповів Петер.

— Все може бути. Може то і не дівчина була.

— Ні. Я поки що відрізнити можу. Хіба що були чужі фото.

— Можуть бути чужі. Там, де себе за чоловіка видаю, я також не свої повісила.

— Фото по барабану. Все рівно, розумієш — дівчинка це, зовсім юна.

— Розумію. Молода, а так жартує.

Мені вже потрібно було починати урок з Бариним, але цікавість брала своє.

— Я трохи випадав з інтернету. Вона, можливо, так кайф ловила. Цілком детально розказувала і розпитувала.

Петер, на щось відволікся, мабуть говорив ще з кимось, а я не могла далі чекати, в мене почався урок.

Реальність.

Мовчун написав коментар під репродукцією від мене. Мала радість неймовірну, що почав знову помічати мене. Писав до мене, як до Івана, а ким мене мислить? Ілентиною? Арієм?

Ах, Мовчун! Я так шукала в нього ознаки мазохіста, що знайшла їх, але не в нього, а в себе і настільки очевидні, що не помітити вже не можна. Я насолоджуюся тим, що він робить зі мною. А як би було без болю, спокійно, звичайно? Тоді, скоріш за все, нічого не було б. Цього разу Мовчуну від мене репродукція, порожній човен на березі моря, повісила в нього на сторінці.

— Жаль, що там немає мене, — написав.

— Ти є біля скелі, оглядаєш берег і море, — відписала, знову натякала на віртуальність. Мовчун не обізвався більше, але відгукнувся Кучер.

— Тоді я там стою поряд!

От так!

— А що ж тоді я роблю? Два чоловіки, може давайте розведемо багаття?

Один з них знає, що я жінка, другий, можливо, ні.

— Сідайте всі. Випливемо! — написав Мовчун. Він відповів

на мій коментар і кинув кліп на мою сторінку, двозначний, як завжди. Але обізвався! В поляків було свято, День незалежності. Написала Мовчуну привітання і ще одне з віртуальності. Не відправила, побоялася. Поки він мене помічав, хай буде хоч так, щоб не гірше. Вся їхня компанія вела себе так, ніби я насправді Іван, навіть ті, кому я сказала, що я Глетина. Змовилися, чи це співпало випадково. Знову нічого не розуміла.

Віртуальність.

— Холодно.

— Так.

Низькі хмари, втер, мокрий пісок. Сонце крізь хмари освітлює берег, скелі, човна.

— Він насправді хоче прийти сюди до нас. Чи сказав, не подумавши?

— Він мабуть не знав, про що говорив.

— А раптом, прийде?

— Думаю, ні.

— Але завжди є можливість, що може прийти.

— Ми пильнуватимемо, будемо насторожі.

— Холодно.

— Холодно, але мені подобається тут.

Берегом пробігли одноноги. Хвилі хитали човен.

— Боїшся води?

— Не так, щоб дуже.

— Ми давно не каталися на човні. Пора це змінити.

Їхній несподіваний Гість таки прийшов. Ще здалеку махнув рукою, підійшов.

— Я шукав вас біля скель, як ви казали. То що? Виходимо в море?

ВІН і ВОНА переглянулися. З рюкзаком за плечима Гість розмістився в човні, тоді вони сіли також, відштовхнули човен від берега.

Хитнулися на хвилях. Його рука легенько стисла їй коліно. Заслонила ту руку і коліно собою від гостя.

— Він не знає, що я жінка.

Сказала ЙОМУ тихенько. Подивилися один на одного.

— Що думає?

Взяла його руку в свою, переплели пальці. Заховали сміх.

— Ох! Не знаю, що він про нас подумає.

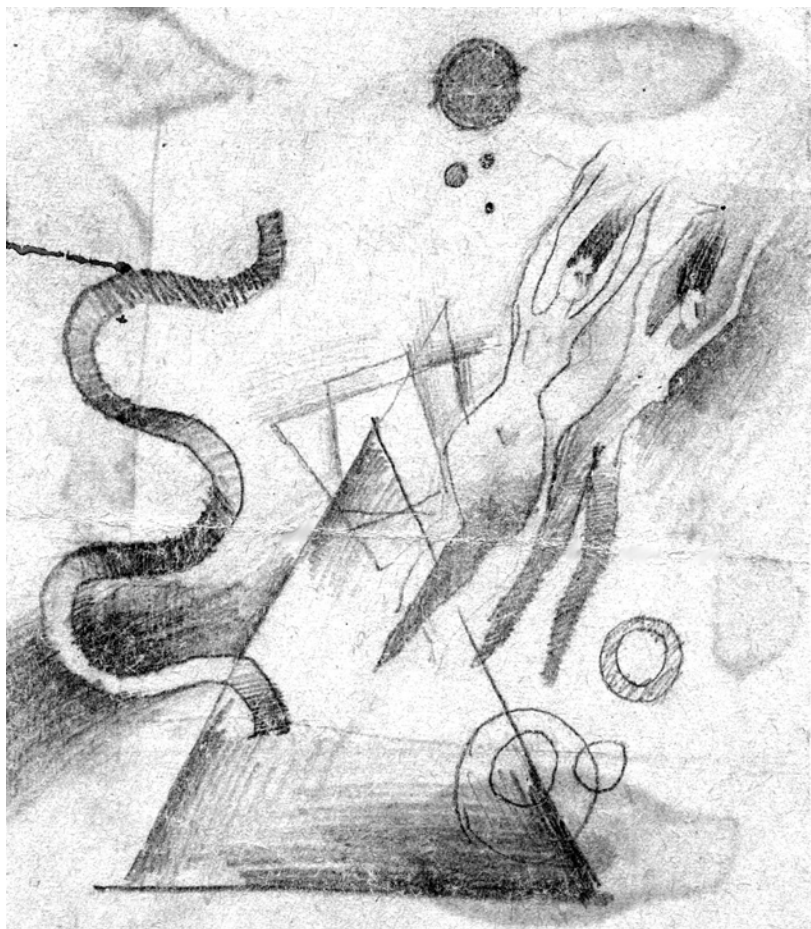
В цей час Гість демонстрував велике бажання і велике невміння в керуванні човном. Вони таки вийшли в море. Гість метушився, діставав з рюкзака, що мав, старався розважати товариство розмовою. Вони використовували кожну мить, в яку Гість їх не бачив. Торкалися один одного: коліном, стегном, рукою, плечем, губами, тільки іскорки перебігали. Розмовляли красномовними поглядами. Гість дістав канапки, віскі, келихи. Розлив усім порівну. Від неї погляд-запитання до нього, стелу плечима. Широко відкритими очима дивиться на таку кількість алкогольного напою. Гість проявляв активність, він був переконаний, що знаходиться в компанії чоловіків, які вибралися на природу, щоб культурно випити. Сиділи поряд і крізь одяг відчували тепло ноги один одного. Коли за чимсь піднімав руку, торкаючись її грудей, не спішив опустити, затримував. Чекає, коли Гість захоче повернутися додому. Іскорки проскакували від кожного дотику. Нарешті причадили, подякували за компанію, попрощалися з Гостем.

Одяг з них злітав. Віскі гріло. Роздягалися не зовсім, але досить, щоб відчувати теплий дотик тіла.

— Ах! Ти чудовий! Я не могла дочекатися, коли нарешті будемо тільки ми двоє.

Тулилася до нього, не перешкоджала його руці гуляти по своєму тілу, своїх рук також не стримувала. Човен тихо відійшов від берега, гойдав їх на хвилях. Рухи ставали все більш динамічними. Дихання переходило то в стогін, то в радісний скрик.

Валія Киян, Юра Лоцький. Знищити в онлайн, або кінець Казанови

Автор роботи О. Бойко-Гулівата.

Реальність.

— Вітаю, Тиха! На цьому сайті є мій друг Юзліс. Ти подобаєшся йому. Хоч можливо, він застарий для тебе.

— Чоловік не буває старим, поки цікавиться жінками! А чи Юзліс, то є Юзліс, чи може також жінка?

Розповівши Тихій про те, що насправді я жінка, вирішила познайомити її з Юзлісом. По-перше тому, що вона подобалася йому і він хотів з нею познайомитися, а по-друге, щоб у нас була тема до розмови.

— Юзліса знаю реально, Тиха, шість років тому він овдовів, часом ходимо пити каву. Юзліс знає, що я кохаю Мовчуна.

— Мій другий чоловік також не живе. Він помер вже після нашого розлучення. Якщо Юзліс вживає тлумача, чи пише на англійські, іде до мене в друзі, буде мені дуже мило. Чи є він в вашій компанії художників?

— Ні, він не в нашій компанії, він не малює батік, займається живописом.

Я послала Тихій зсилку на сайт Юзліса, щоб вона могла бачити його роботи.

— То його сторінка, Тиха, — написала їй.

— Лентина, як би я хотіла, щоб та наша групка зустрілася в реальності.

— Це було б дуже цікаво. Хочу дописати книжку з Мовчуном і приїхати побачити його, можливо наступного літа. Тиха, запроси Юзліса до себе в друзі, сам він боїться.

Тиха запросила Юзліса до своїх друзів, а мене до Польщі.

— Приїжджай, звичайно.

— Спочатку потрібно написати книжку. Я щаслива, що є Мовчун. Завдяки йому почуваю себе закоханою жінкою.

— Ну от, ми вже друзі з Юзлісом. Виявляється, що він вислав колись мені запрошення стати другом. Була відхилила, бо не знала хто то, а зараз інша справа. Цікаво мені, як ми будемо говорити?

Я здивована. Юзліс пропонував Тихій бути другом, отримав відмову, а мені нічого не сказав. Можливо відмову отримав і від Киці? Тоді чому мене дурив, говорив, що немає часу зацікавитися полячками. Насправді вони ним не зацікавилися. От такий несміливий Юзліс!

Чому ж тоді в полячок до Арія така любов, якщо чоловіками сторонніми вони не цікавляться? Повернулася до розмови з Тихою.

— Він напевно буде використовувати тлумач, бо мало знає польську мову.

— Ну то супер! Прошу, покажи йому, як ти то робиш, бо в тебе виходить дуже добре.

— Ок, я йому покажу.

Якщо вони потім спілкувалися між собою, то не публічно і я того не знала.

Віртуальність.

Вони зустрілися під дубом. Теракотове листя над головою і під ногами.

— Осінь?

— Осінь!

— Цілуватися будемо?

— Хотілось би! У вас свято сьогодні! Вітаю!

Вітер гнав опале листя.

— Ти не знаєш, однороги звідси йдуть на зиму?

— Не знаю, але думаю, що йдуть.

— Ти їх бачив сьогодні?

— Скоро будуть тут. Для таких незалежних істот, цей день також свято.

На пагорб піднімався табун однорогів. Після того, як трохи вгамувався захват від зустрічі, після того, як погладили підставлені вуха і шиї, сіли вдвох на чорного однорога.

— Ми маємо відсвяткувати цей день! Незалежність важко здобути, легко втратити.

— До чоловіків це також стосується?

— В першу чергу!

Однороги мчали берегом, туди де біля діброви їх чекав невеличкий будинок.

— Ми давно тут не були.

— Літом було тепло.

Сходять з однорога, знову пестять чорну оксамитову шкіру, одноріг б'є копитом, потім продовжує свій біг. ВІН і ВОНА заходять в будинок, все так, як залишили минулого разу. Дістає два келихи й вино.

— Свято!

В кімнаті тепло, п'ють вино. Не поспішаючи знімають одяг.

— Хочеш боротися за свою незалежність? — подивилася на нього крізь келих.

— А ти хочеш, щоб я від тебе залежав?

— Щоб залежав — ні! А щоб боровся — так!

— Зараз буде, з тобою боротьба на горизонтальній площині!

Поставив келих, зірвав простирadlo з ліжка й накинув на неї.

— Ах!

Накрило з головою, заборсалася, пробуючи вибратися. Тоді притиснув до себе й звільнив з простирadла її обличчя.

— Ну і...?

Пригорнулася нього, впали на ліжко.

— Так! Так! Так, як ти хочеш!

Схоже їхня боротьба точилася зі змінним успіхом, то вона була зверху, то він. Періодично скрикували.

— Ти прекрасний! Ти навіть не уявляєш, який ти прекрасний! Я дуже люблю тебе!

— Угу. Красивіший за всіх. Зі скількох?

— Коханий, ти ревнуєш! З одного! Ти єдиний!

Потім не мали можливості говорити, боротьба сягнула апогею. Пізніше лежали тихо і ніжно, без слів, просто поряд відчували тепло один одного, як невагомі, єдині з цілим світом.

Реальність.

— Дзвони! — написав Юзліс, коли я підморгнула йому в скайпі. Подзвонила.

— Мені потрібна твоя консультація.

— Давай, запитуй.

Ми почали відразу зі справи, після привітання.

— Не можу зрозуміти поляків. Один чоловік знає, що я жінка і двом жінкам сказала по секрету.

— Ну то все, вже мають знати всі.

— Я на це розраховувала. Але ні! Ведуть себе, як з чоловіком.

— Чоловік міг не розповісти, а жінки мусили поділитися.

— Одна, якій я сказала, дружить зі мною, але не спілкується. Друга спілкується, але тільки як з Іваном. А мусить же знати, що я

жінка, я їй про це сказала. Вона це знання пропускає, або не пам'ятає. Пишу їй, що добре, хай так, це буде мій псевдонім.

— Нормальний псевдонім.

— А інші, або не знають, або роблять вигляд, що не знають.

— Може їм цікавіше вести розмови з тобою, як з чоловіком?

— А той поляк, який знає, який власне співавтор, він міг своїй подружці розповісти.

— Я б не став.

— Мусив би щось сказати, я ж тим жінкам розповіла, що він все знає.

— Я б подав так, що ти насправді чоловік і просто жартуєш в такий спосіб.

Такого чоловічого погляду, я не передбачила. Чи пояснює це пильну увагу Киці, на те що я пишу Мовчуну? До чоловіка вона б так не ревнувала. Мусить знати, що пише жінка, але сумніватися, раптом часом виходить сюди Арій.

Юзліс розповів який він був зайнятий, робив замовлення, наступного тижня потрібно його здати і тоді ми зможемо, можливо, зустрітись. Я в це не вірила, але про зустріч домовилася. Його погляд на ситуацію з поляками мене дуже зацікавив.

6

Реальність.

— Я дома. Капучино робила, то не відразу тебе побачила. З роботи до мене дзвонили позавчора, дали мені відпустку, щоб одужувала. Але кепсько то щось іде. В ночі два порошки знеболювальні мусила випити. Зараз не болить, тому настрої став кращий.

— Вип'ю каву, тільки кава мені не допоможе. Сумний день сьогодні. А ти виконуй поради лікаря, тримай ногу до гори і відпочивай.

— Не може бути день сумним, як що зі мною розмовляєш.

Так розпочалася в мене чергова словесна пікіровка з Пампушкою.

— Моя нога зараз на подушці високо. За багато літала по дому вчора. Але вже ліпше мені. Позитивно настроюєш мене. Може трохи

то твій "фантом" такий, не дуже то добре, але мені все рівно. Все рівно ти є позитивним для мене.

— Та ні, все дуже погано і не знаю, як то вирішити — відповіла Пампушці. Насправді було сумно. Мовчун тримав паузу. Я відправила йому чергову "віртуальність", чекала хоч якусь реакцію. Відповіддю була тиша. Я чекала, Мовчун мовчав.

— Розв'язуй позитивно. Чи вирішення від тебе залежить, чи не від тебе?

— Давай спробуємо, Пампушка. Не знаєш, хто я є? Подумай, хто для тебе найбільше не бажаний. З якою людиною ти не стала б далі спілкуватися? Від мене трохи залежить вирішення, але не все і мабуть я не хочу того результату, який буде.

— Ти можеш бути любим. Добрим, або не добрим, злочинцем, або чесним. Говорити правду, або брехати, чи наприклад ув'язненим бути. Різно може бути. Але ніщо не заважає розмовляти з тобою, можливо тому, що ти далеко. Але на цьому сайті ти близько, ти є гарним симпатичним чоловіком. Я люблю тебе, Киця також тебе любить. Підказала мені, запросити тебе до своїх друзів. Окрім тебе я спілкуюся ще тільки з Кицею і Пернатим, та ще одним чоловіком. Твоя справа дуже важлива і дуже погана? Чи яка? — запитаннями Пампушка заганяла мене в кут.

— Та не важлива, просто дурна моя голова. Хіба любов може бути важлива? Не бачу виходу. Мабуть настав час розповісти хто я і піти з цієї сторінки інтернету, або замінити профіль. Дуже мені не хочеться, бо на тому, можливо, все закінчиться. Мені добре з вами, але ж то не я. Вибач, що в мене сьогодні день поганий.

— Я думаю так — кохання важливе. Краще коли взаємне, але не обов'язково так мусить бути. Хоч то й важко, все рівно важливе, щось про то я знаю. Що до тебе не справжнього, не йди з сайту, бо засумую за тобою і буду плакати. Хто мені буде тоді репродукції виставляти? Ти можеш зробити профіль себе справжнього на цьому сайті. Магда-Магдалина має тут два профілі і нікому це не перешкоджає. Важлива людина, а не її сторінка. Не зникай!

— Не бійся Пампушка, не зникну не попросившись з тобою. Буду триматися скільки зможу. Настрій уже маю кращий, до понеділка не буду ні про що думати.

— Чому ж. Думай, але хіба що про нас, — підбадьорила

Пампушка і пішла поїсти, бо була голодна. Та за якийсь час знову зачепила мене в чаті.

— То як там таємниця, Іване?

— Розповім, як що триматимеш таємницю до понеділка, — написала їй.

— Ну!

— Зможеш тримати таємницю так довго?

Довго, це було три дні.

— Ледве!

— Отож то. Пам'ятасш притчу про осялячі вуха? — готувала Пампушку до дивної новини.

— Маєш такі вуха і це таємниця?

— Таємниця в тому, що не маю.

— Тоді я сама домислю, пане байкарю.

— Ти на правильному шляху, Пампушка, я жінка. Гетеросексуальна.

— То й добре. Ха ха. Голе фото маєш? То тебе добре презентує. Як його вклеїш, більше знайомих будеш мати, — чомусь вона вирішила, що я маю ціль завести якнайбільше знайомих.

— Ах Пампушка, в тебе одне в голові, а ти маєш?

— Ні. Але ти поважно говориш, так як Іван. Чи я маю голі фото? Ні, не маю. Не роблю собі таких фото, я поросту роздягаюся, як що маю охоту і для кого маю охоту. Але то буває не часто, бо я частіше одягнена. Роздягаюся тільки для обранців і все.

— Можливо буду змушена залишити цю сторінку інтернету. Мовчун знає хто я і йому це не подобається. Перед тим за Івана тут був Арій, тут виставлені його фото. Тільки він запив, вибрав свою любов — горілку, йому не потрібно нічого більше. Мовчун хоче, щоб знову тут був Андрій, а я не можу це зробити. Почекаю до понеділка. Далі життя покаже.

— Алкоголь, то кепська і важка проблема.

— Пампушка, на цьому сайті мій інтерес — Мовчун. Вклеюю репродукції всім, щоб мати можливість і йому вклеїти, не акцентуючи на цьому. Книжку насправді пишу і хотіла писати з ним, тільки він не хоче. Зробити так, щоб Арій не пив, не в моїх силах. Кожен сам вибирає своє життя, — написала я, бо настрої в мене був такий, от так і відкрилася Пампушці.

На якийсь час наша розмова припинилася, Пампушка зайнялася чимсь, чи кимсь іншим, згодом обізвався.

— Але в мене тут рух зробився. Телефон за телефоном. Уже четвертий дзвінок. Писати не могла, бо і на сайті також рух. Що до Мовчуна, то важко мені про це не здогадатися, як весь час про нього запитуєш. зображення для нас хай залишаються, бо гарні. Книжка, хм... Що до пиття горілки шкода, дуже шкода.

— Зможеш не розповідати до понеділка? Щоб я обдумала?

— Добре, Іване,-Арій і тасмнича жінка гетеросексуальна, ким би ти там не мав бути, гарний є. І то рахується. Як вирішиш ким ти є, даси знати.

— Пампушка, серденько, обов'язково! Тобі в першу чергу, навіть Мовчуну і Марго в другу чергу. Напевно маєш великі груди? То є мрія всього мого життя.

— А він гне своє! Знов тобі то до книжки потрібне, Іване (він же Арій і пані Гетеросексуальна)? Ха ха, маю! То добре і не добре. Одні люблять, другі ні (мені часом то перешкоджає). Цікавість — перший крок до пекла. Прислів'я таке польське. Ніколи не говори ніколи, заходячи на цей сайт, бо тут багато щось такого мають. Одні делікатні, другі грубі. Одні мають власне обличчя, інші ні. Правда не відома. Всі дуже різні і то цікаво, але й небезпечно. Потрібно зважати, щоб на зробити кривди собі й іншим.

— Нікого не хочу образити. Всі ви дуже добрі.

— Образа і кривда то не одне й те саме. Мені ти не робиш, а ні образи, а ні кривди. А ще цікаво ким ти насправді є, інтригуєш мене. Час покаже. Звідки знаєш Мовчуна?

— З інтернету, — відповіла Пампушці. Потім кинула зсилку на свою сторінку в віртуальній картинній галереї та на свій сайт.

— Цікаво. Так і буду до тебе, Іване, говорити, бо вже звикла. Що до Мовчуна, то хіба знайомства в інтернеті вистачить, щоб разом книжку писати? Та може й вистачить, бо мені листування з Пернатим вистачає, щоб дуже змінитися в кращий бік, напевно. І листування з тобою, щоб мати кращий настрій. Багато облич маєш і не знаю, яке правдиве. Побачимо, почувуюся ніби знайомого якогось доброго зустріла, але інший новий приходить. Цікаво то є, але й дивно. Мусиш хіба зробити додатковий профіль, а цей зберегти також. Шкода було б його ліквідувати, Іване. Щось потрібно з цим зробити, почекаю до

понеділка, буду з тобою розмовляти. Чому ні?

— Ти жартуєш, а мене серце крається. З тобою розмовляти буду, Мовчун зі мною не буде.

— Коли жартуєш, то жартую. А пишеш правду, то пишу правду. Зі мною? Розмовляти? А чому з Мовчуном ні? Навіщо такий маскарад був потрібний? Можеш то пояснити? Питаю бо мені цікаво, не маю упередження, але того не розумію.

— Так випадково вийшло. Коли черговий раз конфліктували з Мовчуном. Попросила Арія зареєструватися і побачити чи у Мовчуна все гаразд. Тільки для того. А потім так вийшло. Ви, поляки, дуже цікаві для мене. Я часом заходила на сайт замість Арія. Потім Арій захворів, а зараз запив. Думала, тимчасово, а час ішов. Мушу сказати, Мовчун відразу здогадався, що то я, той маскарад нічого не замаскував.

— Чи він знає все? Чи думає, що тут Арій?

— Він знає все, я не могла його обманювати.

— Ну для чого ти, як Іван, фантом такий? Не Арій, або ти? Чи то проблематично свій профіль мати? Проблема то?

— Можливо Мовчун сподівався, що Арій ще буде, тільки Арій тут більше не буде.

— А ви взагалі, ще співпрацюєте між собою? Чи контакт маєте? Не розумію. Не знаю, що маєш на увазі, — з кожним реченням Пампушка ставала до мене більш різкою.

— Для чого мені заводити інший профіль? Арія не можу змусити писати, а я тут Мовчуну не потрібна. Не хоче писати мені далі. Тема книжки дуже важка для нього. Я не хочу нікого примушувати.

— Робота, то робота, а інтернет, то інтернет. Тут люди з цілого світу і кожен інший. Я маю в себе три особи з Штатів, з них тільки одну в реальності знаю. З Чилі хлопця, двох музикантів та інших. То цікаво. Можна побачити як люди на світі живуть, що роблять. Як що вже з кимсь не можеш співпрацювати, це не значить, що не можеш мати інших знайомих, з інших країв. Не цікавить тебе то? Не хочеш таких знайомих мати? Чому?

— Маю багато знайомих під своїм власним іменем, тільки на інших сайтах і в реальності.

— Цей сайт тебе не цікавить? Я маю багато знайомих, але приятелів три чи чотири. А на цьому сайті буду, бо тут я розважаюся і люди цікаві тут, такі, яких інакше ніколи б не знала. Особливо цікаво з

тими, що не з Польщі, я звикла вже. Бо то релаксація якась. Люблю листуватися. З кількома особами розмовляю про всяке. В реалі зараз такого не маю. Одне краще, друге гірше. Тому я буду на цьому сайті, хіба мене хтось дуже дістане.

— Пампушка, мені цікаво на цьому сайті. Не хочу ліквідувати профіль, буду думати, що можна зробити, може щось придумаю, — запевнила Пампушку. Вона попрощалася зі мною, хтось до неї подзвонив, мала поговорити по телефонну Потім раптом я отримала лист від Мовчуна і відразу дивні коментарі від Киці. Пампушка не чекала до понеділка, вона не чекала ні хвилини. Подзвонила Киці, Киця подзвонила Мовчуну, Мовчун написав мені несподіваний лист.

— Ах, Пампушка, Пампушка! Кому вже встигла розповісти? Так швидко? Мені це не зашкодило, просто цікаво.

— Розмовляю зараз на чаті. Кому? Не розумію. Напишу потім, — втекла від розмови Пампушка, мабуть вирішила не признаватися. Після розмови з Кицею, її відношення до мене різко змінилося.

— Привіт. Ну говори, що маєш на думці, бо не дуже розумію питання.

— То не важливо Пампушка. Думаю, що ти вже розповіла про мене, так виглядає. Але то нічого не значить. Просто цікаво. Розкажи як то було?

— Значить кому? З Мовчуном я не знайома, Пернатого то не цікавить. Киці? Думаєш так? Знати не знаю, чому так думаєш. Припускаєш? Розмовляла про все, з тим кого, ти не знаєш і не цікавиш взагалі. Але якось то дивне і не здорове тут робиться.

— Не переймайся.

— Чим? Тим, що Івана немає, чи тим, як дивно зараз є? — сердилася Пампушка. Знову в розмові ми зробили перерву, в мене урок польської мови. Після уроку продовжили.

— Не запитую тебе про твої успіхи, тільки, що збираєшся зробити? Уже маєш якийсь план? Для чого польський учити, як що не хочеш далі тут контакт утримувати? — Пампушка влаштувала мені наступний допит.

— Розмовляю з поляками не тільки тут. Чому не хочу утримувати? Хочу! Дуже хочу! Тільки не знаю, чи зможу.

— Розумію. Думаєш всіх якось повідомити, як то є, чи щось

такого зробити? Бо дивна ця ситуація, факт. Ну трохи тут знайомих Іванових є. З другого боку, оскільки то Арійв профіль, то не знаю, чи ти маєш право ту сторінку змінити. Краще зроби свою, не так багато роботи. Робиш новий профіль, запрошуєш, кого хочеш і тільки. Що тут уміти? Ну обминеш Мовчуна, бо він є ображений і тільки.

— Мовчун написав мені зараз лист, дивний, не подібний до інших його листів. Тому й запитала. Марго могла написати замість нього, так подумала.

— Значить Киця?

— Так.

— А як вона могла написати від імені Мовчуна? Не розумію. Врешті Мовчун то — Мовчун, а Киця то — Киця. Кожен має свій профіль і свій дім.

— Вона була в нього в гостях, могли пожартувати. Можу помилятися, звичайно.

Пампушка думала, її жарти скінчилися, тепер вона була чиновником, суддею. Зараз вона судила мене за мій “ганебний вчинок”, я посміла видати себе за іншого. Але ж вона знала від початку, що Іван це фантом і їй то було байдуже.

— Чи не забагато всяких змов? Не суди нікого по собі. Те що ти так робиш, не значить, що всі так роблять. Я не втручаюся у ваші справи. Я на цьому сайті для розваги, для доброї розваги, такої що нікому не шкодить. З мене вистачить цих розмов. Я тобі нічим допомогти не можу, маєш вирішувати сама.

— Пампушка, все є добре! То все дрібниці.

Перекладач слово дрібниці переклав чомусь, як — “бздури”, Пампушка осатаніла.

— Бздури, чи що? Іване-Арій-Пані Гетеросексуальна? Дуже мені прикро. Не залежно від того, яка правда є. Це не смішно! І це не порядок, що не бачиш цього. Дуже прикро!

— Пампушка! Все добре! То перекладач зробив дурницю! Я тобі щиро дякую!

— Тлумач тут ні при чому. Ні!

— Той вираз у нас є звичайним, нормальним. Він означає, що на дрібниці не потрібно звертати увагу. А перекладач пише — “бздури” не знаю, що це таке.

— Не про вирази тут йдеться, тільки гра, яку ведеш і

перестати не можеш хіба. Так мені здається. Це не добре. І жоден перекладач на то впливу немає.

— Не має тут гри, — запевнила Пампушку. Прикро мені стало. Розмова закінчилася. Не можна сказати, що я розчарувалася в Пампушці, але очарованою не стала. Стало зрозуміло, чому в неї зі спілкуванням проблеми. Через якийсь час вона мені ще написала. Останнє слово мусило бути за нею.

— Ps. Ну може мале непорозуміння яzikове вийшло. Не знаю. Прочитала "бздири", що та вся розмова є брехня. Вираз "бздури" має різне значення: дурниці, дрібниці, брехню і неправду. Але ціла та ситуація не є нормальна і хороша. Лише кепська і не повинно її бути. Не знаю, як то вирішиш. Довіра є важливе, а тут її немає. Важка то справа, але не моя, а тільки твоя. І ти мусиш її сама розв'язати, або вирішити і закінчити, — Пампушка мене "послала, так послала"

— Важко прийняти рішення, а як що вже прийняв, то проблеми немає, Пампушка. А ситуація звичайна. Багато жінок письменників мали псевдонімом чоловіче ім'я. І хто вони є насправді, знали тільки близькі друзі. Тому й сказала тобі.

Можливо Пампушку і не задовольнило моє пояснення, та паралельно я писала Киці й переконала її, що зі мною таки можна дружити. Пампушка мусила моїми поясненням задовольнитися. Маніакально чесна Пампушка, як же пояснити її позицію на початку нашого знайомства? Писала ж їй, що я не той за кого себе видаю? Переконувала мене і розпиналася, настільки то не важливо, головне щоб людина була хороша. Мабуть, потрібно було розуміти інакше — не важливо хто ти, аби чоловік, а не жінка. Дискримінацію жінки в першу чергу роблять жінки.

Валія Киян, Юра Лоцький. Знищити в онлайн, або кінець Казанови

Автор роботи О. Бойко-Гулівата.

Реальність.

— Ілентина, спростуй на сайті припущення, що Іван це жінка! То не добре, обманювати інших. Так не повинно бути. Виріши це!

Лист мені, Ілентині, від Мовчуна. Що ж, Пампушка розносила інформацію блискавично.

— Що я маю відповісти Кучеру, в якому війську ти служила як Іван? — приватне повідомлення від Мовчуна Івану

— Що я повинна зробити, Мовчун? Повинна зникнути звідси? Ах, Мовчун, Мовчун! Як скажеш? — запитала з жалем.

— Не знаю, але так не можна.

— Не буду виходити на цю сторінку якийсь час, поки не придумаю, що можна зробити. А потім зроблю, як ти скажеш. Мовчун, Мовчун! — написала, щоб мати час подумати. Мовчун не писав більше, а я шукала рішення. Поки не виходила на сайт, він на свою сторінку не виходив також.

— Мовчун, не змогла замінити ім'я на профілі, тільки написала в інформації про себе правду хто я. Тепер немає ошуканства, повертайся сюди! Ти мені потрібний! Я зроблю так, як ти скажеш! Скажи!

Він нічого не сказав, але став виходити на сайт і іноді писати коментарі.

Реальність.

— Ти не боїшся, що вони не будуть з тобою жінкою спілкуватися? — запитала Діна Ілентину, взнавши, що та хоче розкритися на сайті.

— Можуть не спілкуватися. Але так залишити не можна, це вже вижало себе, не має далі розвитку.

— Мовчун з тобою, як з Ілентиною не спілкується.

— Він зараз зі мною ніяк не спілкується, так що я нічого не втрачаю.

— Чого ти добиваєшся погрожуючи жінкам, що підеш з сайта? Ти хочеш, щоб вони тобі його перев'язали стрічкою, зав'язали бантик і вручили, як презент?

— Головне, щоб бантик був в потрібному місці.

— Вони не будуть з тобою дружити, навіщо їм жінка, вони чоловіків шукають, готові взяти навіть з України. Жінка їм ні до чого.

— Скільки можна топтатися на одному місці? Не має розвитку! Глухий кут. А так, або будуть, або не будуть. Є шанс. Я нічого не втрачаю.

— Угу. Щоб щось втратити, потрібно, спочатку це щось мати.

Ілентина і Діна сиділи при комп'ютері, дивилися недавно зроблені фото.

— Барин жінок зваблює так ,щоб не потратитися, — сказала Ілентина.

— А тебе Дубовий хіба не так зваблював? Він придбає квитки в театр, якщо даси йому гарантію, що після театру буде секс. А інакше навіщо тратитися.

— Так, було, — згодилася Ілентина.

— Тільки, навіть сама дешева, шлюха дорожче коштує.

— Дорожче і у шлюх є умова, без поцілунків і з презервативами.

— У пікаперів з цим проблема. Можна розкрутити жінку на секс хоч з першого, хоч з другого побачення, але щоб до неї залицятися. потрібно трохи потратитися. Міняєш жінок, на кожному тратишся, а не мільйонери ж тим пікаперством займаються.

— Як діла у Вана?

— Так, як і були. Він знайомиться і залицяється до жінки, як той Барин, (я буду гуляти там то, якщо хочеш, то можеш підійти).

— Барин з іншої країни.

— Для такого залицання немає кордонів

Реальність.

Просила Пампушку, не говорити хто я. До понеділка потримати в секреті. Не втримала і півгодини. Ще писала до мене, а вже по телефону розповідала Киці. Киця відразу Мовчуну. Тільки Киця має на Мовчун такий вплив, щоб аж до мене лист написав. Звичайно, я знову виконала все не так. Він хоті, щоб я щось зробила, бо так лишатися не може, але не сказав що саме. Як би сказав конкретно, було б так, як він хотів, а так зробила, як зробила.

Що було перед тим? Перед тим я написала Мовчуну віртуальність. Мовчав, тримав мої нерви натягнутими, як струна, день,

потім другий. Була в невідомості, відповідав двозначно невідомо кому кліпами про політику і ні слова про те, що мене цікавило — сподобалося, чи ні. Я трималася довго. Можливо мені здавалося, що довго. А Пампушка? Вона стала розпитувати в мене хто я. Потрапила на такий час. Я давно була готова розкритися, тільки сліпий не бачив, що я жінка і той, хто не хотів бачити принципово. Напевно Мовчун відчув, що перетримав напругу, відразу написав лист по емейлу мені Ілентині, мов все йому подобається, можу писати далі. Головне, Іван на сайту не повинен міняти статтю.

Тільки було вже пізно, не можливо зупинити процес, що розпочався. Хоч може, то написав не він, а Киця з його поштової скриньки, не знаю. Процес пішов. Рідко коли Мовчун проявляв таку активність. Писав і писав. Після чого, строго по чоловічому, заховався, перечекати поки пройде вся ця напасть. Жінки ж бушували. Вірніше бушували Пампушка й Киця, Вода та Тиха знали про все давно, а Сабріна на сайті бувала рідко.

Валія Киян, Юра Лоцький. Знищити в онлайн, або кінець Казанови

Автор роботи В. Корнієнко.

Реальність.

— Вітаю, Арій, що там у тебе? У мене багато різного було, бо новий телевізор і старий автомобіль попсувалися, але уже все полагоджено. Як себе почуваєш?

Так написала Киця відразу після моєї розмови з Пампушкою. Щоб показати, ніби вона нічого не знає і Пампушка їй не розповідала. Давала мені можливість залишити все так, як було раніше. Написала відразу після того, як я отримала листа від Мовчуна. Можливо Киця з ним домовилися, а можливо сиділи в цей час поряд, давали поради один одному. Всіх їх влаштовувало так, як було. Тільки мене вже не влаштовувало. Процес не можна було зупинити.

— Марго, Арій на жаль запив. Йому зараз все замінила горілка. Я є та жінка з якою ти не хочеш дружити, Ілентина. Так, я кохаю Мовчуна, той що? Адже я не забираю його від тебе. Хотіла писати з ним книжку, тільки схоже, що він не хоче. А Іван? Багато жінок письменниць мали своїм псевдонімом чоловіче ім'я. Той що? Про те знали тільки їхні близькі друзі. Хочу бути твоїм другом! Як що ти захочеш.

— А кохай собі кого хочеш. Потрібно було від початку бути собою, — розчаровано кинула мені Киця.

— Дякую, що відповіла, значить маю шанс, не все втрачено. Деякий час не буду виходити на сайт. Мовчуну не подобається, що ви знаєте про мене. Сидітиму тихо, як мишка, може придумаю, що можна зробити. Гарного вечора, Марго.

— Що з Арієм? — через якийсь час запитала в мене.

— З Арієм погано. Він став алкоголіком. Думає тільки про те, як випити. Або п'є, або похмеляється. Як тільки прокинеться, відразу йде до магазину по горілку, а потім цілий день п'яний. І так щодня. Вже навіть погано ходить. Ніхто не має на нього впливу.

— Чи він колись до мене писав? Чи то тільки ти від початку? Від коли Арій до мене не пише? — запитала Киця, хотіла знати правду.

— З того часу як захворів він диктував мені по телефону, а останній місяць уже не диктує. Марго, ти є чудова жінка! Що б ти не вирішила, я не буду ображатися на тебе, не маю такого права. Я хочу з тобою дружити і сподіваюся, що так буде, — знову я пропонувала Киці дружбу, не втрачала надію.

— Мусиш стати собою, інакше то не має сенсу. Де знаходиться зараз Арій? Мешкаєте разом? Так виходить з того, що можеш писати на його профілі. Ким ти є Ілентина? І хто придумав Марго?

— З Арієм ми не живемо разом, просто дружимо. Маючи пароль, на профіль можна вийти з любого комп'ютера. Називати тебе Марго, придумала я, бо дуже люблю Булгакова. Зараз думаю, як мені залишитися тут собою, може щось порадиш? — відповівши докладно на всі запитання, кинула Киці зсилку на свою сторінку в віртуальній галереї, щось останнім часом я нею розкидалася.

— Добре, Ілентина, не переживай. З часом все вляжеться. Поговоримо колись на скайпі. Тільки прошу, як що про щось розмовлятимемо, хай то залишиться поміж нас. Найважливіше то, яка людина, а не то як називається. Привітай від мене Арія. Дуже мені прикро за нього. Хотіла до вас приїхати, бо люблю подорожувати, не знала, що ви маєте такі драми. Що до Мовчуна, то він є моїм приятелем, як і писала, нічого більше.

— Марго, звичайно приїжджай! І на скайпі поговоримо. Не хвилюйся, ніколи нікому не скажу нічого зайвого. Дякую! Я щаслива приятелювати з тобою, бо ти мені подобасься. Можливо буде ліпше поміняти профіль на правдивий? Запитаю завтра в Мовчуна. Передай йому привіт і можеш порадитися з ним, як мені зробити краще, — я писала Киці не приховуючи свою радість. Нарешті можна бути собою! Потроху все вирішувалося. Киця розглянула мої роботи в галереї, одну з них вивісила на свою сторінку.

— Ти є гарна художниця, запрошую до нас. Поговоримо про то на скайпі, — написала під одним з моїх батіків.

Життя продовжувалося. Подякувала Киці за запрошення, хотіла б її побачити в Києві, цікава вона жінка — “маленький Наполеон в спідниці”. Я такого ж малого зросту і завжди тим комплексувала, мені варто було повчитися в Киці. В першу чергу потрібно було якось поміняти профіль на тому сайті, бо обіцяла Мовчуну не виходити під іменем Івана. Згадала, що Сабріна і Руна не знають хто я, якось треба їм признатися. З Кицею обмінялися контактами: адреса, скайп і телефон. Життя таки продовжувалося, тільки Мовчун мовчав.

— Ілентино, не переймайся нічим. Була завжди в порядку до нас, не важливо, як називаєшся. Зараз розумію все, ти є доброю

людиною. По фото розумію, що не мала легкого життя. Поговоримо про те за склянкою доброго вина і при моєму концерті.

Киця дуже схожа на мене, але інша, більш імпульсивна і сміливіша, мені здавалося, вона також була доброю людиною.

Віртуальність.

ВОНА стояла на кручі і дивилися на осіннє море.

— Так, я забув про твій день народження, той що?

— Нічого. Не мусиш пам'ятати. Чоловіки не мають пам'ятати дати, в них це погано виходить. Хто сказав, що народитися на цьому світі для нас нагорода, а не покарання? Якщо сюди вигнали з чогось ліпшого, то це покарання, — сказала, зібрала плоскі камінці, підійшла до води, стала кидати "жабки".

— Як що моє народження не принесло нікому радості, ні моїм батькам ні мені, то я маю право мати цей день, днем смутку.

Камінці "стрибали" відбиваючись від води.

— Перестань! Тобі немає чого жалітися! — мовив з притиском, але не підійшов, не втішив.

— Я не жалюся. Американські психологи називають жінок, яких батьки не любили в дитинстві, "недолюбленими". Жоден чоловік не може витримати з такими. Вони хочуть від них неможливого — компенсувати материнську любов.

— Тобі дуже хочеться себе пожаліти? — в його голосі був виклик. Мовчала, тільки кидала кругляки по воді.

— Смішно слухати зараз дибати про заборону, чи не заборону аборту. Запитали б про це у тих хто живе без кохання, можливо, ліпше було б не жити, — говорила це камінцям і кидала їх в море. ВІН відвернувся і пішов геть. З практики знав, що так буде ліпше.

— Ти чому? — кинула навздогін.

— Тобі потрібний слухач? Не хочу слухати. А ти продовжуй! Я не заважаю, — повільно пішов берегом. Викинула камінці, наздогнала його.

— Однорого сьогодні будуть іти звідси. Прийдуть промчатись разом з нами, і потім підуть до весни, — тепер ВОНА говорила примирливо.

— Тобі обов'язково, щоб це було в цей день?

— Ти хочеш ще один день смутку? Досить одного! Я не

люблю сумувати!

По холодній землі, збиваючи суху траву біг табун однорогів.

— То що? Погуляємо! Бо потім, їх не буде до весни, — запропонувала. ВІН промовчав. Хмари закрили сонце.

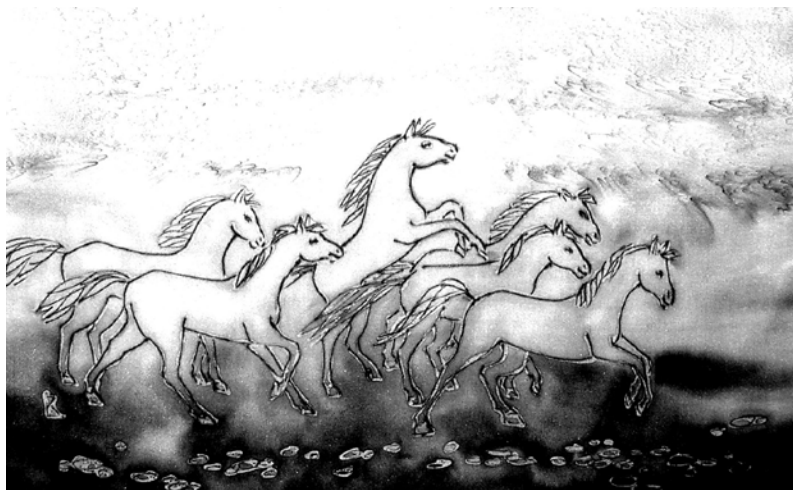
— Як ти її витримуєш? — обізвався Голос за кадром, поспівчував.

— Я не витримаю. Ти ж бачиш, не обзиваюся, — тихо відповів Голосу за кадром, щоб ВОНА не почула. Попестив однорога. Помчали степом, як і має бути, ВІН на чорному, ВОНА на білому. Однороги бігли поряд. Подивилася на нього, він на неї. Засміялася. Торкнулися руки один одного, проскочила іскра. Скоро закінчиться осінь, буде зима. Ох ця осінь!

— Що буде зимою?

— Не знаю. Залежить від тебе.

— Залежить від нас.

В. Корнієнко. “Табун”.

Реальність.

— Бачив сьогодні Терезку на ринку. Робила покупки. Бачив її зі спини, але не підійшов. Для чого підходити? Не написала, не подзвонила, для чого підходити? — Барин розповідав мені новини перед початком уроку.

— Але мені написала друга. Я прислав тобі фото, симпатична бабка. Написала мені телефон мобільний і що чекає на мій дзвінок.

— Барин, подзвони їй.

— Та ні то дорого. Хіба що стрілку пушу. Зараз напишу їй, щоб не брала трубку, це просто "стрілка". От, уже написав і відправив.

— Поговорити було б краще.

— Так що, подзвонити? Хіба що коротко. Зараз задзвоню Ані, її так називати.

Барин поговорив по телефону. Потім повернувся до розмови зі мною.

— В неї якісь проблеми. Не знаю, що то за проблеми. Нічого не зрозумів. Вона розведена, живе в багатокімнатній квартирі. Можемо їздити раз я до неї, раз вона до мене. Я запросив її на вечерю, яка закінчиться сніданком, а між ними буде упойна ніч. Вона відповіла, що то дуже мило. Це якраз нормальна жінка, не те що та мавпа. А "та мавпа" — баба, яка хоче, не знати чого. Аня знає, чого хоче, її не треба водити по кафе. Я її запрошу, вона приїде, так і треба, чого його ходити по кафе, по барах. Я їй скажу... — Барин почав мріяти. — Я їй скажу, що сьогодні я "дерево". А вона відповість мені, що добре, Барине, сьогодні я зроблю все для тебе, наступного разу я буду "деревом" і тоді все зробиш ти.

— Що значить "буду деревом"?

— Це означає, що один лежить і нічого не робить, як дерево, а другий зверху все робить, активно старасться.

— А! Це тому мені писали і називали мене Буратіно!

— Ну власне! Але, що в неї за проблеми? Не розумію, — говорив Барин, проблеми Ані не дають йому спокою, чоловіки не люблять, якщо в жінки проблеми. Але може йому це здалося? Барин мріяв, уявляв як Аня буде його пестити, як він попросить її показати груди. Звичайно, як би вона жила ближче, було б ліпше, але й так непогано.

— Летина, а що робила ти сьогодні?

— Писала.

— Про секс?

— Про секс. Друг з Одеси розповідав мені, який мав секс зимою на снігу.

— Вони стояли, чи лежали?

— Лежали.

— Він її положив на сніг?

— Так.

— Розповідав зі щегулами?

Я не знала, що таке щегули, а Барин уже не раз про них запитував. На всякий випадок відповіла, що зі щегулами. Він дуже довго сміявся, мабуть ці щегули дуже смішні. Урок польської цього разу був такий собі, Барина хвилювали проблеми Ані. Тільки вона його цікавила, всіх жінок називав мавпи і тільки Аню милою жіночкою.

Не постійним виявився Барин. Наступного уроку "мавпою" була вже й Аня.

— Знаєш, Аня виявилася дуже делікатна бабка. За нею потрібно увиватися, її потрібно здобувати. Вона мені так сказала. В неї багато претендентів.

— Що значить претендентів, яких? — уточнила я в Барина.

— Це значить, що вона з багатьма листується, їй пишуть. Вона живе разом з мамою. Дуже здивована, як це так, що я не маю авто? А сама не здала на права, хоч авто має. Ну, то хай вона шукає інших, я її добиватися не буду. Добре, що це вона до мене подзвонила і ми говорили за її рахунок. Я на неї хоч не витратив ніяких коштів, — втішив сам себе Барин.

— Які жінки тобі ще пишуть.

— Ніхто не пише. Одна стрілки пускала, завжди, як я їй пуцу, вона відповість. А потім запитує, хто це їй дзвонить. Вона відповідала не знаючи кому, — пожалівся Барин, такою невібагливістю жінки був ображений.

— А та, яка близько живе, твоя ровесниця?

— Також не пише, — сумно сказав Барин і ми почали урок.

Реальність.

— Як я йому розповіла, він запитав, чи зі щегулами? А я не

знала, що таке щегули.

— Що розповіла? Кому? — цікавилася Тася. Вона не чула початок розповіді, сиділи в "рожевій кімнаті" Шефи, говорили. Єва наливала воду в чайник. Ілентина розповідала, як пише свою книжку.

— Розповіла поляку Барину, про секс на снігу, пригоду одесита Петера. Барин уточнив, чи зі щегулами? На всякий випадок, сказала, що зі щегулами. Так він сміявся, майже з крісла випав. Хто знає, що таке щигули? Щось смішне?

— Може це щиглі? Подібно звучить, — сказала Галя і навіть показала, як щиглі дають по лобі.

— Ні. Що ж тут смішного? Щигули? Може це саечки? — запропонувала свій варіант Тася, хотіла зробити саечку Єві, та відхилилася.

— Ви що? Щигули це — щигули! Це мабуть ляпаса по попі. Оце щегули! — своє розуміння озвучив Гриць і голосно засміявся.

— По чій попі? — уточнила Тася.

— По жіночі, звичайно. Їй тоді такий кайф! Кров туди припливає, стає жарко, в мороз те що треба!

— Гриць ти як знаєш, що жінці в кайф? Ляскають, не по твоїй попі? — запитала Ілентина.

— Так ясно ж!

Гриць жестом показує, як йому в кайф ляскати по жіночій попі.

Реальність.

— Прошу мене вибачити, Кучер, я не виходитиму на сайт. Насправді я жінка, як хоче написати книгу, а Іван, це мій псевдонім. Вибач, що не сказала відразу. Хотіла писати книгу разом з Мовчуном в співавторстві, але схоже, що він не хоче. Він заборонив мені видавати себе тут за Івана (бо це ошуканство). І я не знаю як цю проблему вирішити, тому, поки що, сюди не виходитиму, буду думати. Гарного дня! (моє правдиве ім'я Ілентина), — так написала в чаті Кучеру.

— Фантастично! Ілентино, так чи інакше ти художник і це головне. Мені насправді мило, що ми трохи познайомилися. На сайті будь і далі як Іван, і так будемо вести справу. А що до твоєї літератури, то також подумаю. Може тобі ще потрібні будемо при писанні, — щиро відреагував Кучер. — Ілентина, можеш завести новий профіль на сайті на себе, стати другом Івана, написати, що він виїхав на довго, а

тобі заповідав за нього спілкуватися. Любимо тебе всі і то дуже. Шкода тільки, що Модельяні мені вже не пришлеш. Але такі гарні були ті жінки.

— Пришлю, Кучер. Дякую за гарну ідею.

Поговоривши з Кучером, я написала до Води подібного листа.

— Ти пиши з нами і давай зображення, дуже нам мило, а Мовчун може опам'ятатися. Пиши на сайті, якщо тільки хочеш, можеш і під своїм іменем, як тобі краще, — втішила мене Вода.

Та не хотілося мені заводити ще один профіль, звикла до цього, полюбила. Вирішила адаптувати цей, що є. Змінила рік народження на правдивий, поміняла все, окрім імені і прізвища, це змінити не вдалося. Виявилось, дату народження і стать, можна міняти і не один раз, а ім'я — ні.

Ще раз перетрясла свій профіль у відомостях про себе написала хто я, як все було і чому так себе назвала. Як тільки це зробила, відразу постукала до Кучера, щоб прочитав. Знала, що більшість людей не читатиме того, вже мала досвід.

— Не читав. Дуже тебе люблю, ти є оригінальна, — відповів мені Кучер. — Зараз прочитаю.

— Сьогодні маю день народження. Але оскільки на сайті написано неправильно, то ніхто того не знає, — напросилася на привітання. Після розмови з Кучерам написала його сусідці Сабріні. Наступний лист був Тихій.

— Тиха, я розповіла всім про себе, як є насправді.

На мій лист Тиха не відповіла, але було зрозуміло, що чогось подібного вона чекала від мене й далі поводи́ла себе зі мною, як завжди. Роверисту я написала тільки, щоб прочитав написане в мене на сторінці. Не відповів, мабуть не прочитав, адже останнім часом не мав інтернету.

7

Віртуальність.

Камін. Палає вогнище. Тепло. М'яке тепле освітлення.

— Я хочу з тобою в хмари!

— В хмари? Там холодно. А тут так тепло.

— Ми будемо летіти над хмарами і я цілуватиму тебе.

— Куди саме цілуватимеш?

— Куди мені захочеться, туди й цілуватиму!

— Покажи, як це буде відбуватися.

Вони лежали на ліжку. Простирadlo частково зсунулося на підлогу, частково прикривало їх.

— От так!

Відкинула в бік простирadlo, м'яко провела долонями по теплій шкірі. ВІН не перешкоджав, дивився, що ще зробить. Грали тіні на стінах від зблисків полум'я. ВОНА дивлячись в очі й легенько торкалася до внутрішнього боку його руки, то плечем, то грудьми, то щокою, легко провела губами і несильно вкусила.

— Що потім? — запитав.

— Потім? Потім — то!

Попестила язиком соски і також несильно вкусила. Попестив їй шию, м'яко зсуваючи голову вздовж свого тіла.

— Маєш сьогодні намір все кусати?

— Не все, тільки те, що подобається і тільки в хмарах.

— З такого теплого ліжка в хмари? Добре, хай буде в хмари!

Вколolo холодом і розігріло кров. Хмари! Задрижала, обняла, притиснулася всім тілом. Пульсуючи стискала в обіймах. Пестив і цілував. Не говорили, губи були зайняті іншим. Побачила, як розпушилося від холоду кучеряве волосся в деяких місцях на його тілі.

— Не голиш на зиму?

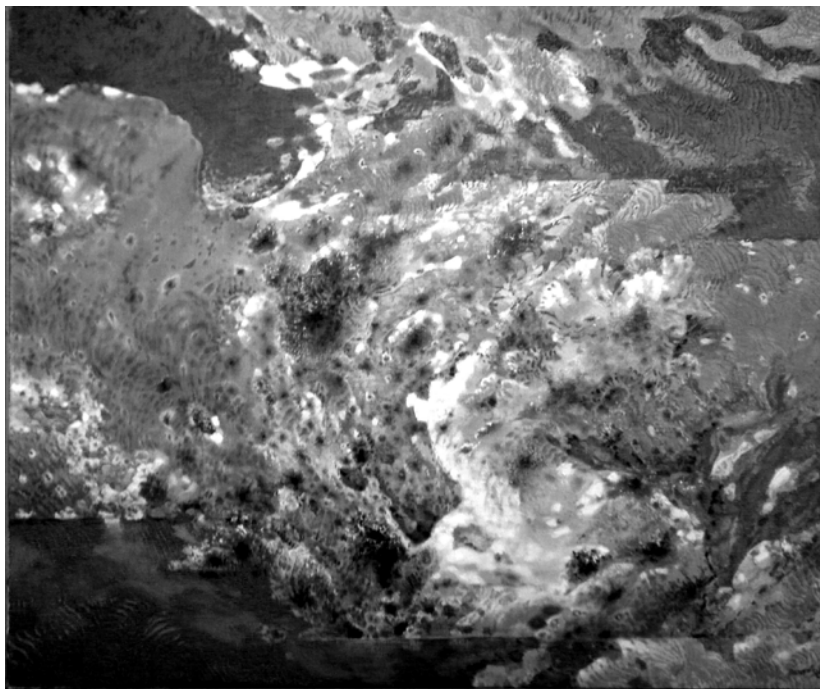
— Поголити?

— Йому тепліше так.

Сховала в долонях саму гарячу частину його тіла, там пульсувало бажання. Кольорами райдуги заграли хмари. Неспішно, стримуючи себе, почали ритмічні рухи, насолоджуючись в хмарах. Спалахували блискавки й іскорки проскакували від дотику тіл. Рожевим блиском спалахнули хмари, коли завмерли в апогеї блаженства.

А потім? Потім повернулися в тепле ліжко, в кімнату, де ще не згасло полум'я в каміні.

Валія Киян, Юра Лоцький. Знищити в онлайн, або кінець Казанови

Автор роботи В. Батраков.

Реальність.

— Вітаю! Дякую за щоденні репродукції, то дуже поправляє мій настрій, — так Тиха відповіла на моє привітання.

— Який маєш настрій, Тиха.

— Маю часто поганий сон. Та як бачу вранці на сайті щось від тебе, то стає мені дуже мило.

— Скажи що тобі більше подобається, я буду для тебе підбирати.

— Різні твори подобаються, Модельяні був чудовий, але гарні і оптимістичні ті будиночки в Тбілісі. Чи то ти Ілентина? Чи якась несподіванка? — уточнила Тиха, не втрачала надію, побачити Арія.

— Так, то я, Ілентина. Арія запив, — відповіла їй сумно. Розповіла про роман.

— Мій другий чоловік пив, знаю ту проблему. Ніхто йому не допоможе, поки він сам не захоче перестати. Який роман?

— Хіба не пам'ятаєш? Той, який хочу писати з Мовчуном. Про секс.

— Хо хо хо, то важка тема. Пиши сама.

— Важка, але дуже цікава. Багато людей розповідають мені про свій досвід. З Мовчуном набагато легше писати, він як каталізатор, стимулює до творчості, навіть коли мовчить.

— Ну то пиши дівчино, я уже стаю в чергу, щоб купити екземпляр. Теж могла б багато написати на ту тему, але письменник з мене не дуже. Такі книжки дуже потрібні.

— Добре буде тобі екземпляр. Вже багато людей хочуть її читати. Розкажи й ти мені свій досвід, напишу, — запропонувала Тихій.

— Бачиш, легше розповідати комусь, кого бачиш, а писати це не те. Завтра понеділок, музеї не працюють. Буду дома прибирати, робити покупки, прати, готувати. Ну знаєш, що часом жінки роблять, коли мають вільний час.

— Можемо порозмовляти завтра, як що маєш скайп.

— Маю, але від вчорашнього дня шукаю навушники, так що наразі якби й не маю, — культурно відмовила Тиха. Я сприйняла її відмову, не наполягала.

Реальність.

— Вітаю, Вода! Не знаю чи для Мовчуна буде досить того, що написала про себе в інформації? Сподіваюся, що досить, бо замінити ім'я на профілі не змогла, мабуть це не можливо.

— Ілентино, не знаю, але залиши все так і побачимо. А писала до Киці? — запитала Вода і зробила перерву в розмові, в цей час видно порадилася з Кицею. Продовжила значно оптимістичніше.

— Ілентино, ми з Кицею знаємо і навмисне так пишемо. То нічого не важливо і не мусиш міняти ім'я. Бачиш, все ок. Пиши, ти з нами!

Отже все добре, ми разом раділи, що більше немає проблем, от тільки Мовчуна на сайті не було, також проблема. Знову написала Воді.

— Яким був день сьогодні?

— 25 листопада п'ятниця, — жартома відповіла Вода, сміялася і жартувала. Все добре, вона говорила з Кицею, та дала добро на листування.

— Гарний день був сьогодні Вода, але я лінувалася весь день, — почала я розмову про погоду, потрібно ж з чогось починати.

— В нас погода була мокра і бридка, а на завтра обіцяли сніг. Лінувалася весь день? То берися зараз до роботи.

— З Пернатим жартували з Сабріни, — здалека підійшла до розмови про інтернетових друзів.

— Вони дуже хороші і Сабріна, і Пернатий.

— Так, він делікатно жартує, не ображає, — похвалила Пернатого, знаючи, що він подобається Воді.

— Він культурний, — згодилася та.

— Вода, мені дуже приємно, що ти виконала свою обіцянку. Ти тримала в секреті хто я насправді. Не всі так можуть.

— Ілетина, ти просила, то я дотримала слово. Це важливо і тішуся зараз, що ти задоволена. Так мало бути!

— Вода, це так! Знаєш, я була розповіла новій Киціній приятельці, Пампушці і просила не розповідати три дні. Вона розповіла відразу, не пройшло і 5 хвилин. Звичайно, то б нічого не змінило. Тільки буду знати, що по секрету їй можна говорити тільки те, що хочеш аби всі знали.

— Марго можеш говорити, але Пампушка не є приятелькою Марго. Пампушка сама собі то вирішила. Якщо не знає, не може

розповісти. Я не хочу мати Пампушку за друга і не маю. Не маю жодного інтересу з нею, — відповіла Вода.

— Правильно про неї мислиш. Буду обережна з нею, буду знати яка вона. А Марго мені подобається, давно хотіла з нею дружити, тільки боялася, що вона не захоче.

Реальність.

— Маєш лаптопа?

— Маю.

Я вставила навушники і Барин викликав мене по скайпу. В суботу в нас не було уроку, значить захотів щось розповісти.

— Я не їздив у місто. Погода була не дуже, та і та жінка побачення відмінила, не захотілося мені, — розпочав з погоди Барин.

— Відмінила, бо працює сьогодні?

— Вона працює почергово, не весь день, а тільки з 14 години, але сказала, що змучена. Має дитину чотирнадцять років, а там в неї на профілі не було про це вказано. То трохи обман, щоб приманити чоловіків.

— Барин, але ж вона тобі відразу про дитину сказала. Молода жінка?

— Так, молода. Може не захотіти мене. Вона може шукає такого, щоб жив з нею, щоб була допомога.

— А ти?

— Не хочу так, я тільки для сексу. Знаєш, жінки потребують сексу. Я так налаштував на сайті знайомств, що відразу показує жінок, які поряд мешкають, щоб, або я міг до неї приходити, або вона до мене.

— Чому не хочеш разом жити?

— Ні, не хочу. Та жінка, яка трохи далі мешкає, така Пані, написала мені гарний лист. Ти тоді добре порадила їй написати. Вона відповіла мені, що також бажає мені всього найкращого, — Барин втішився тим листом, а я незрозуміла чому радів, адже жінка його “послала”.

Вже заплуталася в жінках Барина, кожна з яких має по двоє справжніх імен і по парі видуманих. Вже не орієнтувалася, яка з них хто, тому не могла розпитувати.

— Ілєнтино, що зараз робиш? — поцікавився Барин.

— Пишу.

— Я мабуть перешкоджаю тобі. Або може б ти хотіла, щоб я тобі щось розповів по темі?

— Розкажи.

— Коли був молодий, то зустрів дівчину в нашому гуртожитку, вона приходила до знайомих. Дуже мені сподобалася і то взаємно. Ми домовилися були зустрітися, але я не зустрівся з нею відразу, бо був захворів. Я лікувався, а час плинув. Потім, яквилікувався, прийшов до неї в гуртожиток, попросив пані на вахті, щоб її покликала. Нарешті та дівчина вийшла, побачила мене і дуже зраділа, я також зрадів. Ми гуляли в парку, сіли на лавочку і стали цілуватися. І то так, з язиком. Ти розумієш?

— Так, я розумію, розповідай далі.

— Я тоді був молодий, зовсім недосвідчений. Не знав, що з тим язиком робити. Мені подобалося. Потім я вже трохи при звичаївся, уже і свій язик їй до рота тикав, — Барин замовк, я чекала.

— Що було потім, що ви робили далі, розповідай в деталях, — попросила Барина.

— Не хочеться мені. То була така дівчина, подобалася мені. До мене вона з багатьма зустрічалася, а тоді була вагітна і збиралася позбавитися дитини. Я був ображений на неї.

— Вона була вагітна, коли зустрілася з тобою?

— Так.

— Але ж вона сказала тобі про це відразу. Ви потім, ще зустрічалися з нею?

— Зустрічалися. А коли вона розказала і пішла, я був ображений. Потім ми часто гуляли в парку, трималися за руки, цілувалися під кожним деревом, на кожній лавочці. Гарно то було. Добра, щира дівчина була і гарна.

— Барин, знайди її зараз.

— Як?

— Пошукай в інтернеті через Google. Вона може бути в "Наші клясі", або щось такого.

— Ну власне.

Почула, як Барин клацнув по клавіатурі, порухав мишкою, шукав.

Д. Корнієнко. "Космічні пірати".

Реальність.

— Ну то як тепер у тебе складається? Бачу, що фото вже усунуті остаточно. Краще зараз? Гірше? — побачивши мене в чаті, Пампушка почала розмову.

— Давно хотіла дружити з Марго, будучи собою, тепер це стало можливим, — відповіла їй абстрактно.

— Тобто краще, — уточнила Пампушка.

— Дякую, Пампушка! Розкажеш мені щось до книжки з власного досвіду? — запропонувала, щоб змінити тему.

— Не дуже. Знаєш, якраз та тема трохи нудна для мене. Зараз я певно не сексуальний демон. Так це складається. Зрештою то ніколи не було для мене головною темою, хоч і не уникаю.

— Пампушка, ти перестала писати Марго? Що сталося?

— Що то значить?

— Не бачу твоїх коментарів у неї на сторінці.

— Розмовляли ми на інших сторінках. Коментую ті лінки, які найбільше люблю. Часом уникаю розмов, до яких долучається певна особа, яка, скажемо, дратує мене своїм нестриманим характером, сердиться з певного поводу. Зрештою з Кицею розмовляємо приватно, часом по телефону. Трохи хіба я вийду з цього сайту. Киця вважає, а я це відчуваю, трохи забагато пишу тут. Замість того, щоб жити реально, так не добре. Крім того, мої справи трохи все ускладнили іншим. Я трохи зіпсувала їм якусь розвагу. Кожен має якийсь свій інтерес, правда? Як і в реальності, ті, що мали гірше, мають краще, а ті, що мали краще, мають гірше. Коло фортуни. Доля змінна. Раз ти виграєш, раз програєш, — Пампушка чомусь виправдовувалася.

— Добре, що все в порядку, Пампушка! Напишу пізніше, в мене починається урок, — я переривала розмову, почитала Хмелєвську з Баріном, а після заняття постукалася до Пампушки знову.

— Я вже тут. Не все зрозуміла. Є хтось з ким не хочеш розмовляти?

— Я з Кицею розмовляю.

— То все добре.

— Ну не дуже, але з Кицею хіба так.

— А що не так?

— Ну так життя точиться. Раз краще, раз гірше і зараз є якраз те гірше в моєму житті.

— Розкажи, — попросила Пампушка.

— Не має сенсу. То занадто закручене. Все якимось не так складається мені. І не знаю, як то направити. І не маю теж на певні речі впливу. але погодитися також з тим не можу. Тому спокою не маю. Не знаю, що буде. Побачимо. Не є добре і тому мені сумно, — ухильно відповіла, не захотіла ділитися особистим Пампушка.

— Часом, як розповідаєш, приходять рішення проблеми. В мене так буває. Як тобі краще. Якщо не хочеш, не говори, — зробила я другу спробу розговорити співбесідницю.

— Не маю сили про то говорити. І закручене так, що не зрозумію навіть той, хто на польській добре говорить, а що ти. Важко то перекласти, бо емоції, домисли і інших речей закручено.

— Пампушка, тому й спробуй написати, поки напишеш так, щоб було зрозуміло мені, зрозумієш сама в чому справа. Так буває.

— Подумаю над цим. Сьогодні нічого не вирішуватиму. Занадто свіжа та справа. Я обдумаю. Поганий маю настрій зараз, злий. Як у тебе? — Пампушка перевела стрілку на мене.

— Могло бути гірше, тримаюся. Чим тебе розвеселити, Пампушка? Один поляк розповідав, що як познайомиться з жінкою по інтернету, так і закохується відразу в кожну наступну.

— Він в них, чи вони в нього?

— Він в них.

— Страшно багато того кохання має.

— Так багато. Тільки зовсім не вміє поводити себе з жінками, тому реально не має жодної.

— Має проблеми. І так, і так не добре.

— Не переймається тим, закохується знову.

— Багато роботи має, не легко так. Звідки він тих жінок так багато бере.

— З різних сайтів знайомств.

— То там стільки Панн женихів шукають?

— Мабуть так.

— Сумно то.

— На одного чоловіка приблизно сорок жінок. Має з кого вибирати.

— То так неприємно, що він мусить. Можна випадково познайомитися. Але так, щоб хтось тільки для того до інтернету входив, бо мусив шукати, то сумно. Ну і те, що чоловіків мало, сумно також.

— Дуже сумно, тому і пишу книжку про секс.

— Їм це допоможе? Дивно.

— Кожен, хто розповідав мені, вірив в те, що то допоможе і я також вірю.

— В такий спосіб?

— Чому ні? Потрібно зрозуміти, чому це так.

— Конкретно що?

— То довго розповідати. Зрозуміти природу чоловіка і жінки.

Вони дуже різні, більше, чим ми думаємо.

— В нас таких книжок дуже багато є. То багато не дає. У вас може інакше.

— Це про зовсім інше.

— Значить про те яка різниця між жінками і чоловіками і як вони по різному розуміють секс.

— В принципі так, але не зовсім.

— Розумію, але не до кінця, — зробила висновок Пампушка.

Реальність.

— Привіт, Юзліс, ти мені потрібний, як чоловік!

— Дзвони!

Я подзвонила, привіталася. Юзліс відразу повідомив, як багато в нього проблем, як мало часу і тільки потім поцікавився, що мені від нього потрібно.

— Знову консультація чоловіка? Знову, щось не так на сайті, Ілентино?

Розповіла, що нового на сайті, хто, що, куди, коли, як. В цілому малювала ситуацію на даний час.

— Консультація мені потрібна. Ти був в сексшопі? Купував там що-небудь?

— Заглядав, а бути не був. Що мені там купувати? В мене все гаразд.

— Мені потрібний чоловік, щоб зайти з ним разом до сексшопу. Ми можемо нічого не купувати, тільки послухати, що нам

пропонуватимуть. Потім під кінець можна купити якусь дрібничку. То як? — запропонувала Юзлісу.

— Подумають, що в нас проблеми, — завагався мій співрозмовник.

— Яка тобі різниця. Люди там різне купують: білизну, презервативи. Ми можемо купити духи з феромонами.

— На Дарниці є такий магазин.

— Його вже закрили. Говорять є на Подолі хороший.

— Адресу можна подивитися по інтернету, — розмірковував

Юзліс.

Ми домовилися здзвонитися, коли в нього буде час.

Реальність.

— Давай трохи пізніше. Потрібно вийти.

Написав в скайпі Петер і зник.

— От, щойно вернувся, ще навіть не зняв зайвого, несподіванка трапилася, — через якийсь час обізався Петер. Але тепер говорити не могла я, в мене розпочався урок польської мови.

— Нарешті урок закінчився. Як ти? — написала Петеру після уроку.

— А, в процесі обговорення майбутнього... — відповів.

— Майбутнього чого? Сексу?

— Так. Домовляємося де і коли.

— Цікаво. Поділися! — прощу Петера.

— Так я ж в процесі зараз!

— Я почекаю. Розкажеш потім.

Петер пообіцяв розповісти.

— Як ти був домовився? Про секс? — запитала в нього пізніше.

— Так. Але зараз я з іншого побачення повернувся. Зараз у нас багато різного назбиралося. От у вівторок ще нове побачення і поки що прийом нових претенденток призупиняю.

— Розкажи про те, на якому був.

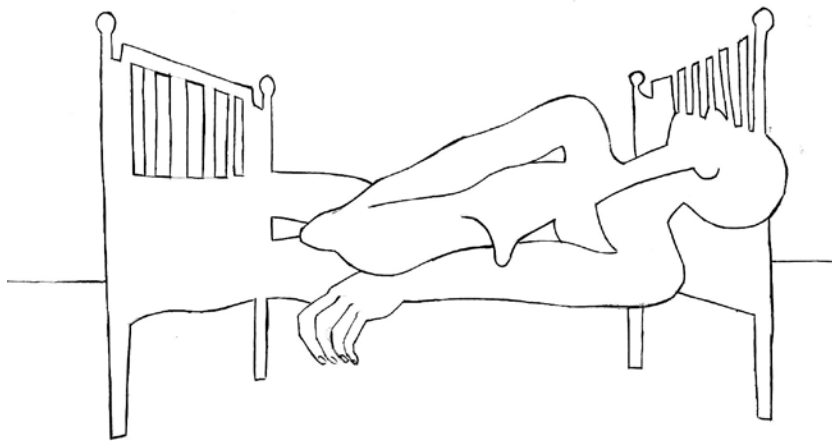
— Там, установче. Я ж не секс терорист негайний.

— Симпатична? Як ви домовилися?

— Головне, щоб привабливість була, з цим все в порядку і з взаємною згодою також. А як? В інтернеті.

- Коли у вас наступне побачення?
- Вона одеситка, але зараз ближче до Києва, у відрядженні. Приїхала на кілька днів до Одеси, зустрілися. Повернеться, продовжимо.
- Живе одна?
- Ні. Син є великий і він дома завжди зараз. Щось придумаємо.
- Немає в світі досконалості. Що придумаєте?
- Життя підкаже. Екстрем також існує.
- Холодно для екстрему.
- Температура і є його частиною. Нам приходилося і в снігах.
- Ух ти! Розкажи! Такого ще не було!
- Я як подивлюся, ви там на березі дурня валяли. Добре було і знаєш, нічого не підмерзло.
- А детально?
- Взаємне бажання на сніг шубу її кинуло і нас на неї. Щипало трохи морозом, та це не дуже помічалось.
- Ви все швиденько встигли?
- Це не було занадто довго і одним разом все обійшлося.
- А потім в теплі, ви ще зустрічалися?
- Ні.
- Чому? Не сподобалися один одному?
- Ілетина, хіба завжди це визначає?
- Не завжди, але часто.
- Тоді ні.
- Не сподобалося? Чи не ця причина?
- Не ця. Взагалі інтим хіба завжди є поводом для знайомства?
- А що є поводом?
- Бажання продовжити контакт з цією людиною, різний, не обов'язково з койкою.
- А! Це як ми з тобою.
- Тобі ліпше видно — з, чи без.
- Конкретизуй.
- Сама знаєш.
- Не знаю.
- Ілетина, ти забула, що я читаю часом в думках у когонебудь, віддаль не заважає.

- Ти знаєш, що мені сниться? Як ти можеш на таке дивитися?
- Що природно, то добре. Ми так.
- Воно то так, а в автобусі, це природно?
- О! В автобусі в мене колись було, давно.
- Ти все охопив. Розповідай.
- По перше не все. На підводному човні не вийшло. Літак, поїзд, автобус, про пароплави і не говорю. По друге, я ж не на розповідь в майбутньому готував. Зараз у же деталі й імена забулися.
- Імена не потрібні, головне відчуття.
- Та і вони, думаєш все запам'яталося? Відчуття хороші.
- Спробуй, головне розпочати.
- Ілентина, пожалій. Я ще на рандеву з дамою коньячку на пленері випив, зараз поїв, сон морить.
- А секс? Поїв випив і все?
- Випив на побаченні, поїв зараз. Вона там трохи сп'яніла, а джентльмен цим не скористався. Все й так прийде.
- А! Благородно. Про те, як в автобусі розкажеш?
- Ой, то давно, гормони у обох, вночі, ззаду від людей.
- Успішно? Народ не бачив?
- Може хтось і здогадався, та до ближчих було метрів п'ять, а то і більше. Спав народ, хитало. Ну ми змогли.
- Мало було людей в автобусі?
- Так, менше чим половина.
- Тоді звичайно.
- В іншому випадку, мабуть не стали б напевно.
- Тоді і так було ризиковано — СРСР.
- Не чув, щоб когось посадили, за те, що не закритими дверима то робив.
- Штрафи були.
- Як би я такий штраф отримав, в рамку його і на стінку.
- Внукам показувати?
- Ні, самому, років біля ста перечитати.
- Ще не пізно такий штраф заслужити, — підбадьорила Пітера.
- Зараз такі штрафи, що фінанси не потягнуть.
- Жаль.
- Постараюся це якось пережити, хоч і непросто.

Д. Корнієнко. “Важкий сон”.

Реальність.

Ми розважалися жартами під якимсь черговим зображенням. Потім слухали пісні Висоцького. Були Пампушка, Пернатий я і ще кілька чоловік виходили на ті коментарі час від часу.

Коли ж Пернатому сподобався мій гумор і він став писати конкретно мені, не витримала Пампушка, приревнувала.

— А Іван знаєш хто насправді? То є..., — вона почала демаскувати мене публічно.

— Пернатий сам прочитає в мене на сторінці, якщо захоче, — я зупинила Пампушку на півслові. Пернатому це сподобалося. Звичайно, Пампушка не вибачила мені такого нахабства.

В мене на сайті друзів тоді було 66. Не подобалося мені таке

число. Вже б хай більше, або менше, а то рівно 66. Щоб змінити цифру, була одного викреслила. Не допомогло. Відразу попросився в друзі хтось дуже приємний і я дописала. Знову мала друзів 66. Нарешті якась молода дівчина добавила себе, цифра змінилася на 67. А наступного дня знову 66. Кого не стало? Перерахувала, важко згадати хто ще був, більшість віртуальних друзів мені не знайомі. Раптом бачу — немає Пернатого. Отже Пампушка йому розповіла, а він не захотів дружити з жінкою. Розповісти можна по різному. Постукалася до Води, пожалітися. Поговорили на скайпі.

— В Пампушки щось з головою не в порядку. Вона Киці про це говорила. Хай лікує собі свою голову, не хочу мати з нею нічого спільного. Так не можна себе вести, як вона веде. Може вона закохана в Пернатого і вони говорять приватно? — зробила припущення Вода.

— Так, Вода, Пампушка в Пернатого закохана і мені так здається.

— То хай кохає собі, але так, як вона робить, так не можна. На мій один коментар, вона ставить п'ять. То не добре.

Звичайно не добре. Стає зрозумілим Пампушчине "хі хі хі". І приходить на думку, що фалоімітатор придумали лікарі для лікування жіночої істерії, а Пампушка уже два роки не живе зі своїм чоловіком і взагалі ні з яким. Я не сказала цього Воді, навіть не змогла сказати їй, що Пернатий викреслив мене з друзів, щоб не засмутити. Подумала і написала до Пернатого приватно. Запитала, що стало причиною такого вчинку. Не розраховувала на відповідь і так знала, що то Пампушчина робота, але Пернатий відповів.

— Дорога Пані, прошу не трактувати мого рішення, як особистої атаки на Пані. Я не маю звичаю зав'язувати знайомства в інтернеті з особами, які вживають чужі імена. Навіть Пані мнимий псевдонім мене не переконає, — написав дуже культурно й офіційно.

Чиновник! Звичайний чиновник! Податковий інспектор Пампушка надзвичайно йому пасує, для діалогів. Подякувала за відповідь, побажала всього найкращого. Знайомство з Пернатим закінчилося. Подумала і викреслила з друзів Пампушку. Я не лікар, щоб її лікувати. Цифра друзів знову змінилася, їх стало 65.

Випила каву, прогулялася, трохи заспокоїлася. Все-таки не приємно, коли тебе з друзів викреслюють через жіночу стаття. Потішила себе, що хоч цифра змінилася. Та за хвилину друзів у мене

знову стало 66, молода дівчина захотіла стати другом Івана. Записала її, переконана, що інформацію про мене на сторінці вона не читатиме. Чоловіки нарозхвват в соцмережі.

Реальність. Минуле.

— Секс повинен бути як пісня, як музика.

Ілентина дивилася на Цикаля вилупивши очі. Поступово доходило, він пропонує їй зайнятися сексом. А як же Пательня? Адже це її хлопець! Власне Ілентина тому й зайшла в цю кімнату гуртожитку, що шукала її. Цикаль був у Пательні перший. Пательня розповідала, як це було, в гуртожитку в його кімнаті грали в шашки. Грали до ночі. Потім шашки на дошці замінили цукерками, які один збивав щиглями, а другий з протилежного боку ловив ротом. Коли вже справа в них дійшла до сексу, Цикаль сказав Пательні, що одружуватися на ній він не буде. Вона мусить розуміти, художник потребує свободи. Відтоді Пательня йшла до нього по першому знаку, Цикаль подавав умовний сигнал у вікно. Тож Пательня завжди сиділа біля вікна. Йшла на побачення так, щоб ніхто не бачив, бо Цикаль вимагав приховувати їхні стосунки. Тепер Цикаль пропонував зайнятися сексом подрузі Пательні. Ілентина остовпіла, думала. Не отримавши згоди, Цикаль повернувся до неї спиною і продовжив роботу над скульптурою. Немає сексу, немає часу на розмову.

Шокована Ілентина поплелася до себе на шостий поверх. Замислена йшла гуртожитком, з Пательнею жили в одній кімнаті. Здивували напіввідкриті двері, заглянула, побачила, як Пательня пильнує сусідів навпроти. Ілентина зайшла.

— Не закривай! — сказала Пательня і відповіла на запитання-погляд. — Цикаль туди заходить до Токалі, вони зустрічаються.

Отже, Цикаль відкрито зустрічається з Токалею і при нагоді тихенько зазиває до себе Пательню для сексу, тільки про це не повинен знати ніхто. Не подобалося це Пательні.

Реальність. Минуле.

— Я познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком. Він провів мене в гуртожитку до дверей кімнати, чемно попрощався й пішов. Я була дуже здивована, він мене цим скорив.

Токаля розповідала Тоні й Ілентині. Діти гралися в піску.

Жінки ткали на рамах міні-гобелени.

— В гуртожитку взагалі ніхто нікого не проводив, а якщо проводив, то не для того, щоб попрощатися.

— Хіба ти не зустрічалася тоді з Цикалем? — запитала Ілентина.

— Він хотів зустрічатися зі мною, але його більше цікавив мій батько. Я не дуже йому вірила, щось в ньому було фальшиве.

— Він ще з Пательнею тоді зустрічався, — згадала Ілентина і розповіла Токалі про Пательню.

— Ну от! Я ж відчувала. Цикаль був дуже ображений, коли я вийшла заміж за Йвана. До цього часу Цикаль при зустрічі зі мною не вітається, а з Йваном вітається. Дивно.

— Йван дуже вихований. Знає про Цикаля?

— Ні. Там не має про що знати. Як почала зустрічатися з Йваном, в першу чергу навчила його митися перед сексом.

— Де? Води в гуртожитку ввечері не було, — пригадала студентські дні Ілентина.

— На першому поверсі і в підвалі у душовій завжди була холодна вода. Він мився холодною водою і навіть звук. Але в сексі не вмів нічого, я навчалася з ним разом від початку. Йван не збирався одружуватися, весь час, що ми зустрічалася, аж до шлюбу, він збирався піти в монахи у якийсь монастир.

— І не пішов?

— Не пішов, але до останнього дня збирався. Як віднесли заяву в ЗАГС, познайомив мене зі своєю мамою, вона робила дояркою в селі. Це в Карпатах. Ми прогуляли весь день, прийшла з роботи його мати, а їсти нічого не зварене. Вона після роботи змучена, ще й прийшлося готувала нам їжу. Яюсь не гарно вийшло. Наступного дня ми вирішили щось зготувати. Йван став чистити картоплю, а я йому вголос читала вірші, щоб було веселіше і в цей час прийшла його мама, вирішила прийти раніше, приготувати що-небудь на вечерю, на нас уже не надіялася. Звичайно така сцена, де її синок працює, а невістка книжечку читає, їй не сподобалася. Вона була проти нашого одруження, але переконати Йвана не змогла, то плюнула тоді, мов що хочете, те й робіть.

Розповідаючи, Токаля ткала, підбирала нитки з кошика, більше всіх говорила і більше всіх зіткала.

Реальність.

— Завтра їдеш в місто? Маєш зустріч з жінкою? З якою?

— Не хочеться мені говорити. Їду ми домовилися, тільки не хочеться мені, — відповів Барин. Перед початком уроку по скайпу розпитувала в нього останні новини..

— Чому не хочеться? Жінка красива?

— Та, така собі. Не хочеться мені говорити.

— Не хочеться, так не говори. Часто в житті людина краща, чим на фотографії, — сказала я і ми розпочали наш урок. Наступного дня Барин сам вирішив розповісти про побачення.

— Ми зустрілися біля кав'ярні. Вона ще здалеку помахала мені рукою, а потім підійшла і представилася. Так культурні люди й роблять, не те, що та мавпа (мавпою була попередня знайома). Ми випили каву, але дорого, холера. Вона хотіла заплатити за себе, та я наполог і заплатив за обох.

— Домовилися про наступне побачення?

— Ні. Вона нічого не сказала.

— Ти повинен сказати їй, що вона сподобалася тобі і ти хочеш з нею зустрітися знов.

— То написати?

— Напиши. Можеш запросити знову на каву, або в кіно. В кіно цікаво, там можна тримати один одного за руку.

— За руку? Не тільки за руку. Я був з однією жінкою в кіно, чую її руку в мене по нозі так рухається до паху. Розумієш? — емоційно сказав Барин.

— Розумію. Вона залізла тобі в штани?

— Ні. Ми були не одні, з нами була її дочка. Вона тільки так мене рухала через штани. А я сів, ноги розставив, щоб їй зручніше було. Потім провів її до дому, як прощалися, вона говорить: "Вибач, що сьогодні було тільки стільки, Барине, наступного разу матимеш більше."

— Так ти маєш практику, як дивитися кіно з жінкою, — заохотила Барина до дальшої розмови.

— Маю. Радиш, щоб я написав відразу після побачення? Я їй напишу, але що?

— Ні про що, просто напиши, щоб вона знали, що ти хочеш

продовжувати з нею стосунки. А та жінка, яка працює, ти зустрічався з нею?

— Ні. Та написала, що дасть знати, як матиме час. Не кохає мене ніхто, — зробив висновок Барин. Я запевнила, що всі кохають його дуже міцно і ми нарешті почали урок.

Реальність. Минуле.

Хитрий в майстерні свого брата частував чаєм Кізоньку й Ілентину. Розливши в кружки кип'яток, повернувся до показу фотографій, ради чого й зібралися втрьох.

— Ми їздили в Сибір, оформляли там дитсадок, потім в будинку культури робили рельєф. Нас було п'ять чоловік, жили в тому дитсадку всі в одній кімнаті. Йван нас тоді був просто замучив, він не міг заснути, поки не помиється. Були з цим проблеми, кожного вечора помитися там було не так просто.

Хитрий показав фотографії того дитсадка й будинку культури, краєвиди Сибіру, виконаний в камені рельєф.

8

Реальність.

— Привіт. А де Таленка?

— Привіт, Арій! Давно тебе не було.

— А тут нічого не змінилося. — констатував факт Арій.

— Таленка зараз прийде.

Ілентина з Арієм чекають на Таленку. Арій закурив. Прийшла Таленка, вдвох з Ілентиною критично оглянули опухле й пом'яте лице Арія. Багатозначно переглянулися.

— А Марго йому привіт передає. Жінки його люблять! А він їх, чи ще хоч пам'ятає? Ти пам'ятаєш Марго Арій?

— Так!

— Вона прийде до мене. Ти її хоч місто покажеш? — говорить Ілентина.

— Так.

— Глянь, Ілентино, як став тверезий, то і жінками став цікавитися.

— Опам'ятався, вирішив покинути пити?

— Ні, Ілентино, в нього гроші закінчилися. Арій весь цей

тиждень тверезий, бо немає за що пити, — пояснила Таленка.

— Вам немає про що говорити?— сказав Арій і загасив недопалок.

— Я буду писати до Марго ввечері. Від тебе привіт передавати? — запитала Ілентина.

— Передавай. — Арій відповів і змінив тему розмови. — Хитрий дзвонив до мене, я довго говорив з ним по телефону.

— Він у тебе про все розпитав, а сам нічого не розповів, як завжди? — запитала Ілентина.

— Я розповів йому де моя дочка їздила і мені здалося, що він не зрадив, а позаздрив. А про себе таки не розповів нічого, — Арій відчитався про що була мова.

— В нього звичка така. З ним потрібно питанням на запитання, як євреї. Він ніколи про себе не розповідає, — Таленка постаралася підняти настрій Арієві. Згадала, коли в Хитрого день народження. — Хоч би не забути привітати, минулого року забули.

За зеленою огорожею почав роботу трактор. Замовкли.

Реальність.

— Що нового, Барин? Що пишуть тобі жінки?

— Нічого не пишуть. Вони є мавпи! Не люблять вони Барина! Вони мене не кохають!

— Ну що ти?! Вони кохають тебе!

Перед уроком, як завжди, обмінялася новинами з Бариним. Схоже, ніхто не поспішає стати його “прихожою” жінкою. Я розумію, що жінки хочуть створити сім'ю і жити разам. Та Барин все надіється, що жінкам дуже потрібний секс і за ним раз на тиждень вони будуть до нього їздити. Але поки що не їдуть, Барин сердився.

— Барин, якби ти запропонував їм жити разом, то приїхали б, — пояснила Барину.

— Та ні.

— Одружився б, жили б разом.

— Не хочу. Я вже був одружений, з мене досить.

Потім Барин думав, як так знайомитися з жінками, щоб не витрачати на них гроші. Найбільше його влаштувало б, якби жінки відразу приїжджали до нього, але вони чомусь так не хочуть і самий дешевий чай в барі на ринку, їх також не влаштовує.

— Запроси Ковальську.

— Запрошував, вона не хоче. Мавпа!

— А як ти запрошував? Може не так?

— Так. Не хоче вона.

Не захотів Барин говорити на цю тему, йому було неприємно розповідати як отримав відмову. Замість того розповів мені про ціни на ринку, про те що потрібно буде зайти в банк, отримати гроші. Частину грошей він відкладає на окремий рахунок і уже зібрав велику суму. Хочє подумати, може подорожувати на ці гроші, поїхати побачити Париж, або Київ. Я підтримала таку ідею. Серед його намірів і планів на що потратити гроші, жінка ніде не фігурувала, навіть на другому, чи третьому плані. Ці “мавпи” потрібні йому тільки для сексу і то так, щоб прийшла задовольнилася і пішла, ніяких додаткових витрат на неї не передбачено. Імена жінок в Барина часто змінюються, я вже не орієнтуюся хто є хто. Поки ми говорили Барин отримав свіжий лист від чергової жінки.

— Назначила побачення на вівторок, біля кафе.

Я запитала хто вона. Барин відповів. Я слухала уважно, але нічого не зрозуміла, уточняти не стала.

Реальність. Недалеке минуле.

Було літо. Киця вивісила фото молодого Мовчуна на своїй сторінці.

— Колись були, колись були, малим хлопцем, хей! А Баляс був і є божественний. Тому маю сильну конкуренцію, яку з часом програю, — написала під зображенням. Мовчун відгукнувся, згадав молодість, дискотеки, музику, яка тоді звучала.

— Так. То був час релаксації, — Киця підтримала ті спогади.

— Завжди є ностальгія за молодістю. Марго, маєш конкуренцію, з ким? — встряла я в їхній діалог.

— Гарні жінки атакують Мовчуна. Потрібно бути чуйним, — пояснила Киця.

— Марго, а Мовчун потребує від них твою оборону? Можливо він хоче бути атакованим? І навіть хоче капітулювати і можливо не один раз? Як знаєш?

— Мовчун себе так легко не дасть зловити. Зовнішність обманює. Є сильним парубком і важким до здобуття.

— А сам він хоче когось здобути? Не знаєш? Можливо тому і є “важкий до здобуття”? — провокую Кицю на відповідь.

— Це не є тема для форуму, — не повелася на мої хитрощі співбесідниця.

— Тобі видніше, тільки це також є відповіддю.

Автор роботи О. Бойко-Гулівата.

Реальність.

— То інсталяція. Українська жінка вишиває копію картини, що висить на стіні. На Україні завжди був матріархат, поклонялися жіночому началу, — так я пояснила фото, яке повісила на сторінку Кучера, репродукцію роботи Тараса Полатайко. Там він імітував розірвані полотна. Мовчуну в той день повісила роботу того ж автора "Демобілізація", великий кусок хліба зі смальцем, конкретно по-українськи. Кучер був позаздрився тому бутерброду, тому й отримав додатковий презент.

— Зараз, хіба то Мовчун буде незадоволений, бо мені дістався ліпший кусок. Ну то є значно смачніше, ніж хліб зі смальцем. Подобається мені дуже! Але через тебе буду мусити йти завтра до сповіді. І покуту дістану дуже серйозну. Але це варто того. Дуже люблю то.

— Завжди потім ходиш на сповідь? Буду пильнувати, щоб не часто.

До нашої розмови встряла Тайга:

— Ну добре. Але то точно є мистецтво?

— Ну, ну, Тайга, то є сучасне мистецтво. Рахується ідея, відвага, ну і виконання.

Кучер почував себе знавцем, розповідав докладно. Тайга мала сумніви.

— Вірю на слово! Але того, то мабуть, в себе дома не повісила б. Профанка є і цього мистецтва не розумію.

— А я не протестував би, — відповів Кучер.

— Проти вішання, чи проти профанки?

— Без різниці.

— Ну ти вимогливий! — написала Тайга.

Прочитала я їхній діалог, нічого не зрозуміла, попросила роз'яснити..

— Хто у кого, що вимагає?

— Кучер вимагає від мене, щоб я зрозуміла і оцінила цей твір мистецтва! А мені більше подобаються символісти, або коти, — пояснила Тайга.

— Лектор розповідав нам, що то символізує рану божу. То серйозна річ, — я переповіла тему лекції, що нам читали в "Домі

художника”.

— Рана — напевно. Чи божа? Тут уже, як хто уявить. Але сам помисел є божий, мені так здається, — написав Кучер, також бачив в тому творі щось інше, не рану божу і не розірване полотно.

— Лектор говорив, що то так, а я не знаю.

— О курче! Ну то я зовсім інакше зрозуміла те, що художник хотів сказати. Але ж говорила, що не знаю! — Тайга була здивована.

— Не переймайся, Тайга, всі ми на тій лекції, спочатку не так зрозуміли. Подумали зовсім про інше.

— Ой, Іван, хіба про те саме?

Тайга називала мене Іваном, хоч знала, що я Ілентина. Кучер написав відповідь швидше від мене.

— І я теж про те саме. Що то є гарна сірка дамська. Дуже гарна і цікава та інсталяція є. Браво автору!

— А Іван говорить, що то рани божі! Кучер, а які сірки чоловічі? Може чогось не знаю?

— Ти є дуже інтелігентна, Тайга, цим разом не розкажу вже. З тобою виграти дуже важко, холера є!

— Ти, це вже друга людина, хто мені так говорить на цьому сайті. Ціла приємність мені від того, але люблю так розмовляти.

— А побач же Іван, від куска хліба зі смальцем це почалось, а як далеко зайшло. Життя дуже цікаве, — Тайга ще трохи пожартувала і замовкла, ми залишилися з Кучером удвох.

— То не просто хліб, Кучер, хліб зі смальцем, то символ України на тій інсталяції.

Віртуальність.

В кімнаті було тепло. Аромат кави зваблював. ВІН стояв голий, чаклував над джезвою. ВОНА також була гола, бо тепло, метушилася сервіруючи столик до кави. Ніч була фантастичною. Ранок заповідав бути спокійним, ніхто нікуди не поспішав. Не одягалися, не виключали продовження приємної гри. Кава смакувала.

Реальність. Минуле.

Роверист прислав мені, Івану, в чаті анекдот. Йшлося про те, що в деяких народів багато заборон.

— Так. В них дуже багато заборонено, — згодилася я.

— А ще в них дівчата вбираються так, що немає на що подивитися. Нащо мені таке життя, — сказав Роверист і вжив матюка.

— В нас літом є на що подивитися, Роверист! — заспокоїла його.

— Ну, сьогодні в Лодзі тепло. Ах, як вони гарно мало одягаються! Любиш, коли дуже тепло? — запитав Роверист.

— Люблю щоб було не холодно й не жарко, — відповіла. Потім написала Роверисту бородатий анекдот, в якому начальник відправив у відпустку підлеглого зимою, бо тому не подобалося тепле пиво і спітнілі жінки. Роверист зрозумів анекдот і запевнив, що хороша жінка і взимку спітніє. Обговорили, який вік жінок йому більше подобається.

— Люблю жінок 20 — 27 років, але ці на мене вже не оглядаються.

— Ти на них оглядайся, Роверист!

— Оглядаюся на 16 — 47.

— О! У тебе широкий спектр. А які подобаються більше всього?

— Тільки ті гарні, які мене вибирають.

— А такі як Марго? Вона гарна жінка!

— Звичайно так, але має ваду, є розумна.

— Дуже розумна? Не любиш мудрих жінок?

— Люблю тільки мудрих, але часом то перешкоджає.

— Справжня розумна жінка, вдає з себе дурну.

— Ох, жінки думають інакше, холера знає, яка з них мудра.

— Не переймайся, Роверист, з якою тобі краще, та і добра. А мудра, чи ні, то не важливо, головне, щоб не доказувала, що мудріша тебе.

— Ти так кажеш? Я однак люблю, щоб суп не був занадто солоний.

— Роверист, будь обережний! Та яка добре куховарить, стає потім товстою. То не мудра. Мудра не солить взагалі. І не куховарить. Ти сам готуй їжу! То зовсім інше, чоловіки не приростають до кухні, як жінки.

— Ну, власне. Ні разу не чув про якусь знану кухарку жінку. Може їм це не просто, але, як хочуть, то можуть бути в тому кращі.

— Роверист, ти ризикуй, а я не буду, не люблю товстих жінок.

Вони доїдають те, що залишилося, щоб не пропав продукт. А потім платять гроші, щоб схуднути. Якась дурниця.

— А я жеру скільки хочу, Потім можливо пару кілометрів більше велосипедом, або значно більше.

Поговорили.

Реальність.

— О, Іван, то Зачарований Кіт. Він ворожить нам, хоч ми про то не знаємо. Але так є!

— Але який має хвіст в ромашках!

Моя словесна розминка з Кучером під черговою репродукцією. Він і далі називав мене Іваном, незважаючи ні на що.

— Не розпізнав тих квітів. Тепер добре бачу, що то ромашки. А хвіст у нього — дуже й дуже. Ну і очі має голубі, як у Сабріни.

— Так, очі подібні до очей твоєї гарної сусідки.

— Подібні дуже, тільки Сабріна має трохи менший хвіст.

— Думаєш має? Можливо, взагалі не має.

— Має, має. Тільки як ходить одягнена, то не видно. Мусить мати, тому, що вона кішка.

— А не тигр? Може все ж таки тигр з зеленими очима?

— Маю до тебе таке питання. Ти маєш таку приятельку Ілентину. Якого кольору в неї очі?

— Карі.

— Які то карі?

— Коричневі.

— Дякую. Хотів то вяснити. Бо я маю зелено-півні. А знаєш, Іван, знав колись чоловіка, був військовим. Він мав кожне око іншого кольору, одне — коричневе, а друге — зелено-голубе. Мав великий успіх у жінок. Не знаю, що з ним зараз.

— Знаю kota з різними очима.

— А я мав собаку-сучку. Породи лайка. То такі собаки сибірські і також мала кожне око інше. Але втекла. Ті собаки їздять в упряжці.

Реальність. Минуле.

— Ні! Не сідай сюди!

Хитрий вихопив майже з під попи стілець і Кізочка замалим не

впала на підлогу. Відповідаючи на шоковані погляди Кізочки й Ілентина, вони прийшли до нього в гості в майстерню, пояснив.

— Брат фарбував стілець і фарба в нього закінчилася.

— Той що?

Кізочка спробувала стілець на дотик, фарба висохла. Стілець був дивний. Старий дерев'яний в деяких місцях зроблено кілька мазків коричневою фарбою: впродовж по кожній ніжці, більш розмашисто на передніх і небагато, делікатно на задніх, та по кілька впевнених розчерків на сидінню і спинці. Фарби явно було мало, бо ні на що більше не вистачило.

— На чому фарба закінчилася? Звідки він починав фарбувати?
— поцікавилася Ілентина. Хитрий подивився на стілець.

— Він його писав, як писав би на полотні, — відповів, намочив шмату і став протирати сидіння. — Брат закріпив стілець в деяких місцях гвіздками. Йому здалося, що вони занадто блищать, а фарба закінчилася, то замазав їх гуашшю. Естет.

Подивився на білу спідницю Кізочки, закрив стілець рушником і тільки потім дав їй сісти. Вийшов до плити, глянув, як гріється чайник, повернувся до столу, продовжив кришити капусту. Робив салат. Хитрий жив у майстерні брата. Після вузу отримав направлення в художній комбінат, замовлень не було, економно тратив свої фінанси. Капуста коштувала дешевше інших овочів. Дістав цукор в баночці, взяв з поставленого натюрморту кружки. Пили чай. На мольберті стояв етюд, жіночий портрет, Хитрий показав на нього, розповів.

— Та дівчина позувала мені, розговорилися. Я їй розповідав, вона мені. І десь в певний час розмови, видно подумала, що я їй підхожу, як чоловік. Вона раптом стала така красива. Її краса йшла назовні десь з середини, аж світилася красою.

Хитрий трохи заїкався, тому часом замовкав, вдихав повітря, щоб продовжити.

— Я тоді говорю, що не підхожу її, що маю жінку. І та вся краса з неї раптом спала. Стала звичайною жінкою, вся чарівність зійшла.

Хитрий подивився на етюд, на жінок, спробував жестом переконати, показати, як та краса спадала.

Реальність.

— Привіт! Робиш черговий етюд?

— Привіт! Роблю "Передчуття карнавальної ночі".

— О, то маєш зараз гарний сексуальний настрій! Може хоч по телефону щось розповіси? — зачепила, побачивши в скайпі Юзліса. Цього разу він обізвався. Тож спробувала нав'язати йому потрібну тему.

— Сексуального настрою не маю, навпаки, впадаю в дитинство, — відповів Юзліс.

— А коротеньку консультацію даси?

— Дзвони!

Подзвонила. Розповіла про ситуацію на сайті. Там тепер, хто хотів, той знав, що я жінка. Описала, як хто себе повів, про це довідавшись.

— Жінки залишилися, а два чоловіки відпали, — підсумувала результат того всього.

— Чому відпали, що їх так підкосило?

— Один був молодий, вислав мені сексуальні фото, мабуть засоромився. А другий гоноровий, не може спілкуватися з людиною, яка видавала себе не за того, хто є. Питання в тому, як далі мені спілкуватися з жінками?

— Взнай, що вони хочуть. Якої вони орієнтації?

— Юзліс, правильної вони орієнтації. І хочуть кокетувати з чоловіком. Вони ж знайомилися і приваблювали чоловіка, а тут виявляється його не має, а натомість жінка.

— Про що ви говорите?

— Ні про що. Розмова йде по інерції.

— Ні про що, я не спілкуюся. Пишу все менше й рідше і контакт затухає, — поділився своїм досвідом Юзліс.

— Як жінка з жінками я не вмію спілкуватися. Про що? Про приготування їжі? Я погано готую, не спеціаліст по кухні. Ти любиш готувати? Готуєш собі їжу?

— Я? Ні. Хіба буду дуже голодний і не буде нічого, що можна з'їсти. Я краще піду і куплю щось готове, якщо гроші є.

— Мені потрібно вирішити, як бути далі. Як би ти спілкувався з жінкою, яка перед тим видавала себе за чоловіка? — запитала в Юзліса.

— Та я зараз не спілкуюся з жінками, Ілентино. Яюсь не маю

інтересу. Підтримую контакт тільки з тобою і то в нас спілкування не як чоловіка з жінкою, а ми з тобою, як два безстатевих пупси.

— Що б ти порадив мені зробити? Бо всі якось принишкли і замовкли, тільки той, який називався спочатку вікарієм, пожвавішав і зрадів. Переживав тільки, що можу перестати вивішувати репродукції з оголеними жінками. А чому не вивішувати? Я його заспокоїла, сказала, що продовжуватиму шукати гарних. До речі, він тепер зняв ту інформацію про себе, більше не пише, що вікарій.

— Для нього мабуть, це розвага. Може, знаєш як зроби. Розкажи, як є насправді і чому ти так зробила.

— В принципі, я майже всім, це розповіла. Може дати час їм заспокоїтися, а потім поговорити про секс?

— Так і зроби, — згодився Юзліс.

— Ти розмовляєш з Тихою?

— Ні. То я не мав часу, то так. Не маю про що, не цікавлять мене зараз жінки.

— А в сексшоп з тобою підемо?

— Ні, Ілентино, не хочу.

— Не хочеш, то не мусиш. Розкажеш про звичайний секс?

— Так я ж розповів!

— Нічого ти мені не розповів, тільки сам собі згадав, задоволення отримав, а мені не розповів.

— Ну то я пригадаю молодість і розповім, бо зараз не маю ніякого сексу. Я подзвоню тобі.

— Добре. я також можу подзвонити. Завтра? Післязавтра? Коли?

— Пробуй

Валія Киян, Юра Лоцький. Знищити в онлайн, або кінець Казанови

Автор роботи В. Батраков.

Реальність. Минуле.

— Давай я познайомлю тебе з художником-скульптором з Ленінграду, він приїхав в Гнедін.

— Навіщо?

— Він цікава людина, українець, жив в Ленінграді, викладав в художній академії. Приїхав сюди, щоб допомагати тут нам після “Чорнобиля”.

— Ми живемо тут, нам навіть не дали статус чорнобильців, бо нас багато, а він робить “подвиг” тим, що сюди їде?

Ілентина не розуміла, навіщо їй з кимсь знайомитися. Говорили з Галушкою на кухні, Ілентина варила суп.

— Галушка, де ти його знайшла?

— Їхала до замовника в автобусі, він сидів поряд, розговорилися.

Сумніви в Ілентини були великі, але дала себе вмовити на знайомство з тим скульптором, світ художників тісний, все рівно десь би зіткнулися.

Зустрілися. Були Галушка, Кізочка, Ілентина і той скульптор з Гнедіна. Пили горілку маленькими чарочками, в які не поміщалося більше 20 міліграм рідини. Гадин, так звали гостя-скульптора, старався сподобатися, виявилось, що він пише оповідання. Прочитав жінкам кілька своїх творів — прозові, скучні з надломом. Культурно похвалили. Розповів про українське товариство в Ленінграді. Слухали зачаровані. Зовсім недавно з Ленінграда вислали українського художника Феодосія Гоменюка, за націоналістичне міркування, він також був у тому товаристві. Ще не вшух інтерес до цієї події в середовищі художників. Потім Гадин розповів, як він розчарувався в житті і вже хотів іти в монастир, або вивчитися і стати церковноприходським священником, мати свій "прихід".

— За “прихід”! — підняла тост Ілентина. Тост двозначний, Гадин розчулився.

— Я тільки познайомився з тобою, а таке враження, що знайомі давно, так добре ти мене розумієш.

Горілка випита, проводжали Гадин до автобуса. Розбрелися по тротуару, подружки дали можливість Ілентині йти поряд з Гадиним, поговорити. Мабуть горілка розв'язала йому язика, бо говорив багато.

Як міг, розповів про своє життя. Був одружений, розлучився. Дуже наголошував на тому, що розлучений. Йшли, Ілентина слухала.

— Я познайомився з майбутньою дружиною, як був старшокурсником. Виходив з метро і побачив дівчину, була зовсім молода. Я якраз писав картину і той образ був якраз такий, як вона. Став наздоганяти. Зупинив біля самого турнікету, написав свій телефон на обривку паперу, попросив подзвонити. В гуртожитку телефон тільки на вахті, я кілька днів там крутився, чекав. Подзвонила. На зустріч прийшла з подругою. Зовсім молоді дівчата, вчилися в артистичному училищі. Я став наполягати, переконувати, що мусять мені позувати. Її подруга відразу в сльози, психіка артистів невірноважена. Тоді моя пасія, пообіцяла прийти позувати і пішла відвести подругу до гуртожитку. Пізніше я малював, ми говорили, була молодша мене на десять років. В Ленінграді жила в гуртожитку, а батьки її мешкали десь біля Байкалу. Вона була ще неповнолітня, ми тільки розмовляли, цілувалися, не більше. Потім вирішили одружитися, поїхали просити згоди. Батьки були проти. Купили нам квитки на зворотній шлях. Ти ж знаєш, від Байкалу до Ленінграда їхати довго, більше тижня. А батьки хоч згоди не дали на шлюб, а квитки нам купили в одному купе.

— В купе були тільки ви в двох?

— Ні, купе було на чотири особи, але ті двоє робили вигляд, що нічого не бачать. Приїхали ми й одружилися. Відбувалося це зі скандалом з биттям посуду, як у них в Росії прийнято. Жити разом було важко, ми то сходилися, то розходилися. Вона втратила голос від нервових стресів, а вчилася на співачку. Не змогли ми жити, розійшлися все-таки. Потім, після розлучення, я зустрічався з однією медсестрою. Закінчив академію і там же в академії став працювати викладачем. Нерви були зовсім розхитані. Та медсестра діставала мені таблетки еленіуму, без рецепта їх не можна було купити в аптеці. Коли мені потрібно було, я приходив до неї, вона накривала стіл, наливала сто грам. Була старша мене років на п'ять. Одного разу я прийшов до неї, вона стіл накрила, а алкоголю не дала, хоч я бачив, що в холодильнику у неї стояла горілка. Таблетки дала тільки вранці. А через якийсь час заявляє, що вагітна. Я зрозумів, вона тоді навмисне не давала алкоголю, хотіла завагітніти. Я пробував пояснити їй, що не збираюся на ній одружуватися, що ходив до неї тільки ради таблеток. Вона все рівно народила, тільки розсердилася, подала на аліменти,

прийшла в академію, там про мою аморальність всякого наговорила. Після того мені неможливо було далі працювати в Ленінграді. А тут якраз у вас Чорнобиль бухнув, то я оформив це як допомогу від академії чорнобильцям і переїхав працювати в мистецький центр в Гнедіні. Мені тепер потрібно тут ствердитися. Я маю впливових знайомих жінок в Києві, але не хочу звертатися до них зараз. В Гнедіні я живу в сільській хаті, знімаю кімнату, немає води, немає умов, а знімати квартиру в Києві дорого. Як я трохи обживуся, тоді подзвоню до тих впливових жінок, — Гадин говорив і з його розповіді, Ілентина бачила, він хоче жити в неї, бо її квартира йому сподобалася. Він дозволить їй турбуватися про себе, поки його впливові жінки не візьмуть на себе опіку над ним. Ілентині чомусь не сподобалася відведена для неї роль. Провела до автобуса, про наступну зустріч не домовлялася.

І все-таки, через тиждень подзвонив в двері з великим букетом бузку. Не попередив про свій приїзд. Ілентина відкрила двері сердита дуже.

— Ці квіти наламавав для тебе, вони росли у сусіда, гілляки схилилися на вулицю і поки він не бачив, я їх зірвав.

Ілентина мовчки повернула букет квітами донизу і показала рівенькі зрізи гілок. Гадин не довго думав, відразу видав другу версію.

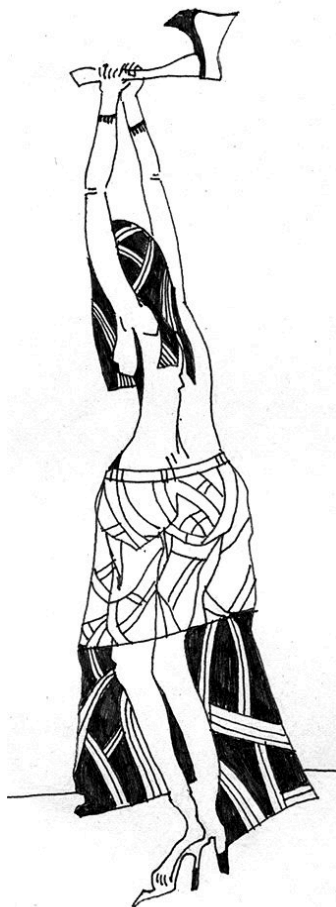
— Так вони зрізані, — визнав Гадин очевидне. — Йшов дощ, я зайшов до сусіда і він нарізав мені бузку. До кущів там були прокладені вузькі доріжки з цегли, ми йшли по них рівенько один за одним.

Знову обігравши романтично гілки бузку, Гадин чекав при вході. Ілентина віддала букет і відкрила двері з відвертим натяком. Був вражений, надворі вже темно, Гадин навмисне вибрав такий час, щоб була змушена залишити його на ніч, а вона не залишала.

— Я хворий, мені потрібно лікуватися, потрібна гаряча ванна, я можу показати лікарняний! — став бити на жалість ленінградський скульптор.

— Я не лікар, — Ілентина закрила двері.

Нічого з Гадиним не сталося в нічному Києві, чула про нього потім від багатьох знайомих. Скромністю не відзначався, вважав, що всі йому щось винні, бо він сюди з Ленінграду приїхав.

Д. Корнієнко. “Без назви”.

Реальність.

— Іван, дякую за Модельяні, тільки він так може, — написав мені Кучер. В той день я всіх вітала репродукціями Модельяні. Розважалися розмовою.

— Бачив, яка у Мовчуна? — запитала. Кучер подивився.

— Ну і як я маю сьогодні не денервувати. Мовчун бачить цілі сосочки, а я тільки руку і якийсь текстиль.

— Хіба не маєш фантазії, уявити все інше.

— Іван, ти є художник і маєш фантазію, а я простий чоловік і повинен все те побачити.

— То повинен знайти гарну сусідку, щоб не тільки побачити, а й погладити.

— Звичайно краще погладити, але сусідка має нареченого і в писок може мені дати.

— А інших сусідок немає? Чи не такі гарні?

— Іван, а ти не маєш якоїсь подруги, що має добрий бюст і не має нареченого боксера, або якогось запасника?

— Маю гарну куму. Її ім'я Кізочка, можеш побачити.

— Гарне ім'я, покажи хоч фотографію.

— Вона зробила в мене напис на сторінці, зайди до неї на сторінку і побачиш.

— А так, зайду і побачу, — написав Кучер і додав через якийсь час. — Побачив і зацікавився. Гарна жінка. Натуральна блондинка. Скажи ти мені, що вона робить, чим займається?

— Викладає в педагогічному університеті. Художник. Закінчила Мухінку у Ленінграді.

— Скажи мені ще одне, Іван. Ти мав таку знайому Ілентину, говорив мені колись про то. Ну та, яка має карі очі. Чи можна було б її побачити, дуже мене вона цікавить, — Кучер делікатно натякнув, що хотів би знати з ким спілкується. Я кинула йому зсилку на свою сторінку в галереї.

— Гарне обличчя, без макіяжу, така яка є. І видно, що художник. Люблю таких жінок, — похвалив побачене Кучер.

— Дякую.

— Але балаган ти мені, Іван, зробив в голові. Мушу то все обдумати. І хіба нап'юся.

— Чому балаган? Все є дуже культурно і порядно. Не пий багато.

— Навіть Богдан Хмельницький любив випити келих, як мав нагоду. А він був все-таки наполовину поляк, наполовину українець.

— Все залежить від розміру келиха.

— Іван, сьогодні то є насправді символічний келих. Познайомився з новою особою. дуже цікавою і маю право то відзначити.

— Будьмо! У нас є такий тост, — пояснила Кучеру.

— Будьмо! Але ти, Іван, також собі налий, — Кучеру подобалося називати мене Іваном, його розважало, як жінка пише від імені чоловіка. Я налила собі келих вина.

— Будьмо!!! — написала Кучеру.

— Ну, бо так правильно, — відповів. Випили в онлайн за віртуальне знайомство.

9

Реальність.

— Ти дома?

— Ні, я в магазині.

— Хотіла порадитися з тобою, подзвониш, як будеш дома?

— Добре, я тебе наберу.

Черговий раз зачепила Юзліса. Цього разу здивувалася, бо він таки подзвонив по мобільному телефону.

— Я вже дома, задзвони мені по міському, — сказав і я подзвонила. Розпитала чи підготував сексуальну розповідь для мене, як обіцяв. Не підготував, звичайно, не мав сексуального настрою. Поговорили про етюди для розминки, а потім я з ним порадилася стосовно спілкування в інтернеті.

— Той поляк, з яким вивчаю польську мову, я говорила тобі, ти знаєш.

— Так, я пам'ятаю.

— Він на сайтах знайомств знайомиться з жінками. Знаєш, яку жінку він шукає?

— Розкажи.

— Щоб вона була “прийшла”. Прийшла, з ним сексом зайнялась і пішла потім додому. А жінки так не хочуть і він сердиться.

А ще хоче, щоб була значно молодша, мала багато вільного часу і не мала ніяких проблем. Але ж, якщо жінка сама, ніхто її не утримує, то мусить працювати, тоді в неї немає часу.

— Довго він шукатиме. Я таких жінок не зустрічав. Всі жінки, яких я знав, хотіли серйозних стосунків і жити разом. Могли трохи зустрічатися, щоб познайомитися ближче, а потім приймай рішення, — сказав Юзліс. Яке рішення він приймав, не запитала. Жив один.

— Знаєш, де він назначив жінці зустріч, щоб познайомитися? — продовжила я розповідь про Барина. — На ринку. Написав, що буде робити там покупки, як що хоче його побачити, хай приходиться. Запросити в кафе не хотів, бо дорого. На каву, або чай, хай до нього додому їде.

— Та хто ж це захоче на базарі знайомитися? — здивувався Юзліс.

— Одна познайомилася, навіть їй якось удалося завести його в бар біля ринку і чаю там випити. Але більше з ним зустрічатися не захотіла. Краще вже назначити побачення в парку, все-таки більш романтично.

— Ні, то він якийсь скупердяга, на шару все хоче. Знайомитися в кафе, це нормально.

— Жінки, бувають різні, є такі, які шукають матеріальну вигоду. Але я думаю, за каву і самі можуть заплатити.

— Тих жінок, що з чоловіка хочуть фінансів, кава не задовольнить. Він, що, хоче щоб за каву вона йому віддалася? Випили каву і зайнялися сексом?

— Він хоче, щоб жінки самі хотіли і брали його, а він не буде проти. Може то бартер?

— Бартер жінки розуміють, як громадянський шлюб. Жінки хочуть створити сім'ю, жити разом, — висловив свою думку Юзліс. Згадала, як ми з ним познайомилася. На першу зустріч Юзліс запросив мене на чашку кави до себе в майстерню. На ділі виявилось, що майстернею він називав свою квартиру. Правда, творчі роботи показав, кавою напоїв, руки не розпускав. Друга наша зустріч була в парку, який він називав лісом. І тільки третя зустріч була в кафе. Про спогади промовчала.

— На жінок він витрачати не хоче, я трохи переконала його, що побачення на ринку жінок не приваблює. Тепер назначає зустрічі в

кафе, але так, щоб економніше. Він переконаний, що ради сексу якась із жінок стане приїжджати до нього.

— Якщо від жінки йому тільки секс потрібний, хай візьме шлюху. Від них дуже багато пропозицій. Знаєш, чоловікам також не просто секс потрібний, а й почуття. Скільки йому років, що він цього не знає?

Я згадала вік Барина.

— Уже міг би знати. Він якийсь трохи не розумний, щоб не сказати, що дурний, — сказав Юзліс.

— Для того, щоб вчити польську мову по скайпу, це не має значення, — постаралася уникнути прямої відповіді.

— Розкажи йому, що жінки люблять романтичні зустрічі, почуття. Жінок, яких я знав, секс не настільки цікавив, щоб вони за ним десь їздили, а от почуття то так, — пояснив Юзліс.

— Що робитимеш зараз? — запитала в нього замість відповіді.

— З продуктів, що купив, зроблю натюрморт і напишу.

— А потім з'їси?

— А як же! Подзвони мені у вечері, я щось пригадаю і розповім тобі для книжки, — делікатно натякнув мені про кінець розмови.

Реальність.

“Маха одягнена” Франческо Гойя дісталася Киці.

— Для гарного початку дня, Марго! — так я підписала зображення.

— Я також почала день спортивно, — обізвалася Киця.

— То ти маєш у Івана високу позицію. Дістала “Маху одягнену”. В Гойї є ще “Маха роздягнена”, цікаво, хто її дістане? — поцікавився Кучер, заставши мене з Кицею за розмовою.

— Маєш дилему, але мені то також крутить. Цікаво, — відповіла Киця.

— Спробуйте відгадати з трьох раз, — запропонувала я. Знову ми розважалися на сайті.

— Облетіла всіх, але жодної “голої Махи”, — вмить відреагувала Киця.

— Я також не бачив, мабуть ніхто не заслужив. Може то й добре, — вирішив Кучер. Не зрозуміла, куди вони дивилися.

Жартували?

— "Маха роздягнена" є, подивіться уважніше, — підбадьорила її.

— То хіба Іван собі самому вислав. Знає, що хороше, — міркував Кучер.

— Звичайно вона в Мовчуна, — призналася я.

— О, Іван! То вже ти занадто! Відтепер звертаюся до тебе тільки по прізвищу і ти до мене також. Для тебе існує тільки Мовчун, Кучер не існує.

— Мовчун, ось хто дістав голеньку, найкращу "святу" в нашій тісній групі? І де ж тут справедливість? — Киця також обурилася.

— Ну, свята правда. Мовчун, на святого, то не виглядає. Може тільки так говорить про себе, щоб одурити супротивника.

Киця і Кучер зовсім мене охаяли, я захищалася як могла.

— Немає в житті справедливості. Марго дістала і Маху, і гарну одезу, а ще й не задоволена.

Розмова закінчилася. Але Киця у Кучера на сторінці тихенько з ним про мене пліткували.

— Але як вирулював Іван, Гойя в гробу перевернеться, — писала Киця.

— Проміняв нас на Мовчуна. Помста має бути страшна. Щось придумасмо, — відповів їй Кучер.

— Я вже мудрую.

— Хоча ж може це й на ліпше. Справа є ясна. Дістанемо відставку. А ще вчора був такий миленький і ти бачиш, як змінився, — аналізував Кучер.

— Тримаймося разом. Перехитримо, — переконувала Киця.

— Може б до гурту долучити ще Сабріну, вона має добру раду на такі справи.

— Добре. Закладаємо терцет.

— Ну то Іван хай собі вже яму копає, бо в нас виграти неможливо.

— Не лякай людину, то тільки про голу бабу йшлося, — зупинила запал Кучера Киця.

— Як би то про звичайну бабу, то хай би там. Але то була Маха і до того ж без текстилю.

— Шкода що нам Іван акту свого не виставив. Може

дочекаємося і дістанемо перевагу над Мовчуном, — на що натякала Киця?

— Навіть як він вставить той акт, то в момент пошле Мовчуну.

— Може так бути, якщо до цього дійде. Хіба Мовчун звабить його політикою, або письмом, — сипала дотепами Киця Кучеру.

— Навіщо вам той акт? Марго має свій дуже гарний, — втрутилася я в їхню розмову, та натякнула на акт Киці. Мене не чули, продовжували гру.

— Він, Мовчун, нам комбінує різні вставки з великої політики. Ми прості люди не маємо таких талантів. От і маєш! — прибіднявся Кучер.

— Починаю дивитися новини, — заявила Киця.

— Я також, закінчую сидіти тут на сайті, загляну в газети. Може на добре нам вийде, — повідомив Кучер і пішов читати пресу. Я ще покрутилася на сайті, на щось надіялася, але Мовчун так і не обізвався.

Автор роботи О. Бойко-Гулівата.

Реальність.

— Сьогодні я є таким котом. І дуже мені то пасує.

На сторінці у Кучера кіт з насолодою розлігся у вазоні. Репродукція чергового художника Кучеру від мене.

— Також люблю лінуватися. Бережи квіти від котів.

— Квіти маю берегти від сусідів, а не від котів. Пару днів тому зайшов до мене сусід, випивши. І так крутився на кріслі, що перевернув велику квітку в горщику. Сусід собі пішов додому, а квітка дуже пошкоджена і можливо всохне.

— Може сусід був п'яний? Запрошуй в гості тільки гарну сусідку. Жінки більш зграбні і квітів не перевертають.

Ми бавилися з Кучером словами. Тим часом на сторінці Мовчуна я встряла в обговорення відношення до гомосексуалізму, щоб не розриватися на дві розмови, запросила до дискусії й Кучера.

— Зараз побачу, — відповів Кучер на моє запрошення. Побачив і активно долучився, коментувати вмів краще мене, гарно висловлював свою думку. Головне її мав, а не говорив кліше. Після всіх дебатів написав для мене.

— Бачу, що маємо трохи подібні погляди на ту тему і це мене тішить.

Мене втішило також. Суперечки були серйозні. Мовчун поставив це питання на своїй сторінці, та й десь пішов, а ми дискутували й дискутували.

— Сказане про когось "підер" говорить про особу, яка то мовить. Подібно до "негр", "жид" і тому подібне, вживане стосовно до інших людей. Ні що не дає права ставити себе вище над іншими, — заступилася за голубих Тайга, яка жила в Берліні.

— Так багато розмов про сексуальні меншини. Така цікавість до їх проблем. А в гетеросексуальних, хіба немає проблеми з почуттями? Можу описати їх дуже багато, це і сексуальні проблеми, і соціальні, і проблеми з працею під час вагітності, та з малими дітьми. Чому так багато дітей йде на усиновлення? Тому, що немає проблем? А про ті проблеми навіть не говорять і не дискутують! — я зсипала до купи все, що змогла пригадати. Білу з Америки, як виявилось, діти і проблеми з цим зв'язані не цікавили, не цікавила її і сексуальна орієнтація.

— Факт, навіть маю приятелів з тих, які кохаються інакше, це люди дуже виховані, культурні. Оцінюють цих людей не за їхню сексуальну орієнтацію, а по інших якостях. Я не їхня поклонниця, але живу в країні толерантності, — так категорично Біла поставила всі крапки над і. Вона живе в Штатах, може дозволити собі толерантність, чи мусить такою бути?

— Я не воюю з тими, хто мислить інакше, Біла. Борюся за право на власну думку, — відповіла я Білій.

— Заховати треба пропорції! Так, невільно тих людей переслідувати, а ні їх ображати. Але невільно також робить з них якби ліпших від інших. А така тенденція зараз якраз актуальна. Є і в Польщі, і в Європі, і мабуть кругом у світі сильне лобі гомосексуалізму. З одного боку голосять про свою меншість, скільки то терплять ні за що. А з другого боку якби мають привілейовані позиції. Ніби кращі від інших. А до того допускати не можна, — написав Кучер, який прийшов на цю сторінку, підтримати мене.

— Добре говориш, немає різниці, яка кількість. Радію, що вже не одна так думаю, — я дуже зраділа його підтримці.

— Так, Кучер, також то спостерігаю. Не зустрічалася в своєму середовищі ніколи з переслідуванням гея, чи лесбійки. А навіть сказала б що висуваяться на керівні посади, як холера. Як ті котяри! Акурат вони самі сильні. Бачу то довкола себе. Але до голови мені не прийшло ображатися на приятелів, чи остерігатися подруг. Рахую це, як і всякою іншою, протекцією, — так написала Киця. Звичайно, серед артистів геїв більше ніж серед простих роботяг. Тим часом Кучер продовжив свою думку.

— Пам'ятаймо, що кожен з нас має свою вільну волю на свої вподобання. Одних людей за щось люблять цінять і навіть підтримують, інших — ні. Друзів, приятелів, сусідів, знайомих вибираємо за якимось ключем. Вони мені підходять бо мудрі, дотепні, розважні і тому подібне, словом, вони цікавлять мене. Ніхто не зобов'язаний любити всіх, бо то є нездорове. А певне середовище запевняє, що їх потрібно любити, хоч би за то, що вони інші. І тут не даймо себе переконати! Завжди маємо право думати і вирішувати! Думаймо!

— Сексуальна орієнтація людини мене цікавить тільки тоді, як що я маю сексуальні наміри до цієї особи. В інших випадках мені без

різниці, яка в кого орієнтація. Так для чого ж вони постійно повідомляють і рекламують свою орієнтацію? — запитала я в простір.

— Шефом Берліна є гей. Не носиться зі своєю відмінністю, але також не удає з себе когось, ким не є. Не зауважила тенденції до розмов в зв'язку з якраз тією відмінністю. Також маю знайомих, які кохаються інакше і незважаючи на вразливість, не відрізняються нічим від інших. Перевершують культурою не одного гетеросексуального. Не згадують про відмінності. Говорити про те, що вони кращі, це черговий спосіб на то, щоб спровадити їх на дно. І не тільки їх, кожен, хто мислить інакше, є переслідуваний в Польщі. Інакше то виглядає в великих містах, а інакше на глухій периферії, — написала Тайга, не знаю, адресувалося це мені, Кучеру, чи Киці. Відповіла я.

— Тайга, з історії костюму пам'ятаю, як на троні був король-дитина, всі придворні ходили в коротких штанцях, оздоблених бантами. Підлеглі копіюють короля, щоб йому сподобатися.

— Іван, то не обов'язково в наш час. Шеф Берліна пожинає критику і похвалу. Ніхто не оцінює його по тому, що гей, тільки по компетенції керування містом! Вибирали його на чергову посаду. І не думай, що його вибирали тільки геї! Тільки тут толерантності відчувається значно більше, ніж в країнах постсоціалістичних!

— Так, ми тут дикі, тільки це в нас умова виживання. Законотворчій громадянській вже лежать на кладовищі. Мінімальна пенсія у нас — 80 євро, а мінімальний прожитковий рівень обходиться в 160 євро, — відповіла Тайзі, тоді курс євро в нас був 10 гривень. Якийсь час її не було чути, можливо образилася? — Тайга, порівняно з нашим мером, ваш ідеальний, — я постаралася згладити свою різкість. Для наочності показала один із виступів нашого мера “Льоні Космоса”. Він тоді керував Києвом. Ще трохи подискутували з Тайгою, а потім прийшов Мовчун і підвів підсумки нашого диспуту.

— Геї не носяться зі своєю меншістю, а ціоти верещать.

Кому він написав? І що хотів цим сказати?

— Що означає “ціоти”? — запитала, не розраховуючи на відповідь. Здивувалася, коли відповів.

— То само, що гей, але їм то не подобається.

— В нас так само називають, але депутати постановили, рахувати це хуліганством, — писала я, готова спілкуватися з Мовчуном на любую тему.

Обізвалася толерантна Біла, пожалкувала за втраченою пристойністю. Я сперечалася з нею, відстоюючи право на власну думку.

— Іван, гарно говориш. Маємо право на власні думки, — підбадьорив мене Кучер, йому подобалося, як я борсалася, воюючи зі співрозмовниками і з тлумачем.

Тоді Мовчун “добив” нас. Вивісив зсилку про крематорії в Швеції.

— До такої Європи ми приєднуємося, — застеріг.

— Це страшно, але про це потрібно знати, — зайняла я більш-менш нейтральну позицію.

— 15 лютого лечу до Швеції і ніхто мене не залякає. Святкуватиму там добре. Буду цікавитися їхнім мистецтвом, архітектурою, музикою і аніме. Не буду вдаватися в ту дискусію. А що до Європи, то вона мені десь. Цікавлять мене люди, а не континенти. Кожен прямує туди, де його призначення. Світ завжди хилиться до занепаду, як все, що колись стало на ноги. Така періодичність речей. Причини різноманітні й другорядною справою є, чому це так і для чого, — Киця відповіла Мовчуну, а заодно і всім нам.

— Киця, дуже гарно і мудро написала. Все має свій початок і кінець, але робимо так, щоб той кінець не наступив нам зашвидко, — Кучер оцінив Киціну мудрість.

Може Тайга й незлопам'ятна, але запам'ятала моє відношення до геїв. Пізніше, коли Мовчун вивісив жарг, де жінка просить захистити її kota від наклепу сусідів, що жаліються ніби той кіт гвалтує їхнього хом'ячка і морську свинку, Тайга нам тему геїв пригадала.

— Кіт хом'ячка? А білочку? За це kota каструвати? Ну ні! — написала з викликом.

— Я бачив, як півень kota. В природі часом буває щось дивне, — поділилася і я своїми спостереженнями.

— Хм. А до геїв чіпляєшся, — написала Тайга.

— Але то була кішка, так що з цим було все в порядку, — уточнила їй деталі.

— А ні! Як півень кішку, то все в порядку! — згодилася Тайга.

— Ото ж, і я так думаю.

Реальність.

— Уже прочитали, може скінчимо сьогодні?

— Як хочеш, Барин. Ще маємо трохи часу, але як скажеш.

— Будеш писати книжку? Ти не хочеш!

— Чому не хочу? Буду писати.

— Діалоги?

— Так, діалоги також, багато діалогів.

— Діалоги в сексі?

— А чому ні?

— Одна мені говорила, що то заважає їй зосередиться. Вся була така зосереджена, очі закриті і вона їде, їде. Хотіла дуже отримати оргазм. Може уявляла когось іншого і розмова їй перешкоджала. І дихала, дихала так, — сказав Барин і зімітував її дихання.

— Тобі не сподобалося?

— Чому ж, сподобалося.

Після уроку польської, коли ми прочитали наші три сторінки і ще залишилося трохи часу, розмовляли, я тренувалася в розмовній мові.

— Що пишуть тобі жінки?

— Нічого не пишуть, вони мавпи.

— Ти напиши.

— Я написав вчора.

Вчора Барин мав друге побачення з Лесею. Знову випив з нею кави і коли розходилися, вона провівши його, поцілувала.

— Вона поцілувала мене, бо я прикинувся несміливим, — пояснив мені.

— А для чого ти прикинувся несміливим, Барин?

— Ну так, — Барин зітхнув.— Не прикидався я, насправді несміливий, — прочитав мені лист, що написав Лесі після зустрічі. Не отримав на нього відповіді і тепер сердився.

— Барин, напиши їй ще, — порадила я йому.

— Ні, тепер вона мусить написати. Це як в шахах, тепер її хід.

Барин був категоричним і ми поміняли тему розмови, поговорили про погоду, про ціни в магазині, про фотографії.

— Лентина, ти листуєшся з чоловіками, вони висилають тобі фото?

— Так, звичайно.

— Різні? І пляжні?

— Пляжні також і не тільки пляжні. Рекламують себе.

— Я був одній жінці послав її фото анонімно. Скомбінував, до її обличчя доточив голе тіло і відіслав. На конверті не написав адресу, щоб не знала хто то послав. Я зробив бридко.

— Навіщо ти так зробив?

— Не знаю. Можливо тому, що то був кінець наших стосунків, вона пішла від мене. То був поганий вчинок з мого боку, бридкий.

— Вона тебе покинула?

— Наші стосунки закінчилися.

Реальність.

— Трохи на сайті на геїв напала. Не можу згодитися, що може бути сім'я геїв, це не природно.

— Ти не розумієш, в суспільстві закони вовчі. Владу беруть силою, хто сильний той при владі. Фізично чоловіки сильніші, їм не потрібно тратити сили на вагітність, на виховання дитини. Вони закони пишуть вигідні для себе.

Лєнтина сиділа за комп'ютером, а Діна відпочивала на дивані. Говорили.

— Глянь, Діна, ти б не стала брати, щоб розводити тварин, двох самців, або самиць. Брала б пару, самця і самицю.

— Діло не в тому. В тих країнах, де не користуються контрацептивами, жінки взагалі не мають ніяких прав. Вони не можуть себе відстоювати, бо завжди, або вагітні, або з малою дитиною. Не мають сили, вони слабкі і незахищені. Там де стали народжувати менше, чогось добилися. Але жінки завжди будуть слабше чоловіків, бо ростять дітей.

— Я проти того, щоб геї усиновлювали дітей, вони не виховують їх нормальної орієнтації.

— Вони зараз наймають сурогатну матір, — сказала Діна.

— Ну, то ще гірше.

— Думасш будуть брати жінок в рабині, для народжування дітей?

— Як би це було можливо, давно б так зробили. Давні греки любили хлопчиків, але мусили бути бісексуалами.

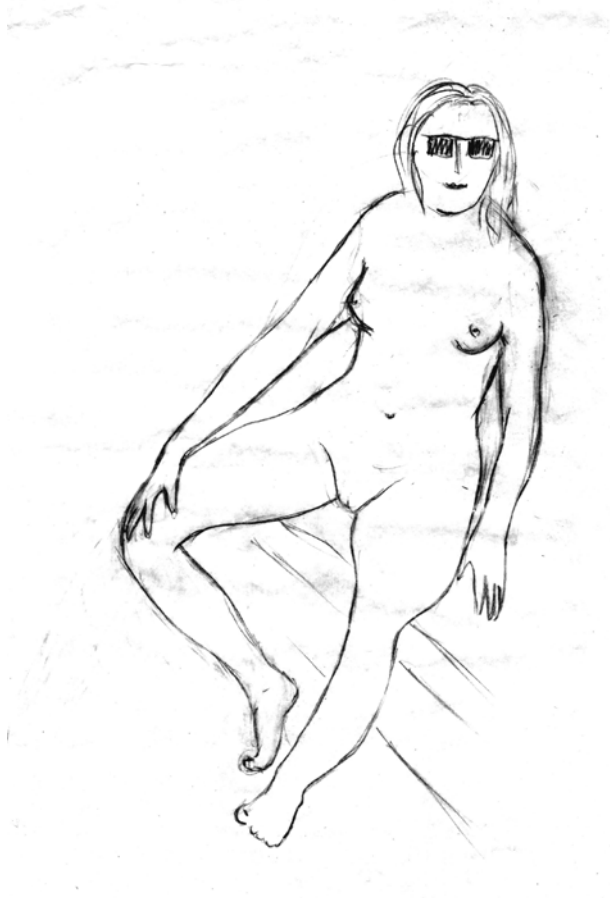
— Лєнтина, я тепер розумію, що вони просто мусили вбити

Сократа. Всі греки, як греки, люблять хлопчиків, а він любить жінку, та ще й таку.

— Ксантипу?

— Ага. З невірноваженим характером.

Автор роботи В. Корнієнко.

Реальність.

— Вона написала мені.

— Хто?

— Леся. Написала, їй дуже мило, що її присутність не набридла мені. І віртуальний поцілунок прислала. Тепер мій хід, я маю їй написати.

— Барин, так напиши!

— А! Не відразу. Потрібно трохи зробити перерву, — вирішив

Барин.

— Ви домовилися про наступну зустріч? — запитала в Барина.

— Ні. Вона нічого такого не писала.

— А ти?

— Так і я їй ще не писав нічого. Що ти робила, Ілентина?

— Писала книгу, Юзліс мені про секс розповідав.

— Розповідав, як він управляє секс?

— Так. Я розпитувала, він розповідав, — докладно відповіла.

Барин зніяковів і захікав.

— Ілентина, я одного разу говорив з жінкою про секс. Вона говорила, що дозволяє у всі діри. Розумієш, про що мова? Я сказав їй, що мені подобається до бузі. Тоді розповіла мені, як вона то дуже любить. Вона їм ссе, так, що чоловіки не витримують і їй то дуже подобається.

— Вона тобі продемонструвала? — запитала я. Барин не відразу зрозумів, про що мова, нарешті здогадався.

— Ні. Ми тільки пів годинки порозмовляли. Це було на автобусній зупинці. Випадково познайомилися, а потім вона поїхала в свій бік, а я в свій.

— Написав уже Лесі?

— Та я подумав, чоґо писати перед вихідними, потім напишу.

У вихідні ми не зустрінемося, бо вона мешкає з дочкою у одному покою.

— Ти напиши і побажай гарних вихідних, так мені чоловіки бажать. А потім запроси її до себе.

— Добре, я подумаю. Але запросити до себе, то ні. Ліпше, щоб вона мене запросила.

Барин подумав і написав. Він напросився до Лесі в гості, запропонував, щоб вона приготувала каву, а він купить тістечка і прийде до неї. Тоді й поцілунок буде не віртуальний.

Реальність.

Мовчун знову не виходив на сайт. Може він приревнував мене до Кучера? Вивісив пісню зі змістом — я бачив, як ти цілувалася з іншим. Мені повисив, щось такого, що має означати, ніби йому все без різниці. Може це відповідь на мій лист? Я запитувала його, як нам краще закінчити книгу, песимістично, чи оптимістично. Почекала трохи і знову зачепила Мовчуна, написала йому, заспокоїла:

— Мовчун, є тільки ти! Ніхто не може конкурувати з тобою!

Без результату. Мовчав невблаганний. Він не мав інтересу ні до мене, ні до написання книги. Тільки я дурна вчепилася в нього, як реп'ях в кожуха і не давала зникнути нашим стосункам. А він, чомусь не міг написати мені прямо, щоб залишила його в спокої, сказати це своїми словами, а не піснею. Мабуть розраховував, що колись мені набридне наш монолог і сама його залишу. Скоріш за все, Мовчун знаходив спілкування на інших сайтах. Але я не переслідувала його. Роверист зник остаточно. Киця, Сабріна, Вода, Руна і Тайга ще спілкувалися зі мною, та Тиха радо сприймала мою присутність. Тільки важко було їм говорити зі мною, жінкою, яку перед тим сприймали, за чоловіка. Мені також було важко.

— Привіт, Марго! Вчора бачила Арія, передавав тобі привіт. Запевнила його, що як ти будеш в Києві, то гвалтувати не станеш. Засмутився. Говорить, що хоче бути згвалтованим тобою, — написала Киці, дослівно переказавши слова Арія.

— Добре, то тепер я тренуватимуся, зберігатиму сили на гвалт. Маю надію, що весною приїду. Тебе, Ілентина, запрошую до нас.

— Дякую, якщо все буде добре, то приїду в наступному році. Хоч спробую приїхати. Як Мовчун? Має серйозний настрій?

— Ні. Має добрий. Говорила з ним годину тому. Буду в нього за три години, бо має мені щось награти, а потім їду на роботу.

— Гарний настрій це дуже добре! Розкажеш мені як було!

— Ти дуже любиш Мовчуна. А він тебе не запросив. Знає, що ти є Ілентина.

— Я йому не подобаюся, що тут зробиш. Я його люблю, але

він в тому не винен, не мусить мене любити. Має право любити кого хоче. Головне, щоб не сумував.

— Запитаю його про тебе, бо ніколи про то не розмовляли. Мовчун то складна людина. Є добрий, але одночасно не може відкритися для іншої людини і не уміє рухатися, як спринтер по дорозі життя.

— Ой! Марго, будь обережна в розмові про мене. Я часто ранила його. Він може подумати, що я розповіла тобі щось, чого не варто було говорити. Будь делікатна, він є дуже вразливим, — написала і чекала на відповідь. Відповіді не було. Чекала наступного дня, щоб розпитати Кицю.

— Як вчора, Марго мала візит до Мовчуна? Почастував тебе чаєм?

— Так, — відповіла мені одним словом.

— Розповіси, як матимеш час?

— Зараз не маю, потім напишу.

Не написала. Забула? Але я думаю, не забула, не було про що писати. Не захотів Мовчун говорити про мене.

Реальність.

У вечері ми не говорили. Юзліс був дома не один і не мав можливості мені розповідати. Я подзвонила йому вранці.

— Вітаю, Ілетина, нарешті зможемо поговорити. Але я згадував і не можу нічого такого пригадати, все звичайне.

— Розкажи про звичайне, це саме цікаве.

— Звичайне воно і є звичайне, ти сама знаєш, як воно виглядає.

— Я знаю зі свого боку, розкажи, як то виглядає з твоєї точки зору.

— Запитуй, бо не знаю, як розпочати.

— Юзліс, почни від того, як у вас доходила справа до сексу, не домовлялися ж ви наперед, що от тоді то в нас буде секс. Як було? Вийшла з ванної? Доторкнулася, як спали разом в ліжку? Як?

— Ти мені про ванну нагадала. Я сидів на дивані, вона вийшла з ванної і я відчув, що вона має велике бажання. Не знаю, чим я відчув, відчув і все.

— Вона в ванній розігрілася.

— Може десь доторкнулася до себе, може десь її залоскотало, але я відчув бажання. Зупинив і навіть не дав одягнутися.

— Дійсно, для чого ж одягатися, як що тут роздягатися потрібно. Ви пішли в ліжку?

— На дивані. Я її пригорнув, поцілував, попестив де треба. Ледве встиг зняти штани. Це було її бажання воно і мені передалося.

— А коли твоє бажання? Як тоді робиш?

— Я чекаю її в ліжку, коли вона прийде до мене. Вона приходить, лягає поряд, по тому, як я цілую і пригортаю її, відчуває моє бажання. Ну а далі, як що вона також хоче, то ми продовжуємо.

— А як тоді, коли жінка від тебе хоче, торкається, провокує?

— То не то. Але є таке поняття, як чоловічий обов'язок, потрібно його виконувати. Жінка хоче, їй потрібно і я мушу. Але тоді не такі відчуття і оргазм не такий гострий, все якось не виразно, змазано.

— А щось такого, незвичайного, наприклад секс на “люстрі”, пробували?

— Ні. На підвіконні раз у мене було, в готелі. Це була туристична група. Нас поселили по кілька чоловік в номер. Так що там ніяк не можна було. А за фікусом і пальмою на підвіконні, це було саме непомітне місце. Екстрем, звичайно, нерви напружені, в любу хвилину хтось може побачити. Тому все поспіхом, швидко. Щось в тому є. А так, то я не люблю спішити, стараюся розтягнути той процес максимально. Люблю повільно насолоджуватися.

— А секс на кухні? Жінка щось такого робить, а ти...

— Ні! Ти що! Я ж розумію, як що жінка, щось робить, то в неї не сексуальний настрій.

— Вона тоді тебе не збуджує? Не приваблює?

— Я не пристаю до жінки, коли вона миє посуд, чи підлогу. Я ж розумію, що то недоречно. Один раз спробував, мені розказали і я зрозумів, що жінка тоді не хоче сексу.

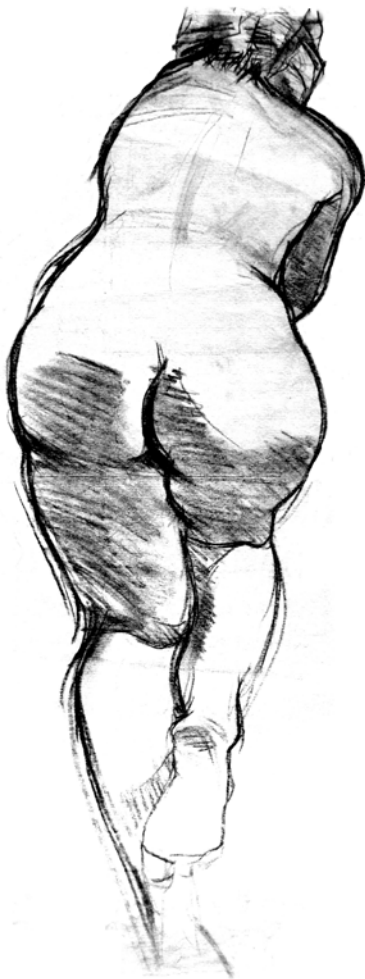
— Як це було?

— Вона мила посуд, я підійшов ззаду, взяв руками за груди, притиснувся до попи і ним потерся. Мені розказали, що миття посуду не викликає в неї еротичних фантазій і взагалі не збуджує. Я це засвоїв, не дурень.

— Буду зараз описувати почуте. Як що виникнуть питання?

Валія Киян, Юра Лоцький. Знищити в онлайн, або кінець Казанови

— Ти ж знаєш, я завжди, як тільки, так сразу. Дзвони.

Автор роботи О. Бойко-Гулівата.

Віртуальність.

Білим копитом вдавило зелений мох. Внизу відзеркалювала вода. Озеро синіло оточене стрімкими горами. Зеленіла долина. Це сюди на зиму прийшли однороги? Дзвеніло прохолодне повітря, але росла трава і мох. Табун пасся.

ВОНА запропонувала йому прийти до однорогів і не дістала відповіді. Можливо ВІН тут, а може ні. Пригинаючи ногами мох, пішла. Від табуна назустріч мчала біла одноріг. І раптом весь табун побіг за нею слідом, тільки стукіт копит луною рознісся по долині. Стала розгублена. Затопчуть? Ні! У віртуальності, можна піднятися в повітря. І все ж ризиковано. Біла примчала перша, злетіла на неї, розкинула руки, тільки вітер свистів у вухах. Неслися з табуном по долині. Мимоволі шукала очима чорного однорога. ВІН тут, чи ні? Не бачила, табун великий. ВІН може все, що захоче, якщо чогось не робить, значить не хоче. Грива сікла обличчя. Припала до білої шиї. Мабуть немає його в табуні. Не видно. Знову пасла поглядом табун, надіялася.

ВІН був тут! На чорному однорозі йшов крізь табун! Свіжий вітер, стук копит, сонце, дзеркальна поверхня води, чорний і білий однороги помчали поряд!

Реальність.

— Що ти хочеш від того поляка? Хочеш, щоб він на тобі оженився? Даремно на це розраховуєш.

Діна додавала вершки до кави, подумала і долила ще трохи. Ілентина пила каву без вершків.

— Я не розраховую, що він одружиться, якщо за п'ятнадцять років чоловік не одружився, значить його влаштовує все так, як є.

— Він не такий розумний, як ти собі уявляєш. Просто він уміє промовчати.

— Хай так. Уже не дурень.

Розмова йшла про Мовчуна.

— Це ще не відомо. З чого ти взяла, що він розумний? До книжки він не написав ні слова. Що він взагалі зробив розумного?

Ілентина спробувала згадати. Згадати було нічого. Все, що згадувалося, була її уява про нього. Мовчуна вона не знала.

— Але деякі чоловіки пишуть взагалі примітивно. Навіть не можна пофантазувати.

— Що пише Мовчун? Пише? З тобою книжку? Ти спочатку виріши, чого ти хочеш.

Лентина знала, що хоче. Вона хотіла Мовчуна, незалежно в якому статусі. Хотіла мати його співавтором, другом, коханцем, ким завгодно. Про це промовчала. Сказала тільки.

— Я все розумію.

Каву пили мовчки.

10

Реальність. Недалеке минуле.

В Киці на стіні від мене кіт абсолютно п'яний.

— Ой е! Як я йому співчуваю!

— Я також! — підтакнула Киці.

— Забагато цинізму, Іван. Мабуть ти сам зараз в такому стані.

— Що ти? Я ще можу писати!

Кучер вирішив нас помирити. Для них я тоді була Іваном.

— Що сталося? Котик любить випити? Це свій в дошку кіт. І курити також любить, але тільки цигарки з фільтром. Хороший то є котяра, хоч на такого й не виглядає.

— Змучилося бідне звірятко, — Тиха вступилася за кота.

— Котик стомився, ліг і відпочиває, може він цілу ніч мишей ловив, або по кішках бігав? Хіба не може котик відпочити?

— Побач, Іван, поспати не тільки можна, а навіть потрібно. Цезар Наполеон спав собі кілька раз в день по 15 хвилин, а в ночі спав тільки чотири години. І був то чоловік рішучий і вольовий, — Кучер від кота перейшов до Наполеона.

— І чим то скінчилося? Як що багато часу щось робиш, обов'язково щось зробиш і не завжди собі на користь.

— Іван, ти трохи філософствуєш, але робиш то гарно. Хтось колись розповідав, що все що розпочиналося, мусить колись закінчитися. Тому й закінчилося. А Марго сидить в кіно зворушена дуже. А як набридне їй кіно, то повернеться до інтернету, шукати нас. Тільки плакати буде, бо жінки завжди плачуть на фільмах.

— Все так. Тільки по різному все починається і по різному закінчується. Марго плаче? То який має бути фільм, щоб вона плакала?

— Не знаю, що то за фільм, я не дивлюся фільми, тільки спорт. Але плакати то вона мусить. Хіба що вип'є стакан, як той кіт, то буде смілива.

— Як що мусить, то буде. Сьогодні вона вже напевно пила на велосипедній прогулянці. Не знаю, як багато, може, як той кіт?

— То правда! Маю запитання до тебе. Граєш на якомусь інструменті, ну на балалайці, чи іншому?

— Ні тільки на нервах. Але дуже досконало.

— Вірю без доказів. А може співаєш добре щось? — запитав Кучер.

— Як тільки буде добрий інструмент з міцними нервами, так відразу гратиму, а співати ні.

— Бо Марго гарно грає на роялі і могла б щось виконати гарного на моїх похоронах. Бо я дуже розхворівся, весь простуджений і мабуть довго не проживу. Було б гарно, грає піаніно і голос чоловічий, мабуть твій. Як ти на то?

Кучер тоді ще не знав, що я жінка.

— Скрипуче дерево довго живе. Марго тобі ще до танцю зіграє. Тебе втішить, що ми всі там будемо? Ти повинен дбати про своє здоров'я, перестань пити, а потім палити.

— Що тоді мені залишиться? Інтернет?

— А що робив би, як би спав так мало, як Наполеон? Роби то!

— То пив би горілку, щоб більше спати.

— Ні, ти придумай, щось інше, бо то не оригінально.

— Тоді малював би так, як ти, але тільки малював би Сабріну і Марго. Однаково одягнених і неодягнених.

— Малюй! Кучер, думаєш, Марго нас буде кохати, як що ми будемо зітхати і уявляти, як вона нас похоронить?

— Закінчуємо розмову про те, як вона нас похоронить.

— Давай тільки про те, як будеш їх малювати. Як вони на тебе будуть дивитися здивованими очима.

Так ми з Кучером вели невинні розваги в інтернеті.

— Гарно порозмовляли, — прокоментувала нас Киця. Підвела підсумок.

Віртуальність.

Пливли обнявшись в білих хмарах. Було спокійно і гарно, а ще

було відчуття безмежної довіри.

— Знаєш, що прочитала недавно?

— Що?

— Секс хороший з тим чоловіком, з яким хороше і без сексу.

— До речі, про секс. Піст закінчився.

Легко і ніжно пестив груди, теплий м'який живіт і нижче.

Дотики рук, дотики губ, ноги переплелися.

— Ти говорила, що можеш торкатися губами.

— Губами? Куди? — провела рукою йому по грудях. — Тут?

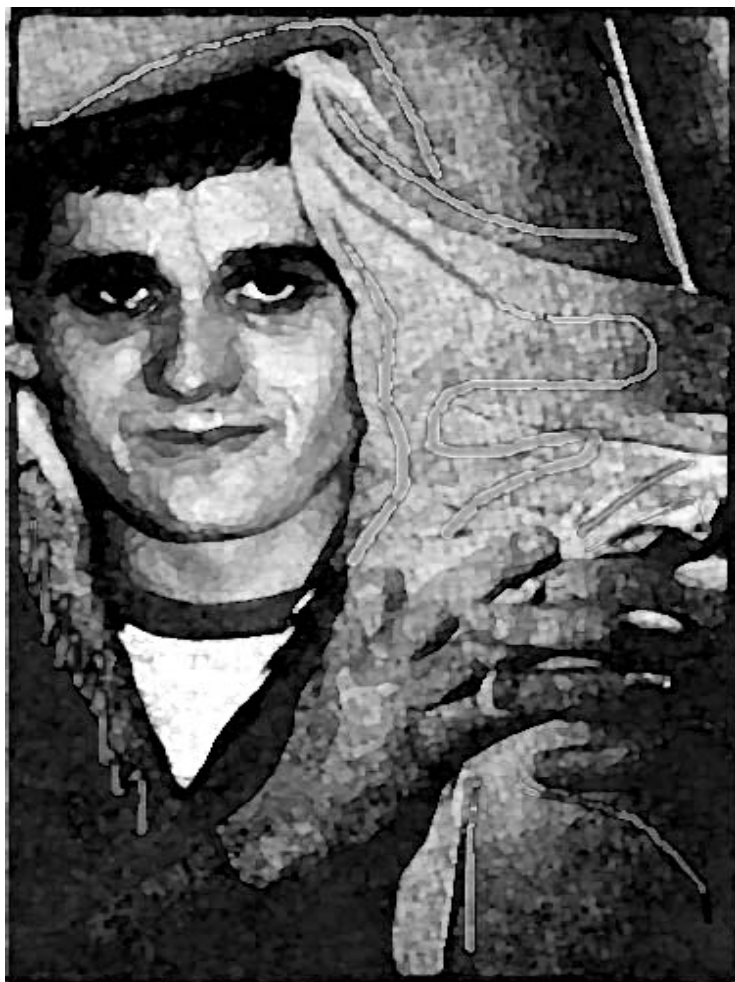
— Поцілувала. Опустила руку на живіт, провела по шляху маленького кучерявого волосся. Чекав, поки та рука ніжно торкалася знайденого, легенько стискала, рухала.

І почалася розвага в пухнастих білих хмарах, невагомі, не мали іншої опори, тільки два гарячі тіла. Не так просто було щось зробити і це ще більше розпалювало. Уже не знали де верх де низ, та й не було то важливо, потроху в їхніх рухах визначився ритм. Пристосувалися, знайшли, чим триматися один одного, щоб іншим рухатися. Хмари курилися від тих шалених рухів.

— Ах! А феєрверки будуть?!

— Будуть!

Феєрверки вибухнули. Ах! Було фантастично гарно і хмари огортали їх.

Автор роботи Є. Смаж.

Реальність.

— Пора спати. Що ти робиш? — Діна звично натякала Ілентині, що їй заважає світло і стукіт клавіатури.

— Я складаю листи Жепарда в окрему теку, мені потім простіше з ними працювати.

— Це той, що онанірував на курячі яйця?

— Ні то був Ярема, а це француз.

— Ти страшна людина, в тебе чоловіки ведуться навіть на курячі яйця, — сказала Діна й пішла спати. Ілентина виключила комп'ютер, вже дійсно було пізно, лягла в ліжку. Не спалося. Пригадала, як то було з тими курячими яйцями.

Листування з греком затихло. Дік з Кіпру коротко і ясно розставив все на свої місця.

— Хочеш такого, як на фото, їдь на Кіпр. Тільки для країн СНГ є проблема з візою. Вирішиш її, то бачиш, що тебе тут чекає, — написав і прикріпив до листа фото свого напівпіднятого члена.

Чекало на Кіпрі тільки то, нічого іншого. Одружуватися Дік не збирався, його влаштовував сталий зв'язок. Ілентина навіть не мала іноземного паспорта, не збиралася нікуди їхати, її влаштовувало листування по електронній пошті. Тепер, якраз листування їй не вистачало. Спробувала листуватися з чоловіком любителем випити з Мальти. Нічого не вийшло. Якщо написані вранці листи, ще можна було перекласти тлумачем, то з написаними у вечері ніякий тлумач не справлявся. Листуватися з російськомовними чоловіками, без мовного бар'єру не змогла, вони дратували своєю прямолінійністю і бажанням сексу без зобов'язань. Ілентині подобалося працювати з перекладачем онлайн, він вносив несподіванки. Коли запропонував листуватися Ярема, згодилася. Ніяких інших пропозицій тоді не було, вибирати було ні з кого. Фото насторожували. Завжди сидяча поза, часто в ліжку, на деяких фото напіводягнений. Щось було в тій позі, що викликало сумніви. Ілентина тоді старалася не спілкуватися з інвалідами, не мала наміру міняти спосіб життя, не хотіла нікого прив'язувати до себе і прив'язуватися самій. В анкеті у Яреми нічого такого не було вказано. Тільки у вимогах до партнера було зазначено.

— Люблю, щоб груди були не силіконові, а натуральні, не має значення великі, чи маленькі.

Реальність.

— Ми були на весіллі в подружки. Нас поклали спати в незнайомих людей, у сусідки нареченої. Мене і мою подругу. Без постелі, без нічого, на підлозі, на килимі з таким товстим ворсом, — сказала Єва і показала товщину ворса. Тася дуже уважно подивилася, перепитала, чи були простирадла, шокована їхньою відсутністю, запитала ще щось. Але Єва не збилася з теми, вона розповідала Ілентині до книжки. Сиділи за столом, на столі стояла маленька ялинка прикрашена яскравими кульками.

— Нам не спалося і ми стали пригадувати самі прекрасні сексуальні моменти в житті. В неї був коханець, жонатий чоловік. Зустрічався з нею, мали секс в самих незвичних місцях. Дуже сильне, незабутнє враження в неї було від сексу в альтанці на дитячому майданчику, весною в грозу, коли лив сильний дощ, а вітер зривав білі пелюстки квітів. З даху летіла вода з білими пелюстками, вітер задував на них бризки, а вони кохалися. То був дуже емоційний секс. Потім пригадала як вони на даху гуртожитку, звідти відкривався прекрасний вид на всю Одесу і на море. В дома в нього було все добре, дружина, дитина, а з нею він відпочивав, відривався на повну силу.

— Це прекрасно! Це просто чудово!

— Не так це й чудово, Тася. Це була трагедія. Вона не могла влаштувати своє життя. Він привчив її до такої романтики, а повсякденне життя трохи інакше. Вона страждала.

— Так це ви не про себе розповідали?

— Про свою подружку. Про себе якось трохи ніяково, — пояснила Єва.

Тася не прислухалася до відповіді, а тим більше до проблем. Вона була в захваті від романтичного сексу. Після паузи Єва розповіла ще.

— В моєї іншої подруги по гуртожитку був надзвичайний секс в брудній кімнаті, на брудному матраці. Оточення для них не мало значення, переважали емоції. Це був секс не з майбутнім чоловіком, звичайно, вона тоді ще не була з ним знайома.

— Як на брудному? — акуратиста Тася з брудом не могла змиритися.

— Ну, звичайний, не новий, який він є в гуртожитку? Без

простирадл. Там їм було так гарно, що оточення їх не хвилювало, — роз'яснила Єва.

Тася стала пригадувати, який страшний брудний матрац був у Німеччині в готелі, коли вона була там в туристичній групі. Перечекавши ці спогади, Єва продовжила.

— Звичайно своєму чоловікові вона про це не розповідала. Так сказала, що було щось, всього два рази і все не те.

— Навіщо говорити? Не потрібно знати чоловікові зайвого, тільки він і більш нікого!

— Але ж він бачить, що вона вже втратила невинність. А так, все що було раніше, все не те.

— Чоловікам не можна говорити, — переконувала Тася.

— То вже пізно, Тася. Уже давно все сказано і вони уже скільки років разом прожили. Мабуть такий шалений секс не буває з тим, з ким потім одружуєшся.

— Не скажіть. По всякому буває, — багатозначно почала Тася і не продовжила.

Реальність.

— Марго, бачила сьогодні Арія, передавав тобі палке вітання з Різдвом. Бажає тобі міцного здоров'я і багато сили для гвалту! Він про то мріє. Ще бажає тобі веселих свят і міцно тебе цілує. Я також вітаю тебе і бажаю звичайної людської любові, — так я написала Киці перед Різдвом, після зустрічі з Арієм.

— Ти є чудесна, — відповіла мені Киця. — Ілетина, я власне тільки повернулася до дому. Була з Мовчуном, з його колишньою дружиною і сином у його сестри. Було дуже мило, почувала себе так, як би була зі своєю родиною. То власне й кохаю в Мовчуна, ту його доброту, а все інше і віра і політика не мають для мене значення. Вітаю тебе, знаю, що ваш Свят-вечір за два тижні.

— Ти також чудова, Марго! Я знаю, що Мовчун дуже добрий.

— Я звикла до самотійності. Дуже ціную можливість такого життя. Коли я хочу, я є з людьми. То трохи егоїстичний підхід, бо коли інші хочуть бути зі мною, я волю бути сама. Але так є. Весною я виберуся до України. У лютому їду до Швеції. За місяць їду на два тижні в гори. Подумай над приїздом до Польщі і над своєю виставкою тут. Я б могла зорганізувати тобі це тут, в Лодзі, бо я знаю трохи

людей, які цим займаються. Обдумай то.

— Подумаю. Це цікаво. В Україні тобі сподобається. Я також дуже самостійна, можливо навіть занадто.

Реальність. Минуле.

— Люблю, щоб груди були не силіконові, а натуральні, не має значення великі, чи маленькі.

На такі вимоги до партнера, написала Яремі, що маю маленькі натуральні груди, не силіконові.

— Яка в тебе кицька? — Ярема поставив наступне запитання. Я не мала в домі kota, та не стала про це писати, якщо потрібний кіт то буде, це не проблема.

— Красива, — написала у відповідь.

— Голена, чи волохата?

Тут я задумалася. Уявила голеного kota, знала, що так роблять, ловлять дворового kota, голять і продають, як kota дуже цінної породи. Іноземці, здається, так не робили. Виникла підозра.

— Яка кицька тобі подобається більше? — запитала Ярему.

— Волохата кицька сексуальна, а лиса кицька краща для лизання, — відповів.

Власне в цьому місці я стала розуміти про що йде мова. Вирішила обходити гострі кути і розтягнути спілкування так довго, наскільки буде можливо. Ні на що серйозне не розраховувала. Спілкування з допомогою перекладача розважало. Домовилися обмінюватися фото. Навчена Діком, які можуть бути фото, попередила, що мій комп доступний всім. Перший час Ярема стримувався. Про себе писав дуже скупі, живе один з собакою, має дочку. Запитував у мене, чи маю я дітей і який вид сексу мені подобається. В анкеті було вказано, що він з Фінляндії, а виявилось, з Прибалтики, в Фінляндії живе його дочка. Російську мову він не знав. Я перекладала з української на англійську, перекладач трактував мої слова по своєму.

Одного разу хотіла похвалити його зріст, він був високим, на мою похвалу, замовк образений. Щось перекладач наплутав. Ярема подумав, що я шукаю в чоловіків великого члена, а свого, мабуть, великим назвати не міг.

— Тобі не подобається мій член? Це занадто не багато? Я

сподіваюся, що я можу також бачити тебе, твою кицьку і груди. Потім ми зможемо онанірувати і думати про нас, ми створіння любові, — написав, на додаток прикріпив фото члена. Прийшлося запевнити Ярему, що я не люблю великого члена і вважаю його інструмент хорошим. Похвалила, бо не хотіла комплексувати чоловіка, ким би він не був. Написала і вже хотіла відправити лист, але щось мені не виходило, попросила Діну допомогти і першим же кліком мишки вона відкрила отримане фото нового члена.

— Ой! Що ж це таке? Який страшний! А я була той попередній заплювала, а то виявляється був ще хороший, — вигукнула Діна, нагадала про фото Діка, де він гордо освітив перед камерою свого напівпіднятого. Ярема знімав камерою без підсвічення. Як змогла, заспокоїла Діну, пообіцяла попереджати, говорити куди не варто клікати. Відправила лист.

— Це добре, що мій член придатний для тебе. Ти хочеш брати це до себе в рот і лизати? — Ярема підбадьорився визнанням його члена, як хорошого. Попросила не присилати мені такі відверті фото, бо це шкодить моїй репутації. Пояснила, що ніколи не лизала члена і не маю наміру так робити. Чоловік для мене в першу чергу друг.

— Добре, дорога, ти не мусиш лизати мого члена, але я хочу лизати твою кицьку і смоктати твої ніпелі, перед тим як штовхнути свого твердого члена у твою вологу піхву. І переміщати його спочатку повільно, а потім швидше і швидше, поки ми не отримаємо одночасно вибухові оргазми. Багато поцілунків і міцні обійми.

Відчуття реальності накрило і здивувало. Так не могло бути, але так було. Дуже реально, навіть більш ніж реально відчувалося все написане. І насолода і протест були в мені одночасно.

— Ярема, ти хочеш зробити зі мною секс? Не говорячи мені про любов, не роблячи прогулянку на природі. Тільки просто секс, як з повією? Я не хочу так! Я хочу романтичну прогулянку на природі, я хочу чути багато слів безмежної любові. Я хочу любов! Хай це буде віртуальна любов, але любов!

Відреагував Ярема на цей лист, строго по чоловічому — немає сексу, немає листів. Потім запросив на якийсь музичний сайт, подарувавши жовту троянду. Музичний сайт для мене був незвичним, враховуючи, що на моєму комп'ютері звукової карти тоді ще не було.

— Ти дивовижний, Ярема! — похвалила його за увагу до мене.

— Напиши мені про себе, — попросила. Писати про себе Ярема не став.

— Ні за що дякувати, Лентина. Я не хочу ні жовтих, ні червоних віртуальних троянд. Я хочу тебе, твої груди і фото твоєї кицьки.

Запевнила Ярему, що хочу зробити фото своїх грудей для нього, але я не маю такої можливості. Зараз зима в квартирі холодно, спробую зробити фото весною, як стане тепло. В такий спосіб я перенесла рішення проблеми на майбутнє. Ярема повірив, регулярно прислав мені фото свого члена, як він онанірує і фото свого обличчя, який вираз воно має під час цього процесу. Я не надіялася, що він чекатиме до весни. Ще мені була незрозуміла його любов до ніпелів. В одному з листів до Діка, я тоді ще трохи листувалася з ним, попросила пояснити, що означають ніпелі. Дік довго розповідав мені, як чоловіки люблять їх цілувати, прислав ще один варіант фото свого члена, знову пояснював і нарешті я зрозуміла, ніпелі — це соски грудей. Не мала комплексів до оголеного тіла, попросила Діну сфотографувати мені груди, без різкості і в контражурі, зробити художнє фото. Зробила. Відіслала. Ярема подякував і похвалив.

— Мене запалює таке еротичне фото. Роби більше фото твоїх грудей і кицьки. Ти маєш дуже хороші ніпелі, я хочу смоктати їх. Я також хочу лизати твою кицьку і лоскотати своїм вусом твій клітор, а потім штовхнути мого твердого мов камінь члена у твою щільну мокру піхву. А потім рухати його швидше й швидше поки ми разом не отримасмо бурхливий оргазм, — знову Ярема мене віртуально палко обнімав й цілував.

Він мене дивував. Сайт на який запросив Ярема захопив мене, як нова іграшка. Як з мішка сипалися нові знайомства. Правда, перші пропозиції насторожували.

— Що ви п'єте? Вода яку ви п'єте, це отрута. Купіть у мене фільтр для води, — така прийшла кореспонденція від росіянки.

— В мене хобі робити людям добро. Ти шукаєш за кордоном роботу? — написав мені молодий респектабельний англієць.

— Ні, я не шукаю роботу. Я не хочу нікуди їхати, я хочу тільки листуватися, — відповіла йому.

— Добре, в мене є для тебе робота. Напиши по цій електронній адресі, то мій друг, він допоможе тобі з візою.

— Але ж я нікуди не їду! Мені не потрібна віза!

Мабуть цей маніяк добрих вчинків, не читав листи, а розсилав заготовлені шаблони. Я не стала чекати поки попросить для візи гроші. Це не було листуванням. Реальне листування на той час в мене було тільки з Яремою. Спробувала спонукати його на віртуальну прогулянку.

— Ти тримаєш мою руку в руці, ми йдемо на прогулянку. Хто ти? Яку ти мав професію? Що ти робиш в той час, коли не займаєшся сексом? Еротичні фото в якому стилі тобі подобаються? Який настрій вони мають навівати? Цікаво робити їх з певним настроєм. Розкажи мені про любов, — розпитувала Ярему, всіляко витягувала з нього інформацію.

— Я будівельний інженер, але зараз я пенсіонер, тому що шість років тому мав крововилив в мозок. Так я отримав пенсію. Зараз я відчуваю себе добре, навіть статеві функції відновилися, ти зможеш перекопатися в тому, коли ми зустрінемося. Це добре, що ти цікавишся, які еротичні фото мені подобаються. Я хочу бачити груди і кицьку на одному фото. Потім ти можеш штовхнути свої пальці в піхву. А потім фото, де затискаєш свої груди так, щоб я бачив борозну між ними. Також захочу бачити сраку твого осла. Якби ти мала веб-камеру, ми могли б робити це в камеру безпосередньо. Веб-камера не дуже дорога, ти можеш її купити.

Більш-менш все було зрозуміло, тільки срака осла мене спантеличила. Чула, що азіати часом мають статеві стосунки з ослом. В нас осел був тільки в зоопарку. Подумала, що не зроблю фото осла з такого ракурсу. Порадилася з Діною і Роджером, зійшлися на тому, що це мабуть означає в Яреми, дірку сраки. В інтернеті Діна знайшла мені фото, де молоденька дівчина фотографує собі те місце, повернувшись попою до люстра.

— Закохують в себе віртуально, особливо турки, підбивають підлітків на такі дурниці, а потім ті фото гуляють по інтернету, — пояснила тоді мені Діна.

— Ярема, давай не будемо поспішати. Спочатку я навчуся фотографувати себе. Я й так занадто смілива для свого консервативного виховання. Яку літературу ти любиш читати, які художні фільми любиш дивитися? — запитала, щоб вести культурну розмову. Яка література? Які художні фільми? На такі дурниці Ярема

відповідати не став. Немає веб-камери, немає сексуальних фото, немає сраки осла, то немає й листів, ні про що писати.

Чекала. Листів не було. На сайті в Яреми на сторінці прочитала коментарі його друзів, в основному писали жінки, багато з них мешкали недалеко від нього. Більшість з них були здивовані, що він знову про них згадав після довгої перерви. Хто чотири, хто п'ять років не мав ніякої звістки від нього. Тепер Ярема охопив їх увагою.

Я розсердилася. Це ж яким потрібно бути, що навіть на віртуальну прогулянку і похід у віртуальний театр не згодиться? Порадив мені купити веб-камеру, йому потрібно, то хай він і купує. Зі злості придумала помсту. Сфотографувала в себе в долоні два курячі яйця. Потім написала до Яреми лист і переклала на англійську, думала, що такого змісту:

— Привіт, Ярема. Я управляю твоїм пенісом. Він стає більшим і твердішим. Стає твердим, як камінь. Я опускаю руку нижче і знаходжу твої яйця. Я гладжу їх і злегка тисну, потім тисну сильніше, а потім стискаю їх дуже сильно! Тисну сильно, як тільки можу! Бо я сердита на тебе! Це жарг. А серйозно, то я розумію, що ти не хочеш писати мені і я це сприймаю. Знай, якщо ти захочеш листуватися зі мною, як з другом, а не як з сексуальним партнером, я буду рада, — відправила, можливо, перекладач трохи щось підкорегував. Відповідь прийшла відразу і дві фотографії, на яких Ярема тримав в руці свої яйця так, що замалим не відривав.

— Дякую за лист з яйцями на фото. Ти тримаєш їх, подібно до моїх м'ячів. Мені потрібний секс кожного дня і найкращий час для цього вранці, — написав й добавив безліч поцілунків. Ми обмінялися ще кількома листами, він знову став наполягати на спілкуванні з веб-камерою.

— Мені подобається, що ти робиш для мене, Ілентина, я отримую задоволення і оргазм, — свої слова Ярема підтверджував детальними фото, що показували цей процес. Хотів, щоб я бачила це в реальному часі, далась йому та веб-камера!

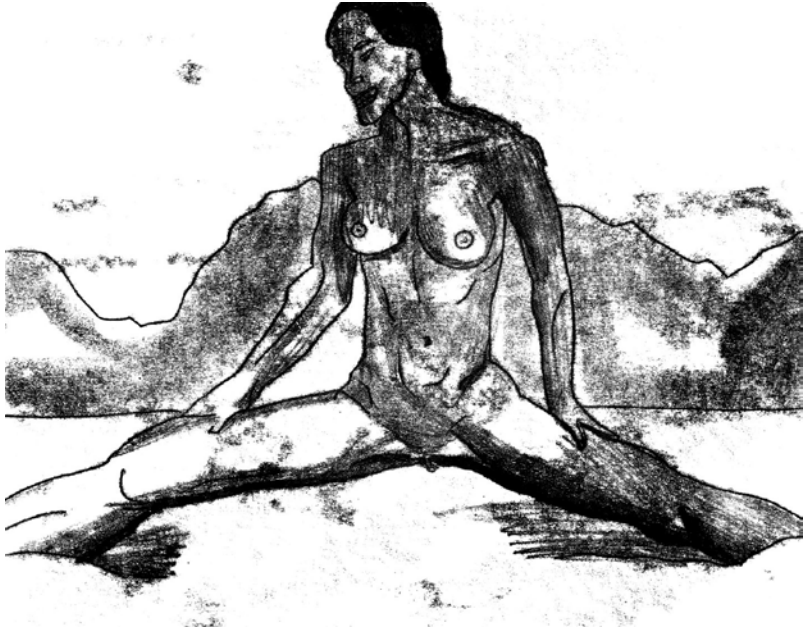
— Ти вже купила веб-камеру? Ми можемо дивитися один на одного і в той же час онанірувати. Я хочу бачити твою кицьку і груди, — написав мені в черговий раз.

— Мені дуже шкода, що ти наполягаєш на цьому. Я повинна сказати ні. Я не купила веб-камери і не буду її купувати. Будь

щасливий, — культурно попрощалася з Яремою. На цьому закінчилося наше листування. І тільки значно пізніше, коли я замінила своє фото профілю на тому музичному сайті, він написав, не впізнавши мене, забув, що ми вже листувалися, думав, що то хтось новий. Знову почав від силіконових грудей і ніпелів. Прислав ті ж фото, які вже прислав мені. Делікатно нагадала Яремі, що ми вже давно знайомі і це вже проходили.

— Тепер я пригадав тебе. Я хочу смоктати твої хороші соски і лизати твою кицьку.

Тільки кореспондентів в мене вже було більше ніж досить. Не захотілося проходити по новому колу. Не відписала. Але він таки прислав мені нові фото, де його член нарешті встав, аж посинілий від напруги. Жінку, яка добилася такого результату, прикрив одіялом, щоб на фото не було видно, тільки її нога трохи висунулася з під ковдри. Знову я відмовилася придбати веб-камеру і листування згасло остаточно.

Д. Корнієнко. “На пляжі”.

Реальність.

— Може по Окружній буде легше?

— Не знаю.

Мирослав повернув і поїхали по Окружній, але там також були затори, кругом на дорогах йшли ремонтні роботи. Всі виділені на це фінанси, мушили використати до кінця року, а цей кінець вже наближався. Ілентина мовчала, знала, що зараз Мирослава дратуватиме все. Їхали в гості до старшого брата.

— Запропонував був зустріти Новий рік разом тій жінці, що з Княжича. Згодилася, але не знає, як у неї буде з часом, я тепер не

пропоную ніякій іншій і на цю не надіюся. Мабуть зроблю вінегрет, та зустріну сам з телевизором.

— Чому іншу не запросиш? — поцікавилася Ілентина.

— Бо ця може в любий момент сказати, що прийде.

Мирослав не був задоволений, злився сам на себе. Ілентина розуміла, її мовчанка також дратує, спробувала знайти нейтральну тему до розмови.

— Виноградна лоза починає пускати коріння. Потрібно буде набрати землі, поки не замерзла, бо потім не вдовбаємо.

— Вона дзвонила мені з Миколаєва, приїде до Києва з сином. Мабуть хотіла, щоб я її запросив, а я не запрошую, не хочу подавати надію, бо то ні до чого. Я туди не поїду, вона не переїде сюди, — Мирослав згадав про жінку, бо це в неї він взяв виноградну лозу.

— А як що переїде? — запитала Ілентина.

— Та ти що! Вона звичайно, жінка красива і розумна, але то ні до чого, — сказав з натиском. Нарешті виїхали з Києва, далі траса була вільна без затворів, настрої покращився.

— З тими, що зі східних регіонів, я уже не листуюся, з ними не можливо говорити, бачать, як погано з такою януковською владою, а признати свою помилку не можуть. Не можуть сприйняти жінку президентом, жінка має бути тільки на кухні, самі ж жінки, все життя пропрацювали, не сиділи дома! Не розумію. Чим мене найбільше дратують жінки, так це своїми розповідями про колишніх чоловіків. Яким він був, що робив і як їй це подобалося. Я ж не запитую! Навіщо мені? Уже навіть кажу, що мені це не цікаво, а розказують все-рівно.

Край дороги стояли голі дерева, зеленіли поля, озимина. Снігу не було. На узбіччі красувалися виставлені для продажу ялинки. Знову зайшла розмова про зустріч Нового року. Мирославу не подобалася невизначеність відносно тієї жінки з Княжичів, не міг на неї розраховувати, а іншу запросити не ризикував. Ілентині цікаво, чи розуміла та жінка, що робить, чи в неї так випадково вийшло. Говорити про це не стала.

— Ще з однією став листуватися, але вона, якась трохи неадекватна. Пише мені: "Ти не подумай, я не така." А яка? Ми всі дорослі люди. Ми ще навіть не зустрічалися, а вона вже ставить такі рамки. Може і не зустрінемося взагалі. Я запитую, як вона думає, ми ходитимемо по театрах з нею, а спати і сексом займатися я буду з

іншою? Пише: "Ні!" Не розумію. Чув, що в Європі багато сімей живуть в громадянських шлюбах. Це поширено.

— Ти запропонував їй жити в громадянському шлюбі, а вона відмовилася?

— Нічого я їй не пропонував.

— Тільки секс?

— Я не говорив про секс, але це й так ясно, для чого ж тоді зустрічатися? Ми ж не діти. Вона виправдовувалася, говорила, що молоді хлопці їй різне пропонують і навіть хочуть за секс з неї гроші.

— Часто пропонують, мені також пропонували, правда гроші не просили.

— Та що ті виправдання! Бачила ж, що я не пацан.

Реальність.

— Добре, дзвони! Нічим зараз не зайнятий, — відповів на моє запитання Юзліс. Подзвонила.

— За яких умов ти міг би помиритися і зійтися знову зі своєю першою дружиною?

— Ти мене захопила зненацька таким запитанням. В мене з ними хороші стосунки, це моя родина. Я завжди зупиняюся в них, коли там буваю.

— Я розумію, це мати твоїх дітей, — сказала я, показавши Юзлісу своє розуміння ситуації.

— Не тільки це, я сприймаю, як рідню її чоловіка також. Це моя велика сім'я. Я вже й не пам'ятаю, що колись мав її за дружину.

— Запитаю по іншому. Ти давно живеш один і звик так жити, тебе таке життя влаштовує. Якою повинна бути жінка, щоб ти зважився поміняти спосіб свого життя?

— Щоб, я глянув і з першого погляду побачив, що це вона.

— Поки що ти так не побачив?

— Ні, не побачив.

— Мабуть такий метод не ефективний.

— Можливо, — згодився Юзліс.

— Тебе підкорила б жінка дуже заможна, яка влаштувала б тобі кругосвітню подорож?

— Це могло б дати результат. Потрібно, щоб мене щось надзвичайно вразило. Це могла б бути кольорова жінка, чорна, або

метиска.

— Ти одружився б на такі?

— Одружився? Ні! Мав би гарну пригоду.

— Курортний роман на час відпустки?

— Так. Можна так назвати.

— Я запитую, яка має бути жінка з якою ти б одружився? З якою б жив під одним дахом?

— Така, як у мене була, — відповів коротко Юзліс.

— Такої не буде більше. Ми всі різні.

— Тому й один.

— Але ж ти якусь жінку шукаєш. Як ти можеш знайти, якщо не знаєш яку ти хочеш?

— Я уже видалив себе з сайту знайомств. Там всі якісь ненормальні. Нормальні жінки там не шукають. Тебе я не рахую, ти там шукаєш інше, пишеш книжку. Я був зустрівся з чотирма. Одна, до неї я мав навіть почуття, але без взаємності, вона весь час думала тільки про того, який її покинув. Так навіщо то мені, почувати себе якимсь заміником? Дві хотіли тільки сексу. І то відразу, як тільки зустрілися, давай і давай. А вже ж у мене не той вік, якщо їй треба три рази за ніч, то хай шукає молодшого. А ще починає лідирувати, командувати.

— Лідирувати тільки в сексі, чи взагалі?

— Взагалі. Тільки в сексі то ще було б нічого. І окрім того, не має про що з ними говорити, не цікаво. Знайомитися потрібно реально, щоб бачити людину, яка вона. А не дивитися на фото підправлене фотошопом і читати мудрі вирази, які вона десь списує.

— Де ти реально можеш познайомитися з жінкою?

— Та де завгодно: в магазині, на базарі, в парку. Я комунікабельний. Якщо мені жінка подобається, можу підійти і познайомитися.

— По чому ти вибираєш, з якою знайомитися, з якою ні?

— В першу чергу зовнішність, вона, або привертає мою увагу, або ні. А потім, як уже починається розмова, то звертаю увагу на інтелект. І тоді уже те, чи розумна вона, стає більш важливим.

— Так ти уже шукав і не знайшов. Можливо потрібно по іншому, а не так, щоб блиснуло з першого погляду.

— Подумаю. Не знаю, я не думав над цим. Якщо щось

придумаю, тобі про це скажу першій. В нас інші стосунки, ми з тобою друзі.

Реальність.

— Написала мені Леся. Їй дуже мило, зустрічатися зі мною. Вона мене кохає!

— Звичайно вона тебе кохає, Барин.

Знову обмінюємося новинами перед початком уроку. Барин набивався до Лесі в гості. Та схоже, вона має намір сама по гостях ходити.

— Леся мені прислала поцілунок віртуальний і написала, що як зустрінемося, то матиму реальний. Вона мене кохає! Вона хоче мене піймати. Візьме, вхопить мене за руку і пропав Барин.

— Чому за руку? Може й за щось інше піймати.

— За малого? Піймає мене за малого і буде тримати?

Хотіла запитати, чому за малого? Але потім подумала, що йому видніше, він краще знає. Барин, напевно, уявив себе в такій ситуації і це навіяло на нього спогади.

— Була в мене одна жінка, я її запросив до себе, вона пішла до ванної, виходить і плаче. Поки я її розпитав. І знаєш, що вона придумала? Побачила в мене лак для волосся в ванній і вирішила, ніби я маю якусь жінку, а її запросив не знати для чого. Я пояснив де використовую той лак, закріплюю малюнки зроблені вугіллям і пастеллю, але настроїй уже був не сексуальний. Потім ще якось вона до мене приїхала, а я налаштував скайп. В мене тільки недавно появився комп'ютер, десь може з місяць. Вона лягла в ліжко, мене чекає, а я ще трохи повозився, протестував скайп. Сказав щось, записав то, а потім прослухав. Пішов до неї в ліжко, а вона плаче. Подумала, що я розмовляв іншою жінкою. Тоді в нас так нічого й не було, — розповів Барин.

— Як ти міг? Жінка лежить роздягнена, тебе чекає, а ти скайпом граєшся.

— Але ж він у мене тільки недавно з'явився!

11

Віртуальність.

— Буде прогулянка на однорогах?

— Може ми будемо на одному, на чорному? Я хочу відчувати твоє тепло.

— Знову мене “гвалтуватимеш”?

— Ні! Хіба ти сам мене “згвалтуєш”.

ВІН і ВОНА стояли на пагорбі й дивилися, як пасеться табун однорогів. Було сонячно, Хвилі на озері пускали сонячні зайчики. Не кваплячись, зриваючи на ходу траву, до них прийшов чорний одноріг.

— Ми пройдемо навколо озера, там навіть є теплі джерела.

ВОНА сіла позад НЬОГО на спину однорога. Рушили. Притиснулася, обнявши стан, торкалася коліньми. Неможливість звести ноги до купи збуджувала, але ж пообіцяла не "гвалтувати", тому тільки торкалася грудьми до його спини. Відчував її бажання, від її ніг перескакували іскорки. Був серйозний, скерував однорога берегом. Бачив з яким зусиллям утримувала свої руки, щоб не дати їм опуститися нижче. Поговорив про колір неба.

— Так, небо гарного кольору, — згодилася.

Стисла в обіймах, торкнулася щогою спини і розслабилася. Зрозумів, що такі не “гвалтуватиме”. Це була гарна прогулянка. Дивилися на хмари, на віддзеркалення в воді, на однорогів. Озеро не було великим, пара, що піднімалася, вказувала де знаходяться теплі джерела. Одноріг раптово скочив туди разом з вершниками. Це була підступність з його боку, але, можливо, він також відчував їхнє бажання. Тепла вода накрила всіх, тільки ойкнули. Не змовляючись, стали знімати мокрий одяг. Зупинилися і звільнили від одягу тільки саме необхідне. Слова не були потрібні, говорили дотики: ніжні, пружні, шовковисті і ритмічні. Ще були поцілунки, губи гралися з губами. Опустив руку, попестив, розвів пальцями інші губи і ввійшов, поволі, м'яко й глибоко. А потім в теплій воді, окутані парою, любилися, тільки хвилі підняті їхніми рухами накочували на берег. Коли ж нарешті завмерли, хтось з них згадав.

— В реальності зараз початок Нового року.

Чорний одноріг щипав траву, відійшовши трохи далі берегом. У віртуальність також прийшов Новий рік.

Реальність.

— Жінка вона розумна, відразу видно, — Мирослав говорив, вів автомобіль, Ілентина слухала.

— Недавно побудувала будинок, все продумано, зручно, нічого зайвого і все зроблено сучасно. Нам багато що варто було б так само зробити.

Їхали повільно, тягучка. Мирослав розповідав, як і що збудовано в тієї жінки з Осокорів.

— Ворота відкриваються пультом, дуже зручно. Про свій вік вона набрехала, а але то відразу видно, написала на п'ять років менше. А я ж бачу, — Мирослав згадав, як жінка частувала його, приготувавши дванадцять страв, як залишила на ніч. Зітхнув. — Всім вона хороша, як би ж не брехала про вік, — потім розповів про собаку, та жінка мала пса. Ілентина тільки слухала.

— Про свого колишнього чоловіка розповіла, що був ледачий, жив тільки в своє задоволення, за її кошти, — продовжував Мирослав.

— Що там було не так? Чим ця тобі не підійшла? — запитала Ілентина.

— Той будинок, все дуже добре, але то все її. Я завжди почував би себе там приймаком, не зміг би нічого зробити, ні переставити. Правильно говорила тоді ставишанка, щоб разом жити, потрібно щось разом побудувати. А інакше все не то, — пояснив Мирослав. Ілентина подумала, що не буде він нічого разом ні з ким будувати, не захоче потім ділити, в разі чого. Промовчала. Їхали в село, набрати землі, щоб нарешті висадити виноградну лозу.

— Лозу потрібно було різати весною, а не осінню, тоді не треба було б садити її в землю посеред зими, — сказала Ілентина.

— Я знаю. Тільки наші стосунки з тією жінкою не протрималися б так довго. Вона вже мене викреслила з усіх контактів. Я як у неї був, на півтора кілограма схуд за три дні. В неї собака кругом і по кухні ходить, а я бридливий.

— Схуднути тобі на користь, — сказала Ілентина. Хотіла запитати, для чого було їхати за лозою аж в Миколаїв, якщо в Києві можна купити гарні сорти винограду, було б дешевше від вартості витраченого бензину. Не запитала. Виноград був тільки поводом до візиту. Що він чекав від тієї жінки? Адже знав, що не запросить її до себе жити, а сам в Миколаїв не переїде. Лоза вже пустила коріння, проклонувлось листя, серед зими набирали землю, щоб висадити у вазонах.

Автор роботи В. Батраков.

Реальність.

— Любов карається, значить вона таке ж зло, як і ненависть.

— Ні, Ілентино, це ти занадто.

Діна любила і була любима, вона не могла сприймати це почуття, як погане. Готували на кухні обід, розмова йшла про Аду і Шустрого. Ада мала трьох малих дітей, перенесла інсульт, а тепер ще й розлучалася з Шустрим. Він ішов від неї. А починалося в них так. Ада мала чоловіка і жила з ним в його однокімнатній квартирі. Не любила його, вийшла заміж, аби не жити з батьками. А Шустрий, вона була у нього перша. Полюбила його і не приховувала свою любов ні перед

ким. Стосунки були шалені, аж друзі стримували Шустрого, щоб зрозумів, не добре займатися сексом з Адою в присутності її чоловіка. Шустрий це усвідомив, залишив Аду, через що в неї була істерика. Повернувся. Потім наймали квартиру, жили громадянським шлюбом, робили дитину.

— Навіщо вони тоді поспішали з дитиною? Могли жити так, — запитала Ілентина.

— Шустрому не подобався секс з презервативом, він би залишив її, як би вона на тому наполягала, — Діна детально розповідала про складні стосунки двох молодих людей.

Зпологового будинку Аду забрав її законний чоловік до себе. Шустрому не було куди забирати, останні місяці в декретній відпустці Ада не працювала, наймати квартиру було ні за що. Дитину, сина Шустрого, чоловік Ади записав на себе. Його батьки ні про що не знали. Знову була сім'я. В цей час Шустрий знайшов іншу жінку, трохи старшу від себе, яка мала свою квартиру і жив у неї. Жити з батьками не міг, бо ті в той час розлучалися, судилися, ділили майно. Батько пішов до іншої жінки, мама шукала собі нового чоловіка.

В приймах довго Шустрий не протримався. Сварилися, сходилися, розходилися, тоді Шустрий згадав, що любить Аду. Жінка, в якої він жив перед тим, стала зустрічатися з іншим хлопцем. Такої зневаги Шустрий не витримав, запропонував Аді знову жити разом. Ада не задумуючись, черговий раз кинула свого чоловіка, найняли з Шустрим квартиру і знову робили дітей. Але про дітей, то окрема розмова. Виявилось, що та жінка, в якої жив Шустрий перед тим, завагітніла від нього і Ада також завагітніла, тепер чекала на двійню. Коли діти народилися, Шустрий записав на себе всіх трьох.

Колишній чоловік Ади, знайшов собі нормальну жінку і перестав тим всім цікавитися. А у Ади почався тяжкий період життя. Їй не допомагали ні батьки Шустрого, ні її батьки. З трьома дітьми важко знайти квартиру. Жили в Шустрого з його сестрою і матір'ю, Аду клювали з усіх боків, вона трималася. Постійно не вистачало грошей, хронічні проблеми з заробітком. Шустрий став затримуватися на роботі, не поспішати додому в цей "дурдом", частіше поглядати на інших жінок. Потім в Ади інсульт і переоцінка цінностей, життя дорожче від любові, адже, ще потрібно виростити дітей.

— Що вона має за свою любов? Вона покарана, значить любов

є зло, — зробила висновок Ілентина.

— Любов не може бути злом! Можливо вона любила занадто? Все, що занадто, погано.

— Якщо “розводять” на почутті жадібності, на заздрості це зрозуміло, не потрібно нічого хотіти “на шару”. Беруть на почутті жалості, також зрозуміло — жалість принижує. Але ж і на доброті, і на любові “розводять”! Значить всі почуття є зло, всі почуття караються.

— Якщо почуттів немає, вступає в дію механізм самознищення. Життя тоді немає сенсу, — стояла на своєму Діна.

— Чекай, як що немає почуття, що тоді є?

— Нічого немає! Тоді немає життя! — Діна розпалилася. Її думку важко було зрозуміти. Ілентина також залізла в якісь словесні хащі. В неї уже дійшло до того, що секс також карається, значить він є зло.

— То виходить, що діти, це те чим карають? — запитала Діна.

— Залежить які діти, — сказала Ілентина і до неї дійшло, що десь в цій логіці є помилка. — Давай почнемо від початку. Що є почуття? — запропонувала проаналізувати.

— Раз почуття є, значить вони необхідні! Без них немає життя! Мабуть караються тільки коли занадто.

— Не в кількості справа. За менші кара менша і ми її не помічаємо.

— Без почуттів неможливо!

— Але вони караються! Що є почуття? Це є стимул до дії.

Ілентина разом з Діною стали обдумувати нову думку. Помовчали недовго й Ілентину понесло далі.

— Більший стимул до дії, менший стимул до дії, але яка буде дія, залежить від того подумав, чи ні, — мислила вголос Ілентина.

— Так! Карається не почуття, карається лінь! Лінь думати, перед тим, як щось зробити! — згодилася Діна.

Таке рішення гарно все вирішувало і задовольнило обох. Аналізували, про що потрібно було думати і коли, та як, але вже було визнання любові за важливе, світле і необхідне почуття. Обід варився в мирній атмосфері.

Реальність. Минуле.

Листування з Яремою закінчилося, але потреба листуватися з

іноземцями була. Мені подобався стан розумової напруги, коли були відкриті відразу два словники і я читала, перекладала та фантазувала одночасно. Тепер мені цього не вистачало. Часом писали турки, але вони довго не трималися. Пропонували стати віртуальною дружиною й онанірувати перед веб-камерою. Діна говорила, що вони записують це в себе на відео, а потім тими відео торгують. Те що вони жінку компрометують, їх не хвилювало, сама винна. Турки втрачали до мене інтерес, як тільки взнавали про відсутність веб-камери. Нарешті захотів листуватися симпатичний чоловік на кілька років молодший мене. Здивувалася, зазвичай чоловіки вибирали жінку років на десять, чи двадцять молодшу за себе.

— З якої ти країни?

— США. Флорида.

Флорида була на іншій півкулі. На роботі мені подарували атлас, я тепер шукала на карті де знаходиться яка країна. Згадувала географію. Його звали Марк Кевін. Запитувала в нього про себе, не відповідав.

— Навіщо тобі знати про мене, коли матимеш до мене почуття, тоді й питатимеш, — відповів. Він хотів безпосередньо живого контакту в чаті, я була проти, адже мені потрібно перекладати. Писав, що любить мене, обнімав і цілував віртуально, але не дозволяв собі нічого зайвого, дуже уважний, дуже культурний і дуже тактовний. Не чоловік, а мрія.

— Я також тебе люблю, — написала і ми обмінялися електронними адресами. Писав тільки про любов, нічого не писав про себе і ніколи не називав мене по імені.

— Люблю тебе з глибини мого серця, моя красуня, — запевняв Марк в своїх почуттях. Подякувала йому за любов і знову отримала лист повний пристрасі.

— Ти дуже багато значиш для мене. Моє серце б'ється для тебе. Ти сама прекрасна, розумна, талановита. Ти найкраща жінка, яку я зустрічав, дякую Богу, що ти моя. Я надіюся, що ти будеш моєю дружиною. Я любитиму тебе все своє життя, — Марк натякав на серйозні стосунки. Попросила його вислати своє фото. Вислав, те саме студійне фото, що було на його сторінці і лист повний любові з надією, що будемо жити разом.

— В моєму серці завжди твій образ, я збережу його з солодкою

надією, з вірою, з правдивою любов'ю. Моя любима, бережи себе.

Марк наполягав на спілкуванні в чаті, я дала йому свою аську. Тепер кожного ранку він чекав, коли я вийду в інтернет. Звертався по різному, але по імені ніколи. Я не вірила в його любов, чекала, що він попросить, думала, захоче грошей.

— Між нами й Флоридою дуже велика різниця в часі, — якось сказала мені Таленка, це навело мене на роздуми. Марк не спав вночі, щоб говорити зі мною?

— Котра в тебе година зараз? — запитала його при наступній розмові. Відповів не задумуючись, назвав годину. Це не була Флорида, між нами була одна година різниці в часі, як з Європою. Не сказала йому нічого. Вислала до нього фото вулиці Києва і попросила фото міста де він живе.

— Я хочу бачити небо, на яке ти дивишся, землю, по якій ти ходиш, — романтично обгрунтувала свою цікавість. Не прислав, звичайно.

— Навіщо йому брехати, що живе набагато далі, ніж насправді? — запитала у Діни і Таленки.

— Захоче гроші на квиток, або всю суму, або половину. Бреше, бо до Флориди квиток дорожчий.

Стали чекати, коли і як попросить гроші, та скільки. На зв'язок Марк виходив регулярно, як на роботу. У вихідні дні відпочивав.

— Вже гроші попросив? Скільки? — при зустрічі запитувала Таленка. А він все ще не просив і тільки писав про любов.

— Ти його чимось налякала і він вирішив, що ти ще не готова. Напиши йому переконливо про любов, хай побачить, що ти уже спіймана.

Порада Діни була слухна. Я стала називати його милим, писати про любов. Фото Марк не прислав мені, не мав красивого. Іноді листи були на португальській мові, мабуть помилявся, відправляв не тому адресату, так буває, коли багато кореспондентів, тому й не звертався по імені.

— Ніяка віддаль не розділяє два люблячі серця. наші думки з'єднують нас в лічені секунди. Я тебе дуже люблю бебі.

Це було на португальській, потім перекладене на англійську, можливо то була цитата португальської класики.

— Я щаслива листуватися з тобою, Марк! Напиши мені про

себе більше. Я боюся вірити твоїм листам, — написала я і це окрило Марка.

— Моя любима, я п'яний від радості і щастя, коли з тобою. "Я люблю тебе більше, чим любе слово може сказати. Я люблю тебе більше, чим будь-яка дія може виразити. Я любитиму тебе так до кінця своїх днів." Я завжди буду турбуватися про тебе, бебі, моя бебі, моя жона, — розсипався компліментами, писав віршами відомих поетів.

Запевнила Марка в своїх почуттях і знову попросила написати про себе. Відповів — працює в будівництві шляхів, має дочку школярку. На сайті шукав для себе люблячу дружину, для дочки люблячу матір. Він думав, що вісім чи десять тижнів листування досить, щоб зрозуміти хто є хто, потім потрібно зустрітися і вирішити остаточно. Запитала Марка про дочку. Хотіла побачити її фото, якщо нам разом жити, як він каже, то потрібно знати з ким.

— Скільки тижнів листування ще залишилося в нас? Цей короткий відрізок часу я дозволю собі тебе любити, — написала. До визначеного ним терміну залишалось тижнів два.

Грошей Марк все ще не просив. Що я писала не так? Клявся, що розповідь про себе все і не розповідав. Фото дочки обіцяв, але не вислав. Я чекала коли ж нарешті попросить гроші, вже стомилася писати йому по асці. Це була велика напруга для мене, для цього відкривала відразу два перекладачі, настроювала один тлумачити з української на англійську, другий навпаки і писала, аж дим ішов. А він все ніяк грошей не просив, зате слова любові лилися з нього, мов пісня.

— Я дякую богу щодня, за те, що він дав мені тебе. Я нікого не буду любити так, як тебе. Ти мед душі моєї. Я хочу йти з тобою рука об руку. Я думаю про тебе день і ніч. Ти розпалюєш мене щоразу бебі, коли мрієш про наше майбутнє, — писав перемішуючи з цитатами шедеврів літератури.

Час ішов, нарешті, Марк попросив у мене гроші на квиток! Він розумів, що приїхати повинен чоловік, але мав тимчасові фінансові труднощі, тому думав, буде справедливо, якщо половину вартості квитка оплачу я. Раділи всі, і Діна, і Таленка, якраз такого від нього і чекали. Збулося.

— Напиши, хай вишле він, а ти до нього поїдеш, — порадила Таленка.

— Запропонуй йому почекати, поки з фінансами стане краще,
— сказала Діна.

— Я люблю тебе і не можу думати про тебе погано. Але знаєш, з цього сайту два чоловіки хотіли від мене гроші на оформлення візи і один на квиток. Я повинна бути обережна. Давай не будемо поспішати, почекаємо поки покращиться твоє фінансове становище. Наша любов від цього стане тільки міцнішою, — відіслала Марку лист й відразу отримала відповідь:

— Я люблю тебе від першого дня! Як ти можеш сумніватися в мені, жорстока. Я не перестаю любити тебе, думаю про тебе завжди.

Написав багато слів любові й поцілунків. Хотів переконати мене, що хоч триста євро я могла б йому вислати. Бог не допустить, щоб зникла така любов, запевнив. Я більше не писала Марку. Що писати? Все вже відбулося, гроші попросив, пригода логічно завершилася. Марк не здавався довго, писав і писав.

— Не вимагай від мене гроші, приїдь так, — написала йому. Не їхав. Переконавав в своїх почуттях. Тільки тоді любов Марка закінчилася, як зрозумів, що грошей я йому не вишлю.

Валія Киян, Юра Лоцький. Знищити в онлайн, або кінець Казанови

Д. Корнієнко. “Кожвендиспансер”.

Реальність.

— Я хочу вийти заміж! — сказала Тетяна. Таленка з Ілентиною подивилися на неї.

— Нащо тобі то?

— Амазонка померла! Вона Божа наречена! Те що має сина і була одружена, не рахується, коли то було! Вона прожила життя, сама виросила дитину!

— Це ти так настроєна, — перервала Таленка монолог.

— Було в неї досить чоловіків і сексу. Не знайшла такого, з яким би хотіла жити під одним дахом. Була дуже незалежна. Не встигла я з нею про секс поговорити, вона могла б багато розповісти, — мовила Ілентина. Таленка подивиться на неї, зітхнула.

— Ми рідко спілкувалися з Амазонкою останнім часом, непотрібні дрібні образи.

Вони були друзями. Таленка згадала Амазонкиних чоловіків, було кого згадати, деяких вона з нею ділила. Знову зітхнула, подивилася в небо і звертаючись в повітря сказала.

— Прости мене, Амазонка, прости!

— І мене прости! — приєдналася Тетяна.

— Я була образилася, бо вона сказала мені, що приходить до неї можна тільки з позитивним настроєм. А я тоді була закохана в одного артиста, вся в депресії.

Потім жінки мовчки дивилися, як в парку бігали собаки. Стримали сльози. Занадто рано померла Амазонка.

— Потрібно відкинути всякі образи і дзвонити, зустрічатися, говорити з тими, що ще живі.

Ілентина згодилася з пропозицією Таленки, Тетяна задумалася.

— Про що говорити? — запитала.

— Просто голос почути, щоб знати, що ще живі. Чому ти вирішила, хотіти заміж?

— Я не була ніколи за-мужем.

— Той що?

Запитання лишилося без відповіді. Тетяна жила одна зі старими батьками, власне можливо, вони утримували її на свою пенсію, а може й ні, зараз вона хотіла знайти рідну і близьку душу, з

якою могла б прожити залишок життя. Шансів у неї було мало, але, дива бувають.

Реальність.

В Кізочки була Зоя. Ілентина цього не чекала, забігла на хвилинку, а виявилось в гості на святу вечерю.

— От і можеш в Зої розпитати про секс.

Кізонька кришила овочі до салату. Зоя розставляла тарілки на столі.

— Який секс? Немає в мене ніякого сексу. Я ніколи не розповідала про своє інтимне життя, — сказала Зоя.

— Маєш двох синів, значить секс був. Тільки, якщо не хочеш, то можеш не розповідати. Просто скажи своє відношення до цього питання.

Для прикладу Ілентина розповіла кілька історій, почутих від спільних знайомих. Такий погляд на секс здивував Зою.

— Секс я думаю, можливий тільки з людиною, яку любиш безмежно, тоді це найвища насолода, а інакше не варто, — сказала Зоя. Не змогла розповідати. Захоплена зненацька, думала про щось своє. Розмова про секс її ранила. Потім, трохи заспокоївшись розповіла, що вже два роки живе зі своїм чоловіком, як брат з сестрою, ніякого сексу в них немає. В чоловіка стара мати, він живе зараз в неї, доглядає, з сім'єю проводить тільки вихідні дні. За тиждень змучений фізично і морально настільки, що ні про який секс немає й мови. Зоя хотіла переконати нас, що таке життя її влаштовує і ніякого сексу вона не потребує.

— Вам легко говорити про секс, ви знали не одного чоловіка, а я тільки одного та ще про одного помріяла.

— Не в кількості справа. Ти знаєш, що таке пікап?

— Від сина чула.

— Учуть чоловіків, як схилити до сексу жінку, яка того не хоче, так, щоб не могла потім мати до них претензії.

Обговорили і засудили пікаперів. Поміркували про те, як жінки хочуть почувати себе любимими, настільки не важливий секс, порівняно з важливістю любові.

— Чоловіки бояться любити, а про любов не говорять свідомо, щоб їх потім не звинувачували в брехні.

Зоя застигла, почувши цю фразу, щось пригадала. Засмутилася. Про секс не говорили більше, але поговорили про фалоімітатори.

— Якщо немає любові і йде вибір між непевним сексом без зобов'язань і фалоімітатором, то в фалоімітатора більше шансів задовольнити жінку. Він більш чуткий.

— Як так?

— Так він же в її руках, а вона знає, чого потребує. Всім відомо, Зоєчко, що його придумали медики, для лікування жіночої істерії і депресії.

— Не знала.

— В нього багато переваг. Він ніколи не наполягає на сексі, коли вона стомлена, не матюкається, не хоче їсти і не випиває, йому не потрібно прати носки і він завжди готовий доставити задоволення.

Валія Киян, Юра Лоцький. Знищити в онлайн, або кінець Казанови

Автор роботи В. Грицина.

Реальність.

— Так, я зустрічався з Лесею. Сьогодні вранці вона приїхала до мене. Випили вина, з'їли солодкого. Цілувала, а на секс не згодилася. А цілувала так гарно з язиком. Розумієш?

— Розумію, Барин. Потім ти її провів на автобус?

— Не поспішай, послухай, я розповім поетапно, — перед початком уроку польської мови, Барин розповідав новини. — Я її всю обмацав, худа є. Я таких не люблю, жінка має бути жінкою.

— Худі в сексі можуть бути активними і вправними.

— Так думаєш? А цілує ладно. Так сіла мені на коліна і цілувала, і пестила, а дати не дала.

— Як пестила?

— Ну не "малого" ж вона мені пестила! Гладила груди, пестила. Потім до неї подзвонила приятелька, позичити гроші, я провів десь пів дороги, бо та приятелька з мого села. Мені то трохи не сподобалося, що так пішла відразу. А потім пізніше мені подзвонила, щось такого незрозумілого наговорила і нагло перервала розмову. Що вона хотіла цим сказати?

— Подзвони й запитай. Похвали її, скажи, що вона тобі сподобалася.

— Подзвонити зараз?

— А чому ні?

Барин подзвонив, потім розповів мені результат розмови.

— Ні. З Лесею нічого не буде, не хоче зі мною говорити. Не розумію нічого.

— Або їй та приятелька на тебе щось наговорила, або чекала від тебе любов і не дочекалася.

— А! Не хоче та й все, нащо мені ті клопоти. Напишу Алінци, добре, що є запасний варіант.

— Барин, якщо тобі потрібний тільки секс, ти не хочеш любові, то можеш взяти шлюху. чи у вас їх немає?

— Шлюху? Ти що? Вона ж за то хоче гроші! Діло навіть не в грошах, враження таке, ніби опустив "малого" в гівно.

— Незрозуміла.

— Незрозуміла, що? Таке враження, ніби члена в гівно вставив. Шлюха, ні! Нащо мені то.

— Ти хочеш, щоб була не шлюха, хотіла сексу і не прагнула

любові?

— Жінка потребує сексу. Можуть бути якісь почуття, не любові, але якісь можуть бути. Як я зустрічався з Ірою, ми гуляли, трималися за руки.

— Ти колись любив жінку?

— Так. Але не хочу про то згадувати. Будемо читати?

Далі ми читали детектив Іоани Хмелевської.

Реальність.

Я підняла телефонну трубку. Співав Хитрий, гарно, з почуттям, не поспішаючи, співав українські колядки. Було Різдво. Потім він довго мовчав в трубку. Все, як завжди.

— Ти читаєш мої думки, Хитрий, після похорон Амазонки, ми вирішили дзвонити нашим, щоб чути голос і знати що ще живі.

— З ким вирішили?

— З Таленкою.

— То добре.

— Чекай! Я пишу книжку про секс, хочу поговорити й з тобою на цю тему.

В трубці ні звуку.

— Ало! Хитрий! От напишуть про тебе потім біографію, а така цікава частина твого життя буде не освітлена.

— Ти ж бачиш, що я зробив паузу. Ти мене вразила. Я також пишу. Ти пишеш про себе? Скільки ти вже надряпала?

— Три по сто. Я не надряпала, набираю на комп'ютері одним пальцем, не вмю по іншому. Не про себе, про секс взагалі. Звичайно, я там також присутня, як автор. То розповіді різних людей.

— То ти пальцем добре справляєшся. Я диктую на диктофон, мабуть уже більше тисячі сторінок. В мене там є окрема глава про секс.

— Давай зустрінемося, щоб поговорити на цю тему.

— Добре. Я уже можу тільки поговорити, не більше.

— А як що постаратися? Взяти ініціативу в свої руки?

— Може не поміститься в руках.

Хитрий завжди гордився розміром. Була в нього якась крилата фраза про розмір свого члена, тільки зараз не змогла пригадати.

— Ти читала мій маніфест?

— Ні, я його не маю, ти мені не дав. Даси мені, щоб я

прочитала?

Багатозначна пауза. Можливо Хитрий розраховував, що той маніфест знайомі передають з рук в руки, як цінність, тоді він до мене ще не дійшов.

— Я там написав, що життя вмирає разом з красою, навіть, якщо біологічне життя ще триває. То я радий, що ти жива.

Домовилися здзвонитися.

— Так. Ми тепер письменники, маємо зустрітися, — сказав Хитрий на прощання.

Реальність.

— Тебе також вітаю!

Відповів мені Юзліс на моє привітання зі святом. Я вітала його не тільки зі святом, а й з новим знайомством. Розмістивши на сайті етюд "Ранковий макіяж", він всім оголосив, що прокинувся вранці разом з тією жінкою. Вони недавно познайомилися, щоб зблизити їх, його друзі запросили цю пару до себе на зустріч Нового року. Це був їхній спільний ранок в Новому році, Юзліс був щасливий.

— Вона подібна на мою покійну дружину. Ти помітила?

— Помітила. Але ж це твій етюд, це ти бачиш в ній ту подібність.

— Ну так.

— Я хотіла запитати тебе про тих жінок, з якими знайомився і вони тобі не підійшли.

— Яких саме?

— Тих, що познайомився через сайт знайомств.

— А! Ну одна то зомбі.

— Зомбі? Що це значить?

— Вона була з якоїсь релігійної сети, я навіть не запам'ятав з якої. Ми спілкувалися, вона була інтелігентна, культурна. Але бачу, підштовхує мене до тої своєї секти. А потім заявила, якщо хочу мати з нею стосунки, то мушу до них примкнути. Я сказав, що перехресчуватися не буду. На тому все скінчилося.

— Ти довго з нею зустрічався?

— Зустрічався? Ми бачилися тільки один раз.

— А інші? Їх було чотири.

— Друга була сексуальна маніячка. Їй потрібний був секс

кругом: на природі, в машині, в квартирі і завжди. Але я побачив, що вона якась трохи ненормальна.

— Неадекватно себе вела?

— Якраз те слово, неадекватно. Мені здалося, що вона шизофренічка. Навіщо мені то? Розійшлися. Потім була та, про яку я вже говорив якось. Вона мала чоловіка, який її залишив. Власне не покинув, а поїхав на заробітки і поки його немає, вона зустрічалася зі мною, бо їй секс потрібний. Але якби тільки він покликав, то залишила б все і поїхала до нього. Я хотів би займати всю її увагу, а не частину. А так, бути тимчасовим заміником, не захотів.

— Хто була четверта?

— Чекай, зараз згадаю. Четверта. А! Згадав! Вона була редактором. Ми ходили по виставках, розмовляли на серйозні теми, було цікаво. Так якось вийшло, умови склалися, в нас з нею був спонтанний секс. Мені сподобалося і я так по ній бачив, що їй також. А коли наступного разу запросив її до себе, вона відмовилася, сказала, що коханкою бути не хоче. Запропонувала бути друзями. Яка може бути дружба? Ото й усе.

— Ми ж з тобою дружимо.

— Так у нас зовсім інші стосунки, інші інтереси.

Юзліс пообіцяв розповідати як в нього розвиватимуться стосунки з новою знайомою і ми попрощалися до наступного разу.

Віртуальність.

— Так, — ВІН подумав, потім знову сказав — Так!

Міг і не говорити і так було відомо, що так, ВІН не хотів нічого. ВОНА понуро повільно пішла берегом. Думала, що мабуть йому не потрібна була любов, у всякому випадку її любов. Та можливо і взагалі, він мав любові досить, йому навіть не потрібний був секс без зобов'язань. Що потребував, так це напевно, гроші, багато грошей, без жодних зобов'язань. ВОНА не була принцесою, не мала посагу в пів царства. Тому пішла берегом. Кілька раз оглянулася, побачила, як дивився їй вслід, чекала, може покличе. Прислухалася.

— Книжку потрібно закінчувати, — обізвався Голос за кадром.

— Закінчу. Любий кінець буде хорошим.

— Це має бути кінець книги, не більше.

— Кінець тільки цієї книги, будуть ще інші.

Дивилася, як на озеро опускаються хмари.

— Часу мало, потрібно все привести а порядок, — сказала.

— А ВІН?

— Хто ВІН? Його не знаю. Можливо, це була тільки моя фантазія, моя уява. Не досконала уява, навіть уявний чоловік не може мене покохати!

— ВІН не уява, але ВІН інший від твоєї уяви про нього. За яку суму ВІН готовий був би кохати? Як ти думаєш? — допитувався Голос за кадром.

— Не знаю. Мабуть хотів би гроші, без зобов'язання кохати. Не має значення. Купити можна секс, а не любов.

— Поміняла свою думку? Тепер дивишся на любов, як на зло?

— Це почуття робить беззахисними, недаремно його так бояться.

— Паріс дав яблуко Венері.

— Це казка, мрія якоїсь жінки, не більше.

— Що зробиш далі?

— Закінчу свою казку, приведу в порядок листи і на тому закінчу цю книжку.

— ВІН не хоче, щоб ти використовувала його листи.

— Яке це тепер має значення?

Почекала, поки знову обізветься Голос за кадром. Не обізвався. Хмари закрили озеро, огорнули її туманом. Пішла. Потрібно було наводити порядок. Говорила в туман.

— ВІН не уява. Звичайно ВІН не уява. Тільки як достукатися до нього? Йому жінки потрібні хіба для самоствердження, тоді і принцеса буде не така, і королівна!

Йшла далі й далі, а ВІН стояв, дивився. Йому потрібна була любов, вона кожному потрібна. ВІН не міг бути таким, яким ВОНА його мислила. Був іншим. Боявся, що ВОНА любить тільки свою уяву. Дивився і мовчав, а як зникла за туманом, обізвався.

Реальність.

Іван був знищений діями Пампушки і моїми руками, але його сторінка на сайті залишилася, тільки тепер там була Ілентина. Нових друзів я попереджувала, просила прочитати про мене написані відомості, більшість залишалось, дехто тікав. Життя продовжувалося.

Валія Киян, Юра Лоцький. Знищити в онлайн, або кінець Казанови

Автор роботи Є. Смаж.

Валія Киян, Юра Лоцький. Знищити в онлайн, або кінець Казанови

Валія Киян, Юра Лоцький. Знищити в онлайн, або кінець Казанови. —
Тернопіль: Видавництво «Крок», 2014. — 206 с.
ISBN 978-617-692-238-6

Дизайн обкладинки Є. Корнієнко.

Для ілюстрації використані роботи художників: В. Батракова, О. Бойко-
Гуліватої, Є. Смажа, Д. Корнієнко, В. Грицини, В. Корнієнко.

© Валія Киян, Юра Лоцький, текст, 2014

© Є. Корнієнко, обкладинка, 2014

© В. Батракова, О. Бойко-Гулівата, Є. Смаж, Д. Корнієнко, В. Грицина,
В. Корнієнко, ілюстрації, 2014

Мова видання: українська. Передано в друк 25 листопада 2014 року.

Видавництво «Крок»

Свідоцтво ДК No.3538 від 30.07.2009 року

а/с 554, Тернопіль-27, Україна, 46027

+38 0352 248436

info@krokbooks.com

KrokBooks.com